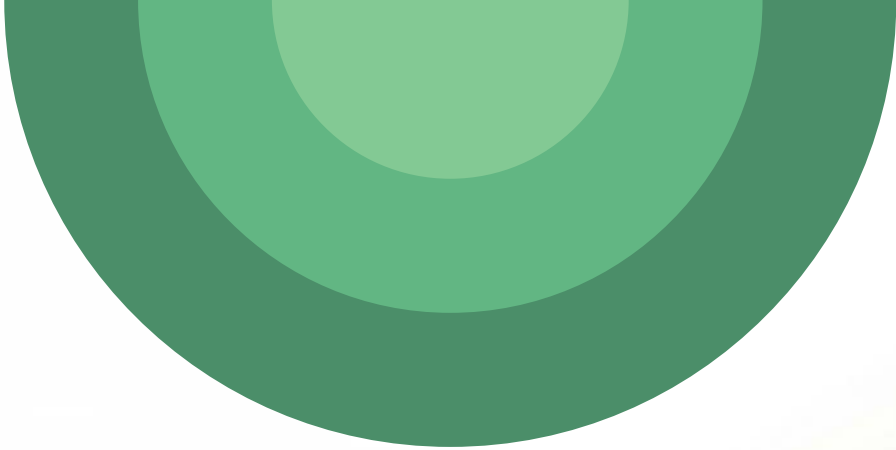

Prosjektkatalogen 2026

Løft blikket

Misjonssambandet

Misjonssambandet er en evangelisk misjonsorganisasjon på luthersk grunn med visjonen *Verden for Kristus*.

Misjonssambandet er opptatt av å formidle det kristne budskapet i ord og handling og driver et omfattende arbeid i Afrika, Asia og Sør-Amerika, samt i Norge.

I denne katalogen blir du bedre kjent med Misjonssambandets arbeid rundt om i verden.

Om katalogen

På presentasjonssidene av de internasjonale feltene finner du en oversikt over prosjektene Misjonssambandet driver på det aktuelle feltet, og kostnader for disse. Summene inkluderer administrasjonsutgifter og skolegang for utsendingers barn.

Mye av Misjonssambandets arbeid foregår i det vi kaller sensitive områder, og vi kan av sikkerhetsmessige grunner ikke alltid oppgi fullt navn på folk og steder.

Flere av prosjektene drives i samarbeid med, eller med støtte fra, Norea, Wycliffe og SIL international (tidligere Summer Institute of Linguistics). Disse prosjektene er merket.

En del av Misjonssambandets bistandsarbeid drives med støtte fra Norad. Denne støtten er inkludert i totalsummen. Prosjektene som støttes av Norad, er merket.

Hvis prosjektsummen blir dekket opp, går overskytende gaver til annet arbeid i samme land.

Misjonssambandets arbeid i Norge er organisert annerledes enn på misjonsfeltene. Derfor finner du ikke en egen prosjektoversikt for dette arbeidet i prosjektkatalogen. Få et lite innblikk i arbeidet i Norge på s 62–63.

Les mer om hvordan du kan gi til Misjonssambandets misjonsarbeid på s 66–67.

Tusen takk for forbønn og gaver!

FOTO: JOSHUA EARLE/UNSPLASH

Løft blikket

Vi lever i en tid der bekymringer – både i vår egen hverdag og i verden rundt oss – lett fyller synsfeltet. Konflikter, uro og usikkerhet kan gjøre oss motløse. Men som misjonsfolk er vi kalt til å løfte blikket og se det større bildet.

Evangeliet er fortsatt «Guds kraft til frelse» – for alle mennesker, over hele jorden. Oppdraget står fast: «Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler.» Det er ikke bare en visjon, men noe som skjer når mennesker hører evangeliet, tar imot troen og får nytt liv i Kristus.

Jesus sier: «Løft blikket og se markene! De står alt hvite til høst» (Joh 4,35). Gud er allerede i arbeid. Når vi ser med hans blick, oppdager vi mulighetene midt i utfordringene.

Men hvordan løfter vi blikket? Hebreerne 12,2 gir svaret: «Med blikket festet på Jesus, troens opphavsmann og fullender.»

Det er ikke vår egen styrke som bærer oss, men hans. Når vi fester blikket på Jesus, får vi nytt mot og utholdenhet til å gå videre i oppdraget.

Prosjektkatalogen er et uttrykk for dette perspektivet. Bak hvert prosjekt står mennesker som vil gjøre Jesus kjent – og samtidig bidra til praktisk hjelp og nye muligheter for dem som trenger det mest. Når vi løfter blikket, ser vi ikke bare tall og budsjett – vi ser ansikter, historier og muligheter.

La oss be, gi og gå med frimodighet. For når vi løfter blikket, ser vi at Gud allerede er i arbeid. Og vi får være med.

Gunnar Bråthen
Generalsekretær

Innhold

- 4 Indonesia
- 10 Japan
- 16 Midtøsten
- 18 Mongolia
- 24 Nord-Afrika
- 30 Sentral-Asia
- 36 Stor-Kina
- 42 Sør-Amerika
- 48 Vest-Afrika
- 54 Østlige Afrika
- 62 Norge

Redaksjon:

Elise Haugland
Leif Thomas Gjerde
Narve Jonas Nystøyl
Helge Dagsland

Grafisk design:

Margaret Aambø Mathisen
Ni Zeng

Forsidefoto:

Aliyu Bala/pexels

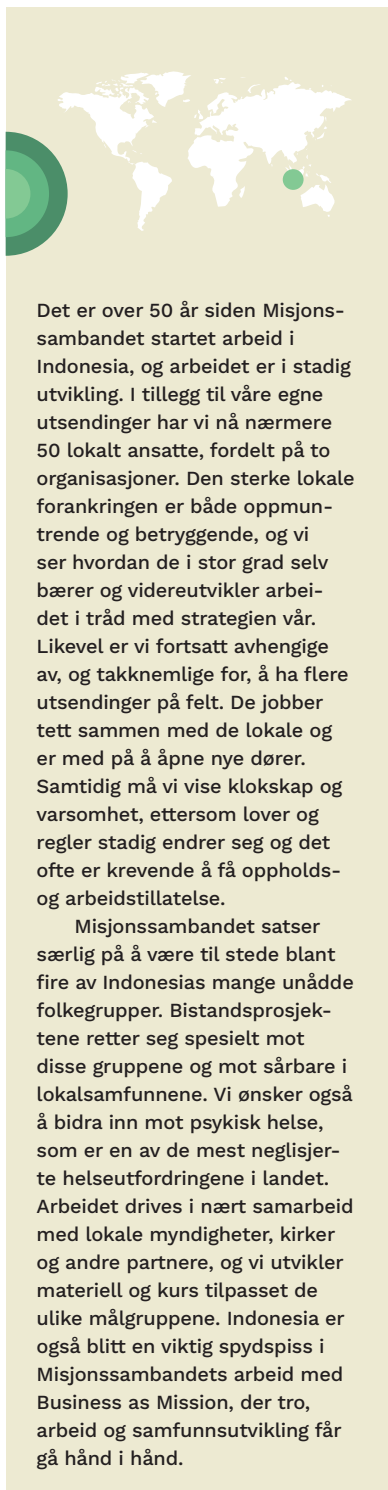
**Norsk Luthersk
Misjonssamband**

Norsk Luthersk Misjonssamband
Sinsenveien 25
0572 Oslo

22 00 72 00
nlm.no
info@nlm.no

Kontonummer 8220 02 90131
Vipps 700 000
gi.nlm.no
giver@nlm.no

Trykk: Ålgård Offset AS

Det er over 50 år siden Misjonssambandet startet arbeid i Indonesia, og arbeidet er i stadig utvikling. I tillegg til våre egne utsendinger har vi nå nærmere 50 lokalt ansatte, fordelt på to organisasjoner. Den sterke lokale forankringen er både oppmuntrende og betryggende, og vi ser hvordan de i stor grad selv bærer og videreutvikler arbeidet i tråd med strategien vår. Likevel er vi fortsatt avhengige av, og takknemlige for, å ha flere utsendinger på felt. De jobber tett sammen med de lokale og er med på å åpne nye dører. Samtidig må vi vise klokskap og varsomhet, ettersom lover og regler stadig endrer seg og det ofte er krevende å få oppholds- og arbeidstillatelse.

Misjonssambandet satser særlig på å være til stede blant fire av Indonesias mange unådde folkegrupper. Bistandsprosjektene retter seg spesielt mot disse gruppene og mot sårbare i lokalsamfunnene. Vi ønsker også å bidra inn mot psykisk helse, som er en av de mest neglisjerte helseutfordringene i landet. Arbeidet drives i nært samarbeid med lokale myndigheter, kirker og andre partnere, og vi utvikler materiell og kurs tilpasset de ulike målgruppene. Indonesia er også blitt en viktig spydspiss i Misjonssambandets arbeid med Business as Mission, der tro, arbeid og samfunnsutvikling får gå hånd i hånd.

Veiledning om god psykisk helse i lokalsamfunnet er et viktig moment i prosjektet Misjonssambandet støtter.

FOTO: MENTAL HELSE-PROSJEKTET

Hjelp til én gir endring i samfunnet

Spørsmål om mental helse har vært preget av stillhet og stigma i Indonesia. Historisk har psykiske lidelser blitt tolket som svakhet eller et åndelig problem.

Tekst: Mathias Espeland

Mennesker med psykisk sykdom ble derfor møtt med skam og isolasjon. Mange har blitt gjemt vekk i hjemmet, noen lenket fast for å unngå utagering.

Andre har blitt plassert i overfylte institusjoner. Behandlingstilbudet har vært meget begrenset, med lite kunnskap om hvordan man kan bedre menneskers liv. Det har heller ikke vært et prioritert område. Fysisk helse har blitt sett på som viktigere og mer forståelig.

MANGEL PÅ FAGPERSONER

I dag er det mer kunnskap rundt temaet, men mange av de gamle holdningene er fremdeles til stede i samfunnet. En stor utfordring er at det er få psykiatere og psykologer i forhold til befolkningen. På øya Sumatra, hvor Misjonssambandets prosjekt holder til, er det én psykolog per 200 000 innbyggere. Til sammenligning er det i Norge én psykolog per 450 innbyggere.

Dette betyr at veldig mange ikke får den hjelpen de trenger, selv om de forsø-

ker å oppsøke den. Familie og forsørgere blir stående igjen med ansvar for personer med sykdommer de hverken har kunnskap om eller kompetanse til å håndtere. Ifølge verdens helseorganisasjon vil omtrent 1 av 10 oppleve psykiske problemer i løpet av livet, og på Sumatra vil veldig få av disse få den hjelpen de behøver.

RINGVIRKNINGER

I dette landskapet ønsker Misjonssambandet å bidra til endring. Misjonssambandets prosjekt vil gi håp til enkeltmennesker og familier, samtidig som vi bidrar til en endring i samfunnet som på sikt kan hjelpe enda flere. Prosjektet vil gi respekt, muligheter og verdighet til enkeltpersoner som har, og har hatt det tøft.

En av satsingene våre er opplæring av frivillige helsearbeidere på helsestasjoner. Gjennom kurs, praktiske treninger og støtte kan disse bli utrustet til å gi personer med psykiske utfordringer en mulighet til å bli sett og starte på en vei mot et bedre liv. Vi ser også at dette ikke bare påvirker

Puan (16) er stolt over det arbeidet moren gjør i prosjektet.
FOTO: MENTAL HELSE-PROSJEKTET

Undervisning og samtaler i selvhjelpsgrupper har vist seg å gi gode resultater.

FOTO: MENTAL HELSE-PROSJEKTET

Man bruker flere terapeutiske aktiviteter i prosjektene.

FOTO: MENTAL HELSE-PROSJEKTET

– For meg handler psykisk helse om å ta vare på hverandre, om å løfte og styrke hverandre.

Puan, 16 år

de frivillige selv eller familiene de hjelper, men at det skaper gode ringvirkninger i storfamilier og lokalsamfunn.

EN FRIVILLIG – STOR ENDRING

Gjennom prosjektet har vi blitt kjent med Puan, en jente på 16 år. Hun er datteren til en av de frivillige på en helsestasjon.

Da Puan gikk på barneskolen, syntes hun det var vanskelig å forstå hvorfor moren stadig var borte. Moren brukte mye tid på å besøke mennesker med psykiske utfordringer og delta på kurs om mental helse. For et barn kunne det føles urettferdig, fordi mammas tid gikk til andre, ikke til henne.

Etter hvert som Puan ble eldre, begynte hun å legge merke til hva moren engasjerte seg i. Hun så hvordan moren møtte mennesker med psykiske utfordringer med varme, tålmodighet og respekt. En dag fikk Puan bli med på et hjemmebesøk, og opplevelsen gjorde sterkt inntrykk på henne. Hun møtte en kvinne som hadde mistet livsgnist, men som

sakte åpnet seg da moren snakket rolig og vennlig med henne.

Den dagen forsto Puan hvor mye en frivillig helsearbeider kan bety. Hun så hvordan ekte omsorg og nærvær kunne gi håp, både til den som er syk og til familien rundt. Puan forteller at hun tidligere følte seg oversett, men nå er hun stolt av moren. Hun har lært at psykisk helse ikke bare handler om medisiner og behandling, men også om å se hverandre, lytte og støtte.

Når moren og de andre frivillige holder informasjonsmøter på skolen hennes, kjenner Puan en dyp stolthet. Hun ser hvordan morens arbeid sprer kunnskap og forståelse i nærmiljøet, hvordan flere nå tør å snakke om psykisk helse og vise omsorg for dem som strever.

For Puan har morens engasjement blitt en livslærdom. Hun ønsker selv å følge i samme spor og være et menneske som skaper trygghet og håp for andre.

Gjennom historien om Puan og moren ser vi hvordan opplæring og støtte til

frivillige kan få store ringvirkninger. Når én person lærer å møte psykisk lidelse med åpenhet og kjærlighet, smitter det over på barn, naboer og hele samfunnet.

– For meg handler psykisk helse om å ta vare på hverandre, om å løfte og styrke hverandre, sier Puan.

FREMTIDSPLANER

Vårt mentale helseprosjekt i Indonesia skal nå fornyes for fem nye år. Vi skal ta med oss det vi har lært gjennom en prosjektperiode og gjøre det enda bedre. Misjonssambandet er fortsatt en av pionerene i arbeidet for mental helse på Nord-Sumatra.

Gjennom dette prosjektet vil enda flere mennesker få hjelp. Og i tillegg vil mange flere mennesker forstå hvor viktig mental helse er, hvordan de kan hjelpe dem som sliter, og hvor stor forskjell det å ta vare på andre kan bety i enkeltmenneskers liv, og i storsamfunnet.

Preget av naturreligion og animisme

FOTO: HENRIK NANDRUP

På øya Sumatra er det 65 unådde folkegrupper. Misjonssambandet arbeider for å nå disse, og for å mobilisere og utruste nasjonale kirker for misjon.

Våren 2024 ble det startet et nytt arbeid i området Sør-Tapanuli. Her vil vi, sammen med en kirke i området, mobilisere til misjon blant de unådde. Tre

indonesiske ansatte er sendt hit, og vi har en holistisk tilnærming med både diakoni, trosopplæring og utadrettet virksomhet.

UTFORDRINGER. Sør-Tapanuli er preget av naturreligion og animisme. Sort magi og amuletter er vanlig, også blant kirkegjengere. Dette skader tilliten blant de kristne.

I indonesisk kultur er harmoni en av de viktigste verdiene, og derfor er det utenkelig for mange indonesere å dele troen videre med sine muslimske naboer.

Den lokale kulturen og språket er nytt for medarbeiderne våre, som har flyttet fra andre deler av arbeidet for å tjene her. Og det er tidkrevende og vanskelig å få tillit både i kirken og i samfunnet. Våre ansatte ber om forbønn for disse utfordringene.

MULIGHETER. Vi ønsker å se den lokale kirken være tydelig til stede i samfunnet, og at medlemmene kan få en brann til å nå sine nabofoleslag. Ved å være til stede her, vil vi gå sammen med kirken til en stor folkegruppe som ennå ikke kjenner Jesus.

Det har allerede blitt startet engelskkurs, blitt holdt Use Your Talents-workshop og arrangert samlinger for mange muslimske barn, og vi har planer om å bruke fotball som en plattform for utadrettet arbeid. Vær med og be for det videre arbeidet i dette området.

Henrik Nandrup

ILLUSTRASJONSFOTO: PRIVAT

Individualisten i en relasjonskultur

På «chiliøya», hvor jeg bor og driver hotell, er ikke idealet å være selvstendig eller bo alene. Her bor familiene i generasjonsboliger og i tette husklynger på samme tun. De lever, lager mat, jobber, sørger og feirer sammen. Tiden min på øya har blitt en leksjon i forskjellene mellom fellesskapskulturen jeg lever i, og norsk individuell kultur.

PASSER PÅ. Våren 2024 flyttet jeg inn i et nytt og tomt hus. Jeg ble ganske fort den nye og rare tilflytteren, og jeg la raskt merke til at nabofamilien er veldig opptatt av å hjelpe meg. De vil gi meg mat, hjelpe med praktiske ting og passer på at porten er låst om kvelden. De sjekker at jeg er frisk eller lever, hvis jeg har fri og sover litt lenge, og jeg har plikt til

å gi beskjed hvis jeg skal på reise, slik at de kan passe på huset mens jeg er borte.

FLOKKEN. Det tok noen uker før jeg vendte meg til denne typen livsnær involvering, men dette dreier seg om deres verdier og naturlige tilnærming til andre mennesker. Jeg hadde flyttet inn i deres liv, de eier huset jeg bor i, og de kjenner på et ansvar for meg. Det er i flokken man er trygg og ivaretatt, utenforskap er utrygt og kanskje farlig.

På tunet mitt er det flokken min som passer på og er min sikkerhet. Vi lever tett på hverandre, og her får jeg dele liv, sorger, gleder, verdier og min tro på Jesus. Jeg er deres kristne nabo og adopterte datter fra Norge.

«Ronja»

Indonesia:

Takk og be

- Be om at utsendingene må få være lys og salt, slik at de får vist hvem Jesus er gjennom sin tilstedeværelse. Be om at Guds vilje må skje i liv, arbeid og relasjoner.
- Be for samarbeid med kirker, at det må komme en fornyelse i troen på Jesus, og at de kristne må få et kall til å nå sine naboer.
- Be for de diakonale prosjektene, om endring i enkeltmenneskers liv og i samfunnet.
- Be om at Guds vilje må skje i områdene hvor Misjonssambandet arbeider, og be for utviklingen i arbeidet i år.
- Be om visdom, klokskap og beskyttelse i etablering av nytt arbeid i sensitive områder.
- Be om at folk må bli satt fri fra åndskrefter, hedenske tradisjoner og synkretisme.
- Takk for de over 50 engasjerte og dyktige lokalt ansatte i Misjonssambandet Indonesia.
- Be om trivsel, helse og beskyttelse for utsendingene og barna deres.

FOTO: PEXELS

Løft blikket og se hvorfor

*Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.
Men hvordan kan de påkalle en de ikke tror på?
Hvordan kan de tro på en de ikke har hørt om? Og
hvordan kan de høre uten at noen forkynner?*

(Rom 10,13-14)

Kristen tro er egentlig veldig enkelt. Vi mennesker, derimot, er langt fra enkle, og vi liker ofte å gjøre ting komplisert. Vi har det med å henge oss opp i detaljer, grave oss ned i problemstillinger og lete med lys og lyfter etter vanskeligheter, hindringer og uenigheter. Men i bunn og grunn er saken enkel: Tror du på Jesus? Og vil du gi ham rom? Påkaller du hans navn og vil ha ham til Herre i livet ditt? Det er egentlig ja-nei-spørsmål, selv om det høres banalt ut. Og ja-nei-spørsmål er ikke nødvendigvis enkle å besvare, men de er enkle å forholde seg til.

Egentlig er misjon også enkelt. Har de hørt om Jesus? Har

de mulighet til å ta stilling til ham? Det er også ja-nei-spørsmål, men den egentlige utfordringen kommer etterpå. For hvis svaret er nei, er veien videre enkel. Da er det ikke et spørsmål. Da er det en konklusjon. En befaling – en misjonsbefaling. Har de ikke hørt? Da gir svaret seg selv – da gir Bibelen oss svaret: Da må vi gå. Da må vi sende. Da må vi fortelle dem. Da må vi gi dem muligheten.

Det betyr ikke at det er lett. Men det er enkelt å forholde seg til. For hvordan kan de ellers tro? Hvordan kan de påkalle? Hvordan kan de ellers bli frelst?

Narve Jonas Nystøyl

Prosjektene

Vil du støtte arbeidet?

Bli fast giver eller gi en gave på gi.nlm.no

Indonesia

Kontakt:

Mathias Espeland

Stedlig representant

nlmindonesia@nlm.no

Misjonssambandets arbeid i Indonesia har et totalbudsjett på 11,5 millioner kroner.

Evangelisering

Kr 2,5 mill.

Menighet

Misjonssambandet ønsker å styrke arbeidet i lokale kirker i Indonesia.

Gjennom programmet «Use Your Talents» får kirkemedlemmer hjelp til å se og bruke sine egne ressurser og talenter i utvikling av kirken og lokalsamfunnet.

Det er også utplassert ansatte på tre strategiske steder på Sumatra. Her arbeides det strategisk inn mot kirkene, for å utruste og engasjere til utadrettet misjon og samtidig motvirke den sterke påvirkningen islam har i samfunnet, og særlig inn mot ungdom.

Lokal misjon

Misjonssambandet er med i et nettverk der målet er at kirker, organisasjoner og enkeltpersoner skal være med på å gjøre disipler i alle de 236 unådde folkegruppene i Indonesia. 155 millioner av om lag 270 millioner innbyggere i Indonesia er å regne blant de minst nådde med evangeliet. Misjonssambandet arbeider blant fire av de minst nådde folkegruppene. Vi støtter flere nasjonale utsendinger og utrustet lokale medarbeidere til å innta «nytt land». En fersk satsing er digital formidling gjennom videoer, sosiale medier og andre kanaler for å nå de som ikke har kristne i sitt nærområde.

Barn og ungdom

Kr 3 mill.

Barn og ungdom

Misjonssambandet ønsker å utruste til kristent barne- og ungdomsarbeid i landet og har et

team bestående av lokale ansatte som sammen med utsendingene jobber med å nå den neste generasjonen med evangeliet. Det blir gitt ut bøker og søndagsskolehefter til bruk i kirkene som selges og distribueres i hele Indonesia. Det arrangeres også seminarer og workshops og drives kursing i bl.a. dukketeater for å formidle evangeliet. I tillegg gis det ut kristen barnemusikk, og det brukes ulike digitale kanaler for å nå bredere ut. Teamet arrangerer samlinger og aktiviteter hvor de blant annet spiller fotball, har bibelgrupper, deler ut mat og lærer barn og foreldre om barns rettigheter, kristen tro og å dele videre.

Helse

Kr 3 mill.

Prosjektene er Norad-støttet.

Psykisk helse

Psykiske lidelser er sterkt stigmatisert i Indonesia, og helsetilbudet for denne gruppa er dårlig. Misjonssambandet, som en av pionerene på Sumatra, har i mange år arbeidet med denne problemstillingen.

Det nye prosjektet arbeider for å redusere stigma og styrke rettighetene til psykisk syke og arbeider for at lokalsamfunnet, familier og lokale helsestasjoner skal sette psykisk helse på dagsorden. Målet er at psykisk sykdom skal bli møtt på lik linje med fysisk sykdom, og at folk med psykisk sykdom skal bli møtt der de er og få den behandlingen de har behov for.

Tilgang til god helsehjelp

Misjonssambandet har fått en helt

spesiell status blant hjelpeorganisasjonene på Nord-Sumatra. Vi er respektert, og våre ideer og løsninger blir lyttet til og fulgt opp.

Prosjektet arbeider inn mot lokale helsestasjoner i åtte landsbyer, og målet er at disse helsestasjonene skal bli foregangsinstitusjoner i området. De skal da tilby god hjelp til alle i landsbyen, både forebyggende og behandlende. Misjonssambandet bidrar med undervisning, oppstartshjelp og inspirasjon til å utbedre alle deler av helsestasjonen. Våre ansatte har spesialkompetanse innen mor-barn-helse og undervisning. Kompetanseoverføring til de lokalt ansatte vil utbedre helsestasjonene fra innsiden.

Vaksinasjon, hygiene og ernæring

Bevisstheten om vaksinasjon, hygiene og ernæring er lav i deler av Indonesia. Gjennom undervisning og oppfølging omkring disse temaene ønsker Misjonssambandet å gi hjelp til selvhjelp og på den måten bedre helsesituasjonen, særlig for barn og spedbarn. Dette gjøres i samarbeid med helsestasjonene og lokalsamfunnet.

Teologisk utdanning

Kr 1 mill.

Utdanning av kristne ledere

Misjonssambandet ønsker å se indonesiske kristne tent og utrustet til å leve et liv med Jesus. Vi samarbeider med kristne skoler, bibelskoler og teologiske høyskoler og bidrar med undervisningspersonell ved behov. Studenter fra skolene går inn i tjeneste på skoler og i lokalmenigheter over store deler

av Indonesia, inkludert i Misjonssambandets prosjekter.

Ledertreningskurs

Misjonssambandet ønsker å utruste kristne ledere lokalt, og derfor er vi med som rådgivere i den indonesiske versjon av ledertreningskurset Sharpening Your Interpersonal Skills (SYIS). Gjennom trenings- og mentorprogrammer oppmuntres og utfordres lokalmenigheter og lokale kirker til å tjene sine naboer.

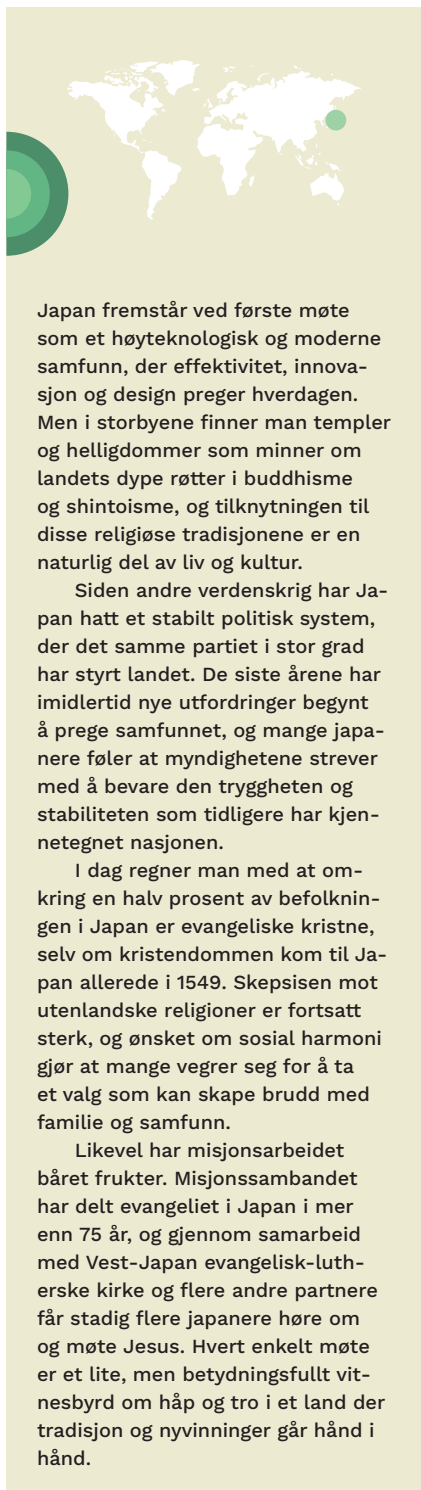
Teltmaker

Kr 2 mill.

Business as Mission (BAM)

Misjonssambandet driver et hotell i området til en av Indonesias minst nådde folkegrupper. Vi ønsker å være til stede i dette området, hvor det er mye fysisk og åndelig nød. Business as Mission (BAM) gir utsendingene stor frihet til å være lys og salt i lokalsamfunnet, og gjennom dette BAM-prosjektet får de mulighet til å peke på Jesus for både ansatte, gjester og lokalbefolkningen.

Hotellet tar også jevnlig imot kristne turistgrupper, som står helt fritt til å vitne. Hotellet går med overskudd, og tiden er inne for å satse videre ut i lokalsamfunnet med hotellet som utgangspunkt.

Sangstund og bibelstudier for de voksne – pastor Yushi på gitar.

Når Gud lar det ta generasjoner

Langsiktighet er selve grunnlaget for at evangeliet skal få slå rot og vokse videre i Japan. For Guds løfter står fast. Noen sår, noen vanner, og Gud gir vekst – selv når det tar tid.

Tekst og foto: Marius Bergersen

Noen ganger lar Gud det ta generasjoner før løftene går i oppfyllelse.

Bibelen viser oss igjen og igjen at Guds frelsesplan beveger seg sakte, men sikkert – gjennom mennesker, slekter og tider. Løftene som ble gitt til Abraham, gikk i oppfyllelse langt senere gjennom hans etterkommere. Guds folk fikk ikke en enkel vei å gå, men de gikk den – selv i mye motgang.

Slik er det også i Japan.

Gjennom generasjoner har misjonærer gått sammen med den japanske kirken. De har sådd evangeliet, møtt motstand, opplevd gleder og skuffelser – og likevel fortsatt, fordi løftet står fast: Frelsen er tilgjengelig for enhver som påkaller Jesu navn. Jesus har ikke valgt alle andre folk og

glemt Japan. Han har valgt også Japan. Hans frelse gjelder også dette folket.

EN LITEN MENIGHET I SHIOYA

Vest i Kobe, i et rolig nabolag ikke langt fra havet, ligger Shioya Kita kirke. Der står pastoren Yushi trofast i tjenesten. Han er en stille og ydmyk mann av natur, men i kirkearbeidet er han frempå, fylt av iver etter å nå ut til nye mennesker – særlig barn og unge med familie, men han har også stor omsorg for de eldre.

Hver uke taler han på gudstjenesten, besøker eldre medlemmer, underviser på seminaret, planlegger søndagsskole og står midt i alt det praktiske som følger med å drive en liten menighet. Yushi

Pastor Yushi underviser på barneklubb.

Måltidsfellesskap på tvers av generasjoner i Shioya menighet.

Det fantastiske er at nesten ingen av disse barna og ungdommene kommer fra kristne hjem.

er kjent for å være utholdende, omsorgsfull og alltid opptatt av å gi mennesker rundt seg en mulighet til å møte Jesus. Han og kona Yumi lever et travelt, men rikt liv sammen med sønnen Itsuki og sin nyfødte datter.

LANGSIKTIG ARBEID OG NY-BROTTSARBEID – HÅND I HÅND

I Shioya kirke skjer det mye, men alt drives av få hender. Yushi og misjonærene Karoline og Marius Bergersen deler på oppgaver og ansvar. Yushi forkynner og leder ofte bibelundervisningene, mens misjonærene arbeider med relasjonsbygging, invitasjon og oppfølging av nye deltakere.

De finner stadig på nye arrangementer og lavterskeltilbud for å nå ut – blant annet familiearrangementer, juleverksted og ukentlige klubber for barn og ungdom. På onsdagsklubben og søndagsskolen deltar mange barn, og ungdomsklubben Polariser samler omkring 30 ungdommer. Det fantastiske er at nesten ingen av disse barna og ungdommene kommer fra kristne hjem. Vi har lurt lenge på hvorfor de kommer, men vi tror de trives og har funnet ut at kirken er et godt sted å være sammen med venner, uten høyt press eller strenge regler.

Denne dobbeltheten – å ta vare på en

liten, trofast flokk samtidig som man stadig prøver å nå nye – er en daglig realitet for mange japanske pastorer. Det er både givende og krevende, og de står ofte alene i arbeidet om å nå ut til nye.

NÅR GENERASJONENE SVINNER

Japan står midt i verdens største eldrebølge. Det merkes tydelig også i menighetene. Mange eldre troende dør, og kollekten blir mindre. Antall pastorer synker, og de som står i tjeneste, må ofte dekke flere menigheter og tale over fire søndager i måneden.

Det er få frivillige, og arbeidsmengden blir enorm. For Yushi betyr det at mye faller på hans skuldre. Likevel holder han fast på kallet, fordi han tror at Gud virker – også i det som tar tid.

Misjonærene er ikke her for å gjøre alt selv, men for å støtte, oppmuntre og gå sammen med den japanske kirken, slik at den kan stå stødig også i fremtiden. Langsiktig menighetsbygging er ikke bare en strategi; det er selve grunnlaget for at evangeliet skal få slå rot og vokse videre i kommende generasjoner.

NÅR VEKKELSEN LAR VENTE PÅ SEG

Misjonsarbeidet i Japan har aldri vært preget av raske resultater. Det har vært

preget av tålmodighet. Av mennesker som har stått trofast i tjeneste, ofte uten å se frukten av arbeidet sitt.

Men Guds løfter står fast. Hver generasjon får lov til å være en del av den lange historien Gud skriver. Noen sår, noen vanner, og Gud gir vekst.

I Shioya kirke ser vi små tegn til liv – barnelatter i kirkesalen, ungdommer som stiller spørsmål og familier som kommer igjen og igjen. Det er små glimt av håp, små steg i retning av en levende tro.

Det er slik Guds rike vokser – ikke med storm, men med spirer som strekker seg mot lyset.

Vær gjerne med og be for Japan, om at flere må få et møte med Jesus. Be om at de kristne får vokse i troen, slik at flere kan få se Jesus gjennom deres liv. Og be for Yushi, menigheten i Shioya og alle de andre menighetene og prestene, om styrke, utholdenhet, håp og velsignelse i arbeidet.

Japan har ikke valgt Jesus – men Jesus har valgt Japan. Derfor fortsetter vi å gå veien, generasjon etter generasjon, på Guds løfter og i tro på at evangeliet bærer frukt – også her.

– Vi må først og fremst be

Etter at eg kom tilbake til Japan for vel eit år sidan, har eg vore i fire gravferder, men ikkje ein einaste dåp eller konfirmasjon. Folk blir eldre. Mange har vore med sidan dei var unge, men det er få nye som kjem til kyrkja.

I Matsue møter eg Yuushirō Katō (89). Han vart ein kristen som 26-åring.

– Eldre kyrkjemedlemmer blir etter kvart henta heim til himmelen, og det er veldig få i neste generasjon, seier han.

TRUA MÅ SYNAST. Eg spør han kva han trur skal til for å nå fleire med evangeliet.

– Vi må først og fremst be, seier Katō. – Og så gir Gud oss visdom og tankar om kva vi kan gjere. Vi kristne må sjå kor viktig det er å be for familien vår.

Katō er oppteken av å vitne i kvar-dagen. – Vi må ta til oss av Guds ord og

leve i det. Korleis vi lever som kristne i familien og i nærmiljøet, er avgjerande, seier han.

Sjølv ønskjer han å spreie Kristi ange også blant dei eldre han treff på dagsenteret.

EIT ROLEG FOLKESLAG. Han trur ikkje at det blir ei tradisjonell vekking i Japan. – Jordsmonnet her er annleis, forklarar han.

I fylgje Katō er folk i Japan rolege av natur og gir ikkje uttrykk for sterke kjensler. Så han har meir tru på ei gradvis forandring.

– Men eg håper at kyrkja blir ein plass som strøymmer over av glede, slik at folk blir tiltrekt og ønskjer å komme, avsluttar han.

Inger Valbø

Yuushirō Katō (89) har vore ein kristen heile sitt vaksne liv.

FOTO: HIROMI KATŌ

– Behovet er så stort

«Høsten er stor, men arbeiderne få». (Luk 10,2) Det har Vest-Japan evangelisk-lutherske kirke (VJELK) fått kjenne på de siste årene. Både medlemstallene og antallet prester har gått ned.

– Hele Japan står overfor en alvorlig eldrebølge, forklarar Hirono (81), som er prest i Nishinomiya kirke. – Dette gjenspeiles også i kirken. De fleste medlemmene begynner å bli gamle, og det er relativt få yngre som søker til kirken. Med færre medlemmer blir det også mindre kollekt.

STÅR I TJENESTEN. Hirono skulle ønske flere prester gjorde som ham og fortsatte også etter pensjonsalder.

– Jeg har forståelse for at mange prester ønsker å legge inn årene, forklarar han. – Men slik situasjonen er, ville det vært tjenlig om flere fortsatte. Selv har jeg kjent på et kall til å stå i tjenesten så lenge helsen strekker til.

Behovet er så stort, og jeg ser det som en glede å få fortsette.

– Hvordan kan misjonærene bidra?

– Vi er alle ulike, men nøkkelen er at vi samarbeider og fordeler oppgaver. I vår menighet har det for eksempel fungert godt at jeg tar meg av mange av de administrative oppgavene, mens misjonærene bruker mer tid på utadrettede tiltak for å nå flere i nabolaget.

MER FRIVILLIG INNSATS. Hirono er glad for at mange kirkemedlemmer er villige til å tjene i menigheten.

– Men vi kunne nok blitt enda flinkere til å oppmuntre folk til å bidra med sine nådegaver, innrømmer han. – I møte med de utfordringene vi står overfor, må vi i enda større grad holde frem den bibelske forståelsen av det allmenne prestedømmet.

Christoffer Nævdal

Christoffer Nævdal og presten Hirono har arbeidet sammen i Nishinomiya kirke de siste fem årene.

FOTO: PRIVAT

Japan: Takk og be

- Be om at evangeliet skal slå rot og vokse i Japan, selv om veksten kan være langsom, og be om utholdenhet for alle som sår og vanner, og om at Gud må gi vekst.
- Be for de 42 menighetene og for pastorer og ledere i Vest-Japan evangelisk-lutherske kirke (VJELK) som ønsker å være lys og velsignelse i sine lokalsamfunn, og be om fornyet frimodighet, visdom og gode kontaktpunkter med naboer og lokalmiljø.
- Be for bibelskolen og det teologiske seminaret som utdanner framtidige ledere, og be om at flere unge japanere får kall til tjeneste i kirken.
- Be for barna og ungdommene som deltar på søndagsskole, klubb og leir – at de skal få møte Jesus personlig, og be om at barne- og ungdomsarbeidet Compass må være til støtte og hjelp for mange.
- Be om at kristne i Japan får leve ut troen i hjemmet, på arbeidsplassen og i lokalmiljøet, og be om at familier blir bærere av troen til nye generasjoner.
- Mange trofaste medlemmer blir gamle. Be om trøst, glede og styrke for dem, og at Gud gir dem frimodighet til å vitne også i alderdommen.
- Be for utviklingen av digitale plattformer og mediearbeid som kan nå nye mennesker med evangeliet.

FOTO: UNSPLASH

Løft blikket og se hvordan

Gå og forkynn: 'Himmelriket er kommet nær!' Helbred syke, vekke opp døde, gjør spedalske rene og driv ut onde ånder! Gi som gave det dere fikk som gave.

(Matt 10,7-8)

Versene over er fra første gang Jesus sender ut disiplene, og de kan føles ganske overveldende. For er det virkelig det som er oppdraget vårt? Jeg vet ikke med deg, men jeg har ikke for vane å vekke opp døde – selv om det av og til føles som om det er det jeg prøver på foran speilet om morgenen. Heldigvis er det nok ikke det som er poenget.

Noen av oss skal absolutt helbrede, drive ut onde ånder og kanskje til og med vekke opp døde i Jesu navn. Noen gis nådegave til slike ting – i versene like før står det konkret at Jesus ga disiplene makt til å gjøre det. Men poenget er noe annet – nemlig at «himmelriket er kommet nær!», og folk må få se det.

Helbredelser og åndsutdrivelser er tegn på dette. Men det finnes andre tegn. Og det viktigste er hvordan

vi møter andre – og hverandre. «Ved dette skal alle forstå at dere er mine disipler: at dere har kjærlighet til hverandre», sier Jesus. (Joh 13,35) Og kjærligheten gjelder alle: «Elsk deres fiender». (Matt 5,44)

Det er det vi skal gjøre. Det er det vi er kalt til. Å forkynne evangeliet – og vise det i handling. I kjærlighet, fordi han elsket oss først. (1 Joh 4,19) Hvordan den kjærligheten skal komme til uttrykk for hver enkelt av oss, er det bare Gud som vet – for det er uansett han som handler. Det er han som gir kraft, og mest av alt er det han som elsker. Vi skal gå, og vi skal vise kjærlighet, i tro og tillit. Da kan vi stole på at den vil komme til syne gjennom oss akkurat slik han vil. «Og Jesus svarte dem: Ha tro til Gud!» (Mark 11,22)

Narve Jonas Nystøyl

Prosjektene

Vil du støtte arbeidet?

Bli fast giver eller gi en gave på gi.nlm.no

Japan

Kontakt:

Ole Bjarne Tråsdahl
Stedlig representant

japan@nlm.no

Misjonssambandets arbeid i Japan har et totalbudsjett på 10 millioner kroner.

Teologisk utdanning

Kr 2,5 mill.

Bibelskole og teologiutdanning

I Japan samarbeider Misjonssambandet med Vest-Japan evangelisk-lutherske kirke (VJELK). I årene som kommer vil VJELK ha behov for å utdanne mange nye prester, evangelister og ledere som kan føre arbeidet videre inn i en ny tid. Kirkens bibelskole og teologiske seminar spiller en sentral rolle i denne prosessen. Ved å støtte disse institusjonene ønsker Misjonssambandet å stå sammen med VJELK i denne viktige fornyelsen.

Evangelisering

Kr 2,9 mill.

Menighet

Vest-Japan evangelisk-lutherske kirke (VJELK) har 42 menigheter spredt over hele regionen – fra travle millionbyer til små tettsteder. Mange av menighetene bærer på et sterkt ønske om å være til velsignelse for sine lokalsamfunn, men opplever det samtidig som en utfordring å finne naturlige kontaktpunkter til sine naboer. Misjonssambandets utsendinger støtter menighetenes arbeid på ulike måter. Særlig vekt legges på utadrettet, kontaktskapende arbeid, bibelstudier og barne- og ungdomsarbeid – med mål om

å bygge levende fellesskap der evangeliet kan deles i ord og handling.

Barn og ungdom

Kr 3 mill.

Leirarbeid

I mange år har Hiruzen Bible Camp vært et viktig samlingspunkt i vårt barne- og ungdomsarbeid i Japan. Gjennom leirene har mange barn og unge fått høre evangeliet, oppleve fellesskap og vokse i troen. Selv om antallet leirer i dag ikke er like stort som tidligere, spiller Hiruzen fortsatt en sentral rolle. Stedet fungerer som et åndelig fristed – et møtested for kristne som ønsker å trekke seg tilbake fra hverdagen og tilbringe tid sammen med Jesus og hverandre.

Ungdomsarbeid

Det hviler et stort og tungt ansvar over den japanske ungdomsgenerasjonen. Forventningspresset fra foreldre og samfunnet er sterkt, og mange unge kjenner på både stress og ensomhet.

Vi ønsker å være nær ungdommene – med evangeliet om Jesus og med menneskelig omsorg. Gjennom ulike aktiviteter i kirkene og på leirstedet Hiruzen vil vi gi ungdommene et pusterom fra hverdagsalvoret.

Compass, samarbeidskirkens sentrale ungdomsarbeid, er et av våre hovedsatsingsområder.

Søndagsskole

Vi ønsker å gi Jesus til barna – også i Japan! Mange kirker opplever at de har lite eller ingen kontakt med barn, men i andre menigheter er søndagsskolearbeidet både levende og i vekst. Flere av våre utsendinger deltar aktivt i menighetenes søndagsskolearbeid, både som ledere og som inspirasjon og støtte for japanske ledere.

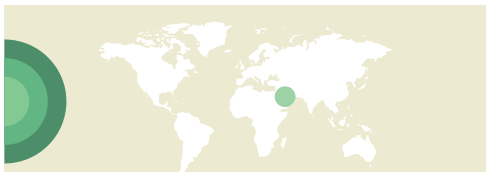
Mediearbeid

Kr 1,6 mill.

Digital satsing

Koronapandemien gjorde det tydelig hvor viktig det er for kirkene i Japan å ha gode digitale plattformer for informasjonsspredning og kommunikasjon. Mange menigheter ønsker derfor å utvikle mer brukervennlige nettsider. I tillegg har flere sett verdien av å bruke video som et virkemiddel for å nå ut med budskapet sitt. Misjonssambandet har flere utsendinger med relevant kompetanse som bistår menighetene i dette fornyelsesarbeidet.

Mediearbeidet i Vest-Japan evangelisk-lutherske kirke (VJELK) har tradisjonelt vært knyttet til radiosendinger. Mediesenteret rapporterer fortsatt om verdifulle kontakter gjennom dette arbeidet. Samtidig ønsker de å ta i bruk mer oppdaterte arbeidsformer, og Misjonssambandet bidrar aktivt i denne utviklingsprosessen.

Arbeidet på den arabiske halvøy startet for over fire år siden. Vi er her som teltmakere og har ulike typer arbeid innen reiseliv, forskning, helse og regnskap. Gjennom arbeidet får vi mulighet til å bygge relasjoner med lokalbefolkningen. Vi samarbeider også med våre kirkepartnere i Østlige Afrika om denne måten å arbeide på. De har allerede tusenvis av medlemmer som bor og jobber i denne delen av verden, og vi håper at de etter hvert vil se på seg selv som teltmakere.

Misjonssambandets arbeid har et totalbudsjett på 2,8 mill kr.

Midtøsten: Takk og be

- Takk for at Jesus ser og elsker alle folkene på den arabiske halvøy.
- Be for de få som har kommet til tro. Mange av dem opplever forfølgelse.
- Be om at en lokal kirke må vokse fram. Per i dag finnes det ingen i de landene hvor vi er til stede.
- Takk for at vi har fem enheter tilknyttet teamet her i Midtøsten. Be om at arbeidet må vokse. Denne delen av verden trenger flere teltmakere som kan vise Jesu kjærlighet til menneskene vi bor blant.
- Be for barna våre. Vi har åtte barn som går på skole og i barnehage. Oppveksten er ganske annerledes enn i Norge. Be om at de må ha det godt.
- Be om glede og tålmodighet i hverdagen. Det er ikke alltid lett å jobbe eller drive virksomhet i en kultur som er så forskjellig fra vår egen.
- Be om Guds fortsatte beskyttelse. I løpet av det siste året har mange som oss måttet forlate landene vi arbeider i.

Unike gaver – unike relasjoner

Etter at jeg flyttet til Midtøsten for å arbeide i reiseliv, har jeg brukt mye tid i bønn og tenkt mye over hva jeg skal bidra med her. I utgangspunktet syntes jeg det var stor avstand mellom hvordan jeg var vant til å treffe mennesker, både kvinner og menn, og hvordan man praktiserte sosial omgang i disse nye omstendighetene. Jeg syntes mange ganger at omgivelsene krevde at jeg måtte oppføre meg stivt, formelt og ganske unaturlig i forhold til det jeg var vant til. Dessuten var jeg utålmodig i de få relasjonene jeg etablerte i begynnelsen – det handlet for mye om vær og vind og hvordan familien hadde det, og ikke nok om det jeg tenkte betydde noe. På et tidspunkt ga jeg høylytt opp overfor meg selv – jeg tenkte og sa til meg selv: «jeg kan jo ikke opprettholde vennskap med å slite meg ut sosialt, ved å gjøre det som føles unaturlig, i endeløse samtaler om værforhold som tilsynelatende aldri er i endring?!»

EN UVENTET OPPMUNTRING

Denne første «oppgivelsen» av mine sosiale forsøk fant sted etter et halvt år på feltet. Bare et par dager etterpå fikk jeg en gave med et lite kort av en av mine nye bekjentskaper, en av de jeg hadde brukt mest tid med, og som jeg til tider var mest oppgitt over. På kortet takket hun for vennskapet vårt, som for henne var forfriskende fritt og lite tilgjort, hun følte seg «blessed» (velsignet) av å være min venn. Jeg kunne ikke annet enn å le litt for meg selv og takke Gud for at han til tider både har god humor, og at han har nåde til å gi tydelige tegn. Etter dette

begynte jeg sakte men sikkert å slappe mer av. Jeg tenkte mer og mer over hvorfor akkurat jeg var plassert her, og hva Gud egentlig hadde tenkt at jeg skulle bidra med. Over tid kom jeg frem til at Gud mest sannsynlig hadde plassert også meg på dette feltet fordi det fantes mennesker her som akkurat jeg evnet å møte.

Mange av de viktigste sosiale arenaene i dette samfunnet er kjønnsdelte, noe som etter litt tilvenning, prøving og tid har vist seg å være en ny og spennende måte å omgås på. Damene har laget seg flere fine steder hvor man kan være sammen, også utenfor hjemmene, i helt avslappede omgivelser. Man kan møtes på spa, for eksempel, eller på kvinnekafé, eller på lesesirkel for kvinner på biblioteket. Du kan gå dit hvor du selv har interesse av å være og vil nesten alltid finne noen som det blir helt naturlig å snakke med.

AKKURAT SÅNN GUD VILLE?

All denne prøvingen og åpenbare feilingen har fått meg til å tenke at vi alle er nødvendige her, nettopp fordi vi er forskjellige. Mitt sett av gaver – min utdanning, min bakgrunn, min personlighet – gjør at jeg kan treffe enkelte mennesker. En annen her på feltet, med et annet yrke og andre interesser, vil nå helt andre. Sånn sett kan man si at det ikke går an å standardisere det vi gjør. Jeg kan ikke overta relasjonene til en annen, og ingen kan overta mine – kanskje akkurat sånn Gud ville?

«Hanne»

Språkstudier er en døråpner

I Midtøsten kan ikke misjon drives på tradisjonelt vis. Derfor handler tilstedeværelse om å leve naturlige liv, bygge relasjoner og finne bærekraftige, lovlige måter å være i landet på. For mange utsendinger har utdanning – enten gjennom språkstudier, videreutdanning eller akademiske samarbeid, blitt nøkkelen som åpner dørene inn i samfunnet.

Tekst: «Anne»

Å være til stede som kristen i Midtøsten er et arbeid som krever kreativitet, tålmodighet og respekt for lokale lover og kulturer. Vi kan ikke drive organisert misjon på tradisjonelt vis. Derfor er strategien på feltet ganske enkel, ved at vi lever livene våre lovlig og diskret, og lar troen skinne gjennom vennskap og relasjonsbygging. Et av våre viktigste arbeidsmål er legitimitet i tilstedeværelsen: Det må gi mening at vi er her, både hvordan vi lever og hva vi lever av. For å etablere dette fundamentet – et naturlig nærvær – har akademia vist seg å være en døråpner.

AKADEMIA SKAPER NATURLIGE INNGANGER

Språkstudier, videre- og etterutdanning er i mange av landene på den arabiske halvøy en legitim grunn for tilstedeværelse, og for å få oppholdstillatelse. En av våre medarbeidere her i Midtøsten har klart å flette sin utdanning i Norge inn i et samarbeid med et stort lokalt univer-

sitet. Som stipendiat får denne personen en naturlig inngang i miljøer som kan skje ellers ville vært utilgjengelige. Ved å delta i kontorfelleskap, samarbeide om forskningsprosjekter og delta i faglige diskusjoner har man mulighet til å bygge relasjoner med lokale muslimer og andre fakultetsansatte. Man bruker rett og slett fagfeltet som en bro for å få jobben gjort, og på den måten blir det å være utsending en naturlig del av et profesjonelt liv.

SPRÅKET SOM BRO TIL KULTUREN

Språk kan i mange tilfeller være nøkkelen til å forstå kulturen og bygge relasjoner. Arabiskstudier kan være en god vei inn i feltet, både fordi man jobber aktivt med å tilnærme seg kulturen, og fordi man treffer mennesker. Flere steder i regionen finnes det anerkjente språkskoler og -programmer som tilbyr intensive kurs i moderne standard arabisk og ulike dialekter. Språkstudier kan også være et godt alternativ for par hvor den ene

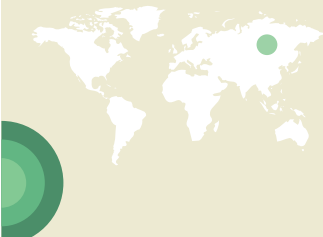
parten har etablert arbeid i regionen. Da kan den andre bruke arabisklæring for å ha fullt fokus på det mest grunnleggende for relasjonsbygging: å kommunisere med lokalbefolkningen på deres morsmål.

HVA LIGGER I DIN VERKTØYKASSE?

Ulike utdanningsmuligheter er eksempler på at veien inn i feltet sjelden er en ferdig merket løype. Gjennom språkstudier, en etterutdanning innen et etterspurt felt eller et mastergradsprosjekt kan utdanning fungere som en inngangsport i samfunnet. Det gir deg en rettfærdiggjort, lovlig plass i landet og skaper relasjoner som er naturlige og bærekraftige.

Det som er klart, er at mulighetene er mange hvis man bare tenker litt kreativt. For deg som har en draging mot denne regionen, kan du jo begynne å lure på: Hva er det i din verktøykasse som kunne blitt en viktig bro her?

FOTO: PRIVAT

Norsk Luthersk Misjonssamband har vært til stede i Mongolia siden 1994. Det har skjedd mye på disse årene, og selv om veksten i antall kristne har flatet ut, er de lokale kristne ivrige og brennende. Mongolian Evangelical Lutheran Church (MELC) er en aktiv kirke med flere menigheter i landet, selv om antallet kirkegjengere har gått ned etter pandemien. Det er dåp med jevne mellomrom blant begge folkegruppene vi jobber inn mot.

Vi er hovedsakelig involvert i tre prosjekter: et diakoniprojekt drevet av MELC, et Norad-prosjekt, «Strengthening Children with Disabilities», som i år er inne i en mellomfase og utvikling av en ny prosjektperiode, og Grandhagen aktivitetspark – som nå har åpen park for barn og ungdommer i både Khovd og Ulgii. I tillegg støtter vi ulike former for evangelisering.

Utsendingene bor fordelt mellom Khovd og Ulgii, men er i oppstarten av et nybrottsarbeid i et nytt fylke i Vest-Mongolia. Her skal vi være med og styrke de husmenighetene som finnes, samt starte opp et nytt prosjekt. Vi har nasjonale ansatte fordelt på alle våre tre andre avdelinger: Khovd, Ulgii og Ulaanbaatar.

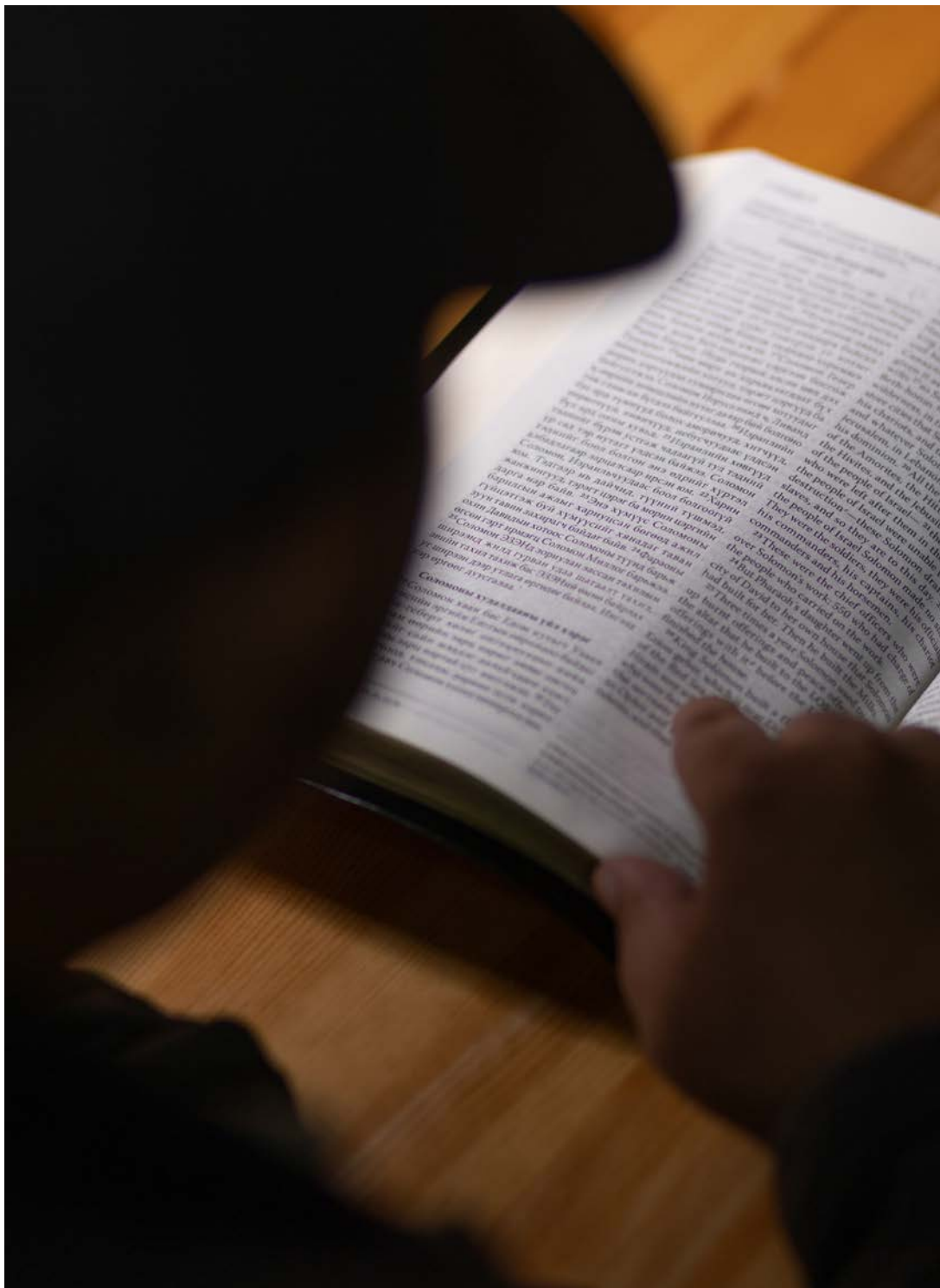

FOTO: PRIVAT

Å starte ei kyrkje frå botn

For nokre månadar sidan bestemte bibelgruppa i landsbyen i Vest-Mongolia seg. Dei skulle begynne med gudstenester og verta ei kyrkje.

Tekst: «Jens»

I følge den augsburgske vedkjenninga har det nok vore ei kyrkje ei stund her, då evangeliet har vorte lært reint, og sakramenta forvalta rett. No ynskter dei å verta ei kyrkje. På det lokale språket har ein operert med to ulike formar for kyrkje. «Huskyrkje», som på mange måtar fungerer likt som bibelgrupper og er av det meir lågkyrkjelege slaget, og «kulturkyrkje», som er prega av meir liturgi og skikkar ein kan finne igjen i det meir høgkyrkjelege. Kva for ei kyrkje var det dei ynskter seg her? Og kvifor?

ØNSKTE FØREBUDD TALE

Etter å ha snakka om dei ulike modellane kom dei fram til at dei ynskter seg ein slags hybrid. Ei kyrkje med eit visst innslag av liturgi, men utan ein prest som gjer gudstenesta til eit one-man-show. Det at det skulle vera ein førebudd tale var dei veldig tydelege på. Det ville gjera det mykje lettare å invitere inn folk som var framande for trua. Bibelgruppesettinga var vanskelegare, då alle deltek, og dei resonnerer seg fram til at nokon utan forkunnskap om Bibelen fort kan kjenne seg utanfor og verta

Å byggje ei kyrkje frå botn krev mange valg, blant anna kva slags dåpsliturgi ein skal ha.

FOTO: PRIVAT

Guds ord er det same, om det er ei kristen familie, ein sjaman eller ein norsk misjonær som høyrer det.

flau fordi dei ikkje kan bidra i samtalen. Men song og bøn skulle vera fordelt på andre. Liturgiske ledd skulle stort sett lesast i fellesskap.

TALTE FOR KRISTEN FAMILIE OG SJAMAN

Det har absolutt vore nokre spanande sundagar når me har forsøkt oss på gudsteneste i staden for bibelgruppe. Det skjer i heimen til ein familie. Eg har vorte spurd om å tale på gudstenestene så sant eg er i byen, så det er og ei heilt ny utfordring å gå frå samtalebaset undervising til å skulle tale. Andre sundagen var eine familien, som er godt kjend med Bibelen, til stades, farfaren som nok kjenner litt til kva dei trur på, men sjølv er praktiserande sjaman, og ei tilfeldig «tante» (eldre kvinneleg slektning i eit eller anna ledd). Korleis skal ein tale til eit slikt spenn av folk og tru? Heldigvis kan me lære av Mika. «Men Mika svara: «Så sant Herren lever: Det min Gud seier, må eg tala.» (2 Krøn 18,13). Det er Guds ord som er virkekraftig og skarpere enn noko tveigga sverd, ikkje mitt. Guds ord er det same om det er ein kristen familie, ein sjaman, eller ein norsk misjonær som høyrer det.

KULTUR I OPPOSISJON TIL GUDS ORD

Jesus, han som er ordet, må vera hjørnesteinen og grunnmuren når ein bygger ei kyrkje. Utan det fundamentet vil det ikkje vera ei kyrkje, og «byggverket» vil kollapse. Det er òg ein haug av skikkar og kulturelle ting som kjem i tillegg og skal oppå grunnmuren. Kva med leiarskap og kyrkjedemokrati? Per no er det ikkje så mange medlemmer i kyrkja at det er eit problem med demokratiet. Alle spørsmål til no har gått an å finne ut av gjennom samtale og litt tid, men leiarskapet presenterer eit anna problem. Heilagginga er ein prosess som vanlegvis tar tid. I Noreg har me ein kultur som er gjennomsyra av kristen tenking. Kva når det ikkje er slik? 1. Timoteusbrev og brevet til Titus er tydlege på kven som kan vera eldste. Kva då når kulturen er så i opposisjon til Guds ord at ryggmargsrefleksen og til dei som har vore kristne i over ti år er å lyge framføre å fortelje sanninga? Eller når ein er så van med at lovverket berre betyr noko dersom nokon er der og kontrollerer deg? Då tar ein fort dei haldningane med seg i møte med Gud si lov og gløymmer at han er alle stader til alle tider. Eller så kan ein fort overkompensere og verta så lovisk med så

mange menneskebod at farisearane ville vorte misunte.

Bibelen snakkar også om korleis nådegåvene tener kvarandre i ei kyrkje. Kva skjer då med ei ung og lita kyrkje når evangelisten som i løpet av dei siste åra fekk forkynt evangeliet til fleire av sine vener, som så igjen vart ein del av kyrkja, flyttar til storbyen for å studere? Vil veksten stoppe opp? Vil Gud utruste nokon nye til å ha denne tenesta?

IKKJE EI STRIGLA KYRKJE

Trass utfordringar og problemstillingar som må tenkast gjennom, er det eit fantastisk arbeid me får lov å vera med på! Ja, både Bibelen og den lokale kulturen må takast på alvor, og me treng visdom til å gå fram på rett måte. Men kyrkja har aldri vore perfekt og strigla. Likevel, til trass for ei uperfekt kyrkje i sin spede barndom får me her lov å vera med på eit arbeid som set folk i fridom. Me får vera med og gje folk håp. Ikkje berre for dette livet. Me får vera med å bringe dei nyhende som lar dei gå frå død til liv. Denne landsbyen er ein veldig liten og ubetydeleg del av verda. Men me får likevel her lov å verta brukt av Gud for å vinne verda for Kristus.

FOTO: PRIVAT

Ein trygg plass å leike

Kvar veke ser me mange som er innom Grandhagen aktivitetspark (GAP) i både Khovd og Bayan-Ulgii. Ein del av desse får me sjansen til å verte litt kjend med. Me har snakka med tre av dei som nyttar parktilbodet mykje, Gandbaatar (16 år gamal gut), Enkhjin (13 år

gamal jente) og Batbayar (12 år gamal gut).

EIN TRYGG Plass. Gandbaatar er i parken nesten alle opningsdagar i lag med venene sine. Det har dei gjort i eit år no. – Eg liker best å spele bordtennis og volleyball i lag

med venene mine, seier han. Han seier at grunnen for at dei liker å vere i GAP er at dei kan koma og leike på ein trygg plass utan å måtte betale for det. – Det kjennast trygt at det er vaksne der som kan ordne opp i problem og kranglar når dei oppstår, fortel han idét han

spring tilbake på volleyballbana og spelar vidare.

VOLLEYBALL OG ISHOCKEY. Enkhjin og Batbayar har begge vore aktive brukarar av parken sidan den opna. – Om sommaren vil eg helst spele volleyball, og om vinteren spelar eg ishockey og står mykje på skøyter, fortel Enkhjin. Det gjer Batbayar óg. – Eg spelar også mykje fotball på sommaren, og så er det kjekt at det er så mange ting eg kan gjere i lag med venene her, seier Batbayar. Dei kjenner begge fleire norske som har vore i Mongolia.

I haust har me med oss eit par av ungdommane frå parken i ungdomsgruppa og på Alpha-kurset til samarbeidskyrkja vår. Me ber om at me og dei lokale skal få enno betre kontakt med dei som nyttar parken.

Emile Nikola Joa Amdal

Videre til et område med færre kristne

Misjonssambandet har hatt arbeid i byen Khovd vest i Mongolia i 17 år. I løpet av disse årene har kirken som Misjonssambandet støtter blitt mer og mer selvstendig. Tanken kom opp om at det kanskje kunne være på tide å flytte på seg? Ikke avslutte i Khovd, men skalere ned og flytte noen av ressursene til et nytt sted. På generalmøtet i Mongolia i 2023 ble det bestemt at Misjonssambandet skal flytte hoveddelen av det utadrettede arbeidet til et område med færre kristne.

GODE TREFF. Ønsket har vært å fortsette evangeliseringen vest i Mongolia. Der-

med ble det bestemt å flytte hovedfokuset til Uvs fylke, i en by som heter Ulaangom. Det har blitt utført flere besøk som har resultert i gode treff med både de kristne som bor der, og de lokale myndighetene.

EVANGELIET TIL FLERE. Målet er å sammen med vår samarbeidskirke sende folk dit som kan plante en kirke og hjelpe de lokale kristne med å spre evangeliet til flere. I tillegg planlegges det å starte opp et diakoniprojekt. Det kan se ut som at det lander på et prosjekt rettet inn mot barn med funksjonsvariasjon.

FOTO: PRIVAT

Målet nå er å senest sende utsendinger dit sommeren 2027.

Vær gjerne med og be for denne prosessen. Både hva Guds vilje er, at alt som gjøres blir gjort på en vis måte,

slik at alle involverte og relasjoner kan bli styrket av det, og at Guds ord må spres i Mongolia, slik at flere kan bli kjent med Jesus.

Björg Marit Namsvatn

Mongolia: Takk og be

- Be om at oppstart av arbeid i nytt fylke må skje etter Guds vilje.
- Be om at arbeidet vårt blant de unådde skal ha stadige fremskritt.
- Be om at aktivitetsparkene våre skal bli til glede for barn og unge, og at de følger sin største hensikt: å bringe folk til frelse. Be om Guds ledelse i drift og prioriteringer.
- Be om at prosjektene våre følger i Jesu fotspor. At de hjelper flest mulig folk og viser Guds kjærlighet til folk.
- Be om at de ansatte får være vitner i hverdagen. Utrust og gi dem frimodighet.
- Be for alle utsendingene våre. Vi trenger all den støtten og hjelpen vi kan få gjennom bønn.
- Be om at Gud må kalle nye utsendinger til Mongolia.

ILL.FOTO: UNSPLASH

Løft blikket og se hvor

Herre, la meg kjenne dine veier. Lær meg dine stier!
(Sal 25,4)

Kart er gode greier. I alle fall hvis du prøver å finne ut hvor du er – og hvor du skal. Men kart alene får deg sjelden av flekken, og enda sjeldnere frem til målet. For da trenger du minst tre andre ting: Et kompass som viser deg retningen, føtter som er i bevegelse – og et hevet hode, så du faktisk kan se omgivelsene, gjenkjenne landskapet, lese veiskiltene og se hvor du går. Det aller beste er, naturligvis, om du også har en kjentmann med deg.

På mange måter er Bibelen som en kartbok. Den viser oss veien – for den viser oss Jesus, som sier at han er veien hjem til Gud. (Joh 14,6) Men selv da hjelper det ikke å lese, om du ikke også velger å følge ham.

Heldigvis er Bibelen mer enn bare et kart. Den er et vindu man kan løfte blikket og se verden gjennom, og en direktelinje til kjentmannen over alle. Da kong David skrev ordene i Salme 25, ba han ikke bare om at Gud skulle gi ham noen instruksjoner. Han ba Gud om å gå med ham på veien. Hele salmen er en bønn om at Gud må være en aktiv livsledsager, peke ut retnin-

gen, advare ham om farer, dra ham opp av gjørnehull og børste støvet av ham når han snubler. Og samtidig være Nordstjernen han kan sikte mot for å holde stø kurs. Det kan han også være for deg også.

Men du er jo ikke den eneste som er på vandring. Derfor vil Gud helst legge ruten din via noen av de andre vandrerne rundt omkring, så dere kan gå videre sammen mot målet. Det er jo egentlig det eneste fornuftige og ansvarlige – når du selv har funnet veien hjem, må du hjelpe andre å finne den.

Visste du forresten at Fjellvettreglene ble oppdatert i 2016? Regel fem sier nå: «Ta med nødvendig utstyr for å kunne hjelpe deg selv og andre.» Det understreker ansvaret vårt for medmenneskene våre. Og det gjelder ikke bare i den norske fjellheimen – det gjelder like mye på livsvandringen vår hjemover. Vi som har funnet veien, har både kjentmann og turutstyr. Vi kan hjelpe andre. Og vi er kalt til det, for kjentmannen ønsker å lede oss til dem. God tur.

Narve Jonas Nystøyl

Prosjektene

Vil du støtte arbeidet?

Bli fast giver eller gi en gave på gi.nlm.no

Mongolia

Kontakt:

Jostein Namsvatn

Stedlig representant

nlmmongolia@nlm.no

Misjonssambandets arbeid i Mongolia har et totalbudsjett på 11,75 millioner kroner.

Teologisk utdanning

Kr 2,3 mill.

Bibelskole og teologiutdanning

Den relativt unge kirken i Mongolia har stort behov for kristne ledere, og Misjonssambandet støtter derfor teologisk utdanning i Mongolia. Vi støtter MELC (Mongolian Evangelical Lutheran Church) sin bibelskole og høyskole. Dette er en ganske nyoppstartet skole og er i dag den eneste lutherske bibelskolen og høyskolen i landet. Denne bidrar til å utdanne en ny generasjon kirkeledere.

Evangelisering

Kr 3,9 mill.

Lokal misjon

En relativt liten del av det mongolske folket kaller seg kristne. Forholdsvis få kirker er etablert i landet, og de som eksisterer er små. Misjonssambandet ønsker å nå andre folkegrupper i landet med evangeliet, og noen av våre utsendinger er med i dette arbeidet. Målet er å nå enda lenger ut med Guds ord i Mongolia. Som et ledd i å spre budskapet om Jesus, støtter Misjonssambandet arbeidet med oversettelse og utgivelse av god kristen litteratur. Det gjelder blant annet andaktsbøker og fagbøker til bibelskolene.

Utrustning av kristne ledere

Vår samarbeidskirke (MELC) jobber blant en unådd folkegruppe i Vest-Mongolia. Målet er å utruste noen av de lokale kristne til å bli fremtidige kirkeledere. Enkelte av våre misjonærer har jevnlig kontakt med lokale kristne i den unådde folkegruppen for å støtte

og veilede i arbeidet. Misjonssambandet satser på å bygge opp relasjoner med lokale kristne og lære dem mer om den kristne tro gjennom bibelopplæring. Målet er at de lokale kristne blir godt tatt vare på, og at de selv kan gå videre ut med evangeliet.

Barn og ungdom

Kr 2,25 mill.

Grandhagen aktivitetspark

Mange barn og ungdommer i Vest-Mongolia har lite å finne på i fritiden, særlig om vinteren.

I 2020 startet Misjonssambandet et tiårig prosjekt, Grandhagen aktivitetspark for barn og ungdom, og nå har vi bygd opp parker i både Khovd og Ulgii. Parkene er et aktivitetstilbud for barn og ungdom, og vi ønsker at de skal få økt livsglede gjennom idrett og kreative tiltak. Vi ønsker at disse parkene skal være et møtepunkt mellom lokale kristne, barn, ungdom og utsendingene. Vinteren er lang og kald i Mongolia, og dette gir barn og ungdom noe meningsfullt og trygt å holde på med gjennom lange vinterdager. I tillegg brukes parkene stadig mer til ungdomslag, fellessamlinger for kirkene og andre arrangement i regi av utsendingene.

Samfunnsutvikling

Kr 3,3 mill.

Deler av arbeidet er Norad-støttet.

Barns rettigheter

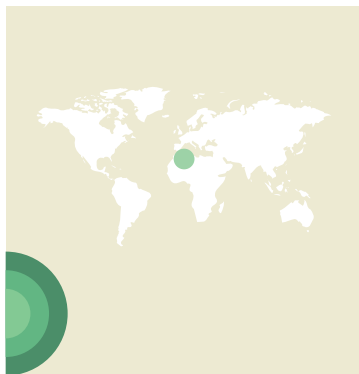
Barn med funksjonsnedsettelse er en av de aller mest utsatte gruppene i samfunnet. De blir ofte isolert, og omsorgsbyrden er

gjærne så stor at en av foreldrene må være hjemme. Det kan føre til at familier blir ført ut i fattigdom. De færreste går på skolen, og lovene og systemene som ivaretar disse barna, har liten praktisk betydning.

Prosjektet «Strengthening Children with Disabilities» (SCD) i Khovd og Bayan-Ulgii ble fullført i 2024. Årene 2025–2026 er lagt opp som en mellomperiode for dette prosjektet, der man skal bruke tiden på å høste kunnskap og erfaring fra tidligere prosjekt og andre samarbeidspartnere. Slik skal man i løpet av denne perioden finne riktig fokusområde og arbeidsmetoder ved oppstart av ny prosjektperiode fra 2027. Målet for prosjektet er å bidra til at livsbetingelsene for barn med funksjonsnedsettelse og familiene deres blir forbedret, og at deres rettigheter blir respektert og beskyttet.

Livsvilkår

Stor arbeidsledighet, blant annet i hovedstaden Ulaanbaatar, gjør at en del sliter med økonomien eller har rusmisbrukere i familien. Med økonomisk hjelp og støtte fra Misjonssambandet driver samarbeidskirken vår (MELC) den diakonale organisasjonen «Foundation for Family Development and Education». Organisasjonen tilbyr kurs og personlig rådgivning til unge fra 13 til 30 år ved en yrkesskole og ved familiesentre i en av bydelene i Ulaanbaatar. De unge blir også invitert til arrangementer i kirken og får på den måten høre det kristne budskapet. Kirka har også et diakoniprojekt (SYFR) som veileder par og familier, der veiledningen er basert på bibelske prinsipper.

Nord-Afrika blir ofte omtalt som Maghreb (eller Maghrib), som er betegnelsen på den delen av Afrika som ligger vest for Nilen og nord for Sahara. Maghreb regnes nå for å bestå av statene Mauritania, Marokko, Algerie, Tunisia og Libya.

Det er en stor og variert region med flotte fjell i vest, fruktbare områder med oliventrær, Sahara i sør og en lang kystlinje langs Middelhavet.

Det er en region med mye historie. Området var en del av Fønikia i oldtiden, senere var det en del av det romerske riket, før regionen ble gjenstand for flere arabiske invasjoner og en stadig sterkere islamsk påvirkning. Landene i regionen har i nyere tid vært kolonisert av Frankrike, Italia og Spania. Den arabiske våren i 2011 hadde sitt utspring i regionen.

Det er under 0,1 % kristne i regionen. Det finnes flere huskirker. Noen hemmelige, andre registrerte. Noen fungerer godt, andre opplever store utfordringer. Det er få internasjonale arbeidere i landene, likevel arbeider Gud, og stadig flere får møte Jesus.

FOTO: PRIVAT

Dåp i Middelhavet

Det krever en del ekstra planlegging når noen i byen vi bor i ønsker å bli døpt. Det er lite tilgang på døpefonter og dåpsbasseng. Men vi lever i en lang tradisjon for å døpe seg i Middelhavet.

Tekst: «Anders»

«Se, her er vann. Hva er til hinder for at jeg blir døpt?» I Apostlenes gjerninger kapittel 8 kan vi lese om at Filip fikk beskjed av Gud om å dra fra en vekkelse i Samaria for å dra til en øde strekning mellom Jerusalem og Gaza. Der møtte han på en etiopisk hoffmann som satt i vogna si og leste fra Bibelen – nærmere bestemt Jesajaboka. Filip ble invitert med av hoffmannen oppi vogna for å forklare ham hva han leste. Et eller annet sted langs ruta utbryter hoffmannen: «Se, her er vann. Hva er til hinder for at jeg blir døpt?» (v 36b).

Det eksakte stedet hvor denne dåpen fant sted vet vi ikke, men kanskje var det en kilde som Ain ed-Dirweh i nærheten av Hebron eller Ain el-Haniyeh ikke så langt fra Jerusalem. Uansett hadde hoffmannen hørt nok fra Filip til at han var kommet til tro på Jesus, og han ville døpes.

ET PRAKTISK SPØRSMÅL

Et praktisk element av det å døpe noen er faktisk det å ha vann å døpe i. Det er ikke noe en tenker så mye på i Norge i dag, men hvor er det praktisk å døpe noen? I Norge og i mange andre land har vi kirker som tilrettelegger for dåp. Vi som praktiserer barnedåp, har døpefonter. De som praktiserer troendes dåp har ofte dåpsbasseng under scenen. Men i den første kristne tiden ble mennesker døpt der hvor det allerede var vann – i elver, i innsjøer, i kilder og i Middelhavet. Det er nok ikke få tusen kristne som har blitt døpt i Middelhavet. Bare tenk på alle de menneskene som kom til tro i kystbyer langs Middelhavet.

SOSIALT UTFRYST

Denne høsten skjedde det noe helt spesielt i menigheten vår i byen hvor vi bor i Nord-Afrika. To ungdommer

FOTO: PRIVAT

FOTO: PRIVAT

To ungdommer som er noe så sjeldent som andregenerasjons kristne skulle døpes.

som er noe så sjeldent som andregenerasjons kristne skulle døpes. Foreldrene tok imot Jesus via TV for godt og vel 15 år siden, og de har oppdratt sine to barn i den kristne forsakelsen og tro. Det har langt fra vært lett for disse to ungdommene som har vokst opp som de eneste kristne i den lille landsbyen 40 km nord for millionbyen vi bor i. Alle i landsbyen vet at de er kristne, og familien har vært sosialt utfrysnet fra lokalmiljøet. Ungdommene har slitt med å få venner, og når onkel kom hjem om somrene fra Italia, hvor han bor og arbeider, hadde han med gaver til alle sine nieser og nevøer – unnatt dem. Likevel har de stått fast i troen og ville i høst døpes.

UNNGÅ OPPMERKSOMHET

Selvsagt måtte de jo døpes i havet, noe annet alternativ har vi ikke. Likevel er ikke det helt uproblematisk. Med varmt og godt vær er det alltid mange mennesker

på stranda, så dåpen må gjennomføres uten altfor mye oppstyr, og det hele bør se mest mulig ut som en gjeng som bader. Dernest kan vi ikke være for mange. Det vil tiltrekke oppmerksomhet, og vi har heller ikke nok biler til å besørge transport for alle som gjerne vil delta. Løsnin-gen ble to 7-setere og 14 mennesker som var med på «badeturen». Vanligvis ville ikke jeg vært med. En hvit utlending som meg tiltrekker seg bare oppmerksomhet – fra både sivile og politi. Likevel ønsket familien veldig at jeg skulle være med, da jeg har blitt en god venn av familien opp gjennom de åtte åra vi har bodd her. Og dessuten har jeg bil til disposisjon. Etter selve dåpen kjørte vi til kirka i byen hvor vi bor, der det ventet omkring tretti andre personer som ville delta på festen. Vi sang, ba sammen, hørte en liten preken og vitnesbyrdet til disse to flotte ungdommene som hadde bestemt seg – de vil følge Jesus.

IKKE VELDIG STORT BEHOV – ENDA

Kirkebygget vårt ligger i sentrum av byen, og vi har ikke noe uteområde til disposisjon. I sommer pusset vi opp taket, som vi nå bruker til kirkekaffe. Etter dåpsfesten var vi flere som snakket sammen om hvor fint det hadde vært om flere kunne vært til stede på selve dåpshandlingen. Det hadde også vært fint med litt mer seremoni rundt handlingen og litt mindre «badetur». Så nå har vi bestemt oss – så snart budsjettet tillater det, skal vi gå til innkjøp av et sammenleggbart basseng, slik at vi kan døpe på taket.

Hvor stort er behovet? Vel, ikke så veldig stort – enda. I kirka vår doper vi ca 2–5 lokale hvert år – i tillegg til omtrent like mange studenter fra sør for Sahara som tar imot Jesus mens de studerer i byen vår. Men en ting er sikkert: Mangel på vann skal ikke være til hinder for at noen skal få bli døpt og følge Jesus!

Opplever at Gud har åpnet en dør

FOTO: PRIVAT

I fjor flyttet en familie til en by hvor vi ikke har arbeid fra før. Målet vårt er å være til stede her i landet og bidra positivt i samfunnet. Noen ganger kan det være utfordrende å finne muligheter for arbeidslivsum og dermed en legitim grunn til å være her, og i den forbindelse dukket det opp en idé om å opprette et akademisk senter i landet. Dette ligger frem i tid, og det er ingen som vet om det vil være mulig å få til, eller hvordan det eventuelt vil se ut.

Som nye i landet og i en ny by har det vært mye å finne ut av. Hvor bør vi handle mat? Hvordan får vi internett? Kan vi få kjøpt bil her? Stadig dukker det opp nye ting vi må finne ut av. Nylig har vi lurt på hvordan vi kan få hentet en pakke på

posten og hvordan betale strøm- og vannregning.

INTENST, FINT OG SPENNENDE

I vårt første år her er hovedfokus å lære språk og kultur. Vi er godt i gang med språk, og det er både gøy, motiverende og slitsomt. Det er stas når vi gjenkjenner ord rundt oss og vi kan bruke det og bli forstått. Hverdagen i den nye fasen kan være ganske intens, med språklæring og fire små som trenger oppfølging og ivaretagelse, men det er også mye fint og spennende. Midt i dette opplever vi at Gud har åpnet en dør, og vi er spente på hva som ligger foran.

«Silje»

Det du har kan være til velsignelse

I et av prosjektene våre tar vi utgangspunkt i det hver enkelt og fellesskapene har i hendene her og nå som kan være til velsignelse. For noen måneder siden sendte vi en ansatt i den lokale kirken på en konferanse for å lære mer om denne tankegangen og måten å arbeide på. Målet var at han skulle bli inspirert og så være med og jobbe videre med dette i kirken. Han ble både oppmuntret og inspirert på konferansen og laget i etterkant en oversikt over hvem og hvordan vi kan jobbe med dette framover.

Kirken i Nord-Afrika består hovedsakelig av tre grupper: nord-afrikanere (lokalbefolkning), studenter fra Afrika sør for Sahara og illegale immigranter som ønsker å komme seg videre til Europa. Disse gruppene har ulike behov og utgangspunkt.

AVVISNING OG FRYKT

For nord-afrikanerne forverres den økonomiske situasjonen, og nye troende opplever avvisning fra familien eller

mister retten til arv. Andre har problemer med å finne arbeid på grunn av sin tro. Utfordringen er å oppmuntre medlemmene til å bruke sine talenter for fellesskapets, kirkens og eget beste.

Mange av studentene sør for Sahara vet ikke hva de skal gjøre etter endte studier. Noen ønsker ikke å dra tilbake av frykt for manglende muligheter i hjemlandet og blir i Nord-Afrika under vanskelige forhold. Andre prøver å reise til Europa, noen ganger gjennom ulovlige og farlige midler. Denne type tankegang kan hjelpe dem til å se verdien i sine ferdigheter og skape lokale initiativer i stedet for å flykte mot det ukjente.

Den siste gruppen er de illegale migrantene. De kommer ofte med drømmen om å krysse havet til Europa, med risiko for livet. Til tross for farene klamrer de seg til troen på at livet kun kan bli bedre der. Kirken kan, gjennom dette prosjektet, hjelpe dem til å tenke nytt om fremtiden sin og oppdage ressursene og mulighetene som finnes lokalt.

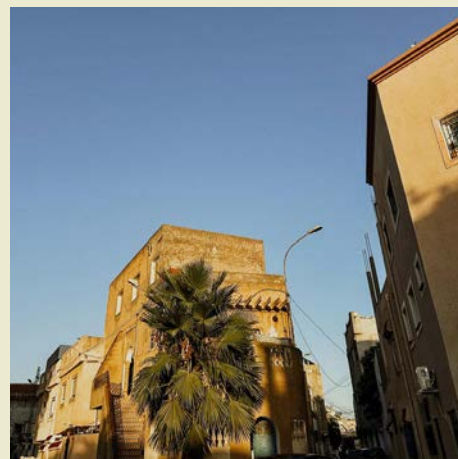

FOTO: PRIVAT

Vær gjerne med og be om at denne tankegangen kan få være med og styrke kirken og de som går der, slik at enda flere kan bruke sine talenter til glede for fellesskapet. Og at vi slik kan nå enda lenger ut med budskapet om Jesus.

«Liv»

Nord-Afrika: Takk og be

- Be om vekkelse og om at stadig flere skal komme til tro på Jesus.
- Be for de kristne og kirken i landet, be om at de må bli bevart og vokse i troen.
- Be om beskyttelse for de kristne i landet.
- Be for etableringsprosessen av det diakonale prosjektet i den nasjonale kirken og om mennesker som griper ideen og kan drive prosjektet videre.
- Be om enhet forsoning og søskenkjærlighet i den nasjonale kirken.
- Be for utsendingene på et felt som er i stadig endring, be om trivsel, spesielt for barna.
- Be om fortsatt visummuligheter og velvilje fra myndighetene.

FOTO: UNSPLASH

Løft blikket og se hvem

Som lys er jeg kommet til verden, for at ingen som tror på meg, skal bli i mørket.

(Joh 12,46)

Pastoren og misjonsforfatteren David Platt sier det ganske enkelt: «Det er en grunn til at unådde folkeslag er unådde. Det er krevende, vanskelig og farlig å nå dem. Alle de lette er tatt.» Det kan høres ganske demotiverende ut. Nå tror jeg ikke poenget hans er at misjon noensinne har vært enkelt, for det har det på ingen måte vært. Misjon har kostet mye, for noen har det kostet alt, og noen ganger har de menneskelige kostnadene også blitt tatt for lett på.

Men det David Platt sikter til, er at for mange av de folkegruppene som fortsatt ikke er nådd med evangeliet, er det spesielt store hindringer i veien. Det kan være fysiske hindringer, som høye fjell og ugjennomtrengelig jungel, strukturelle hindringer, som lovverk eller forfølgelse og fysisk fare, eller kulturelle hindringer – hindringer i hjerte og sinn. I noen kulturer er det rett og slett ekstra vanskelig for evangeliet å få fotfeste.

Kanskje det ikke er meningen at vi skal gå til dem? Hvis vi ikke finner en port gjennom gjerdet, kanskje vi bare skal gå forbi?

Men Bibelen er soleklar. Jesus sa jo at vi skulle gå til *alle* folkeslag (Matt 28,19). Han er kommet som et lys til *verden* – ikke bare deler av den. For at *ingen* som tror på ham, skal bli i mørket. Han kom *for* alle – da må vi gå *til* alle.

Det er lett å bli motløs av det David Platt sier. For verden er rimelig stor, og vi er rimelig små og svake. Men heldigvis er det ikke vanskelighetene han først og fremst er opptatt av. Tvert imot minner han oss også om noe mye viktigere: «Ingenting er umulig for Guds folk når de stoler på Guds kraft for å utføre Guds vilje.»

Misjonsoppdraget er enormt, og vi er små og svake. Men vi tjener en allmektig Gud.

Narve Jonas Nystøyl

Prosjektene

Vil du støtte arbeidet?

Bli fast giver eller gi en gave på gi.nlm.no

Nord-Afrika

Kontakt:

Berit Arner Ådnanes
Regionleder

badnanes@nlm.no

Misjonssambandets arbeid i Nord-Afrika har et totalbudsjett på 3,45 millioner kroner.

Evangeliserende arbeid

Kr 450 000

Utdanning av teltmakere

Det er mange studenter fra det fransktalende Afrika i landet. Mange av dem er kristne. Det er registrert en offisiell kirke i landet hvor disse, og andre utlendinger, kan samles for å praktisere sin tro. Dette er toppstudenter med stipender fra sine respektive land. De fleste av disse studentene vil returnere til sine hjemland etter endte studier for å ta seg arbeid, men mange vil også ta seg arbeid i hele Nord-Afrika. I byen hvor noen av utsendingene bor, samarbeider vi tett med den lokale menigheten. Et av prosjektene vi driver sammen er å utdanne teltmakere blant disse studentene. Slik hjelper vi dem til å kunne være vitner i den hverdagen de lever i, både nå som studenter, og i fremtiden som teltmakere – både i Nord-Afrika, Elfenbenskysten, Kongo, Senegal og mange andre fransktalende land i Vest- og Sentral-Afrika.

Oppfølging av mediekontakter

Våre utsendinger samarbeider med en nettside som henvender seg til det landet i Nord-Afrika hvor utsendingene våre bor. Dette er en nettside med kristent innhold. Fra denne nettsiden er det mulig å klikke seg videre til en Face-

book-chat. Når en kontakt viser interesse og oppriktighet, får de tilbud om å møte en kristen. Navn og telefonnumre blir deretter delt med en koordinator bosatt i hovedstaden som fordeler og videreformidler kontaktene alt etter hvor i landet de bor. Når vi mottar et navn, tar vi kontakt og avtaler tid og sted for et møte. Utsendingene møter aldri kontakten alene (av sikkerhetsgrunner), og fortrinnsvis tar de med seg en lokal troende for å sikre tilknytning til den allerede eksisterende kirken og med det formål å trene lokale troende i å dele sin tro.

Menighetsbygging og lederutvikling

Samarbeidet utsendingene har med både den lokale arabiske kirken og den fransktalende kirken er viktig for å modellere kirkens universalitet. For å vise at vi er en enhet som troende kristne, på tvers av etnisitet og språk. Derfor er det nødvendig for utsendingene våre å være ofte til stede under møter og gudstjenester i både den fransktalende menigheten, så vel som å støtte opp om den lokale, arabiske menigheten og dens ledere. I den arabiske menigheten er det godt i gang med å ha bibelstudiesesjoner ledet av en lokal pastor, med en bibeltekst eller et tema som grunnlag for samtaler og diskusjoner, samt noen spørsmål planlagt av pastoren. Våre utsendinger er

til stede både i forberedelse og i selve gudstjenesten for å bistå med både kunnskap og utførelse, og ellers bare være til stede og bistå med hjelp og tips når og om det trengs.

Teltmaker

Kr 2,3 mill.

Relasjonsbygging og tilstedeværelse

I Nord-Afrika er det ikke tillatt med tradisjonell misjonsvirksomhet. Misjonssambandet støtter fagfolk som har langtidstjeneste i Nord-Afrika. Gjennom å være vitner i hverdagen er vi lys og salt der Gud har satt oss, enten det er som bistandsarbeidere, studenter, ansatte i bedrifter eller gründere.

Utsendingene ønsker å være synlige og integrerte i miljøet hvor de bor. Det betyr blant annet relasjonsbygging. Vi bruker tid på venner og bekjente og bygger relasjoner med dem, både fordi gode vennskap har en egenverdi, og fordi det gir muligheter til å dele evangeliet.

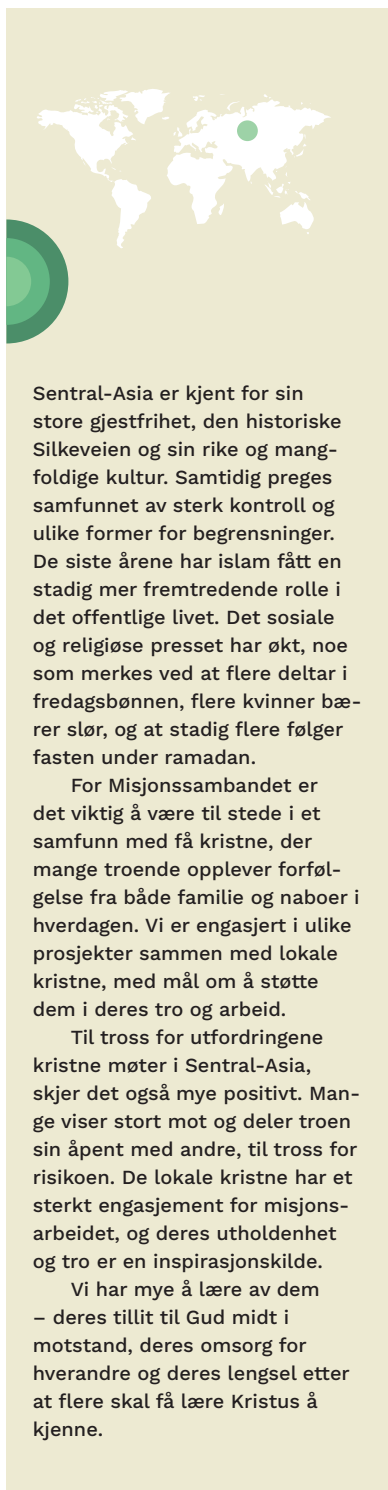
Å drive business (BAM) gir oss både en legitim grunn for tilstedeværelse i området og arbeidstillatelser. Gjennom samarbeidspartnere i selskapene vi driver, bygger vi relasjoner og kan være vitner gjennom liv og virke.

Samfunnsutvikling

Kr 700 000

Livsvilkår

Vi driver et utviklingsprosjekt hvor målet er å istandsette mennesker til å skape positiv endring i eget liv og i lokalsamfunnet de er en del av. I dette programmet spør man hver enkelt og fellesskapet: «Hva kan vi gjøre med det vi har her og nå?». Vi tar utgangspunkt i hver enkelt sine gudegitte ressurser og talenter og søker i fellesskap å kombinere disse for å skape noe nytt. Dette gir muligheter til å gå sammen om prosjektideer som kan skape inntekt til den enkelte, eller frivillige initiativ i lokalsamfunnet. Siden man tar utgangspunkt i det man allerede har, er dette en form for utviklingsarbeid som krever lite eksterne midler, gir verdighet og eierskap til den enkelte og forhåpentligvis også fører til større grad av bærekraftighet. Vi jobber med å etablere denne tilnærmingen til utviklingsarbeid i Nord-Afrika, med hovedfokus på lokale troende, men også andre som er interesserte. Vi gjennomfører workshops over hele landet, parallelt med at vi søker å finne lokale nøkkelpersoner som vil spre tilnærmingen og som også kan bære prosjektet videre i fremtiden.

Sentral-Asia er kjent for sin store gjestfrihet, den historiske Silkeveien og sin rike og mangfoldige kultur. Samtidig preges samfunnet av sterk kontroll og ulike former for begrensninger. De siste årene har islam fått en stadig mer fremtredende rolle i det offentlige livet. Det sosiale og religiøse presset har økt, noe som merkes ved at flere deltar i fredagsbønnen, flere kvinner bærer slør, og at stadig flere følger fasten under ramadan.

For Misjonssambandet er det viktig å være til stede i et samfunn med få kristne, der mange troende opplever forfølgelse fra både familie og naboer i hverdagen. Vi er engasjert i ulike prosjekter sammen med lokale kristne, med mål om å støtte dem i deres tro og arbeid.

Til tross for utfordringene kristne møter i Sentral-Asia, skjer det også mye positivt. Mange viser stort mot og deler troen sin åpent med andre, til tross for risikoen. De lokale kristne har et sterkt engasjement for misjonsarbeidet, og deres utholdenhet og tro er en inspirasjonskilde.

Vi har mye å lære av dem – deres tillit til Gud midt i motstand, deres omsorg for hverandre og deres lengsel etter at flere skal få lære Kristus å kjenne.

Vi vil veilede og oppmuntre lokale kristne til å bruke sine gaver og starte bedrifter.

FOTO: PRIVAT

En åpen dør i sør

For et par år siden ble vi ledet til å starte arbeid i en ny del av landet. Vi har store visjoner – men en enda større Gud. Og alt er mulig for ham.

Tekst: «Oyvind»

Vi tror at en dør har åpnet seg for oss i et nytt område helt sør i Sentral-Asia. En dør til å gjøre store ting ved Guds nåde. Vi blir minnet om Paulus sine ord i 1. Korinterbrev 16,9: «For her er det åpne dører og rike muligheter for meg ...»

For knapt to år siden flyttet et lite team fra oss til dette området for å arbeide sammen med noen andre teltmakere. Å starte helt fra bunnen kan være krevende, men også givende. Og vi har allerede begynt å se frukter av arbeidet.

MULIGHETER TIL Å VEL-SIGNE

Vi har etablert et lite skolesenter (førskole), og foreldrene gir tydelig uttrykk for at de merker at barna deres er elsket og ivaretatt. Vi tror at skolesentrene vi driver fortsatt er en helt sentral del av det å være et lys for Kristus her i regionen.

Den lille gruppen lokale som vi har disippeltrening med har også sett vekst. Hele fellesskapet møtes en gang i uken for å studere Bibelen. I tillegg samles mennene annenhver uke for å lære hva det betyr å være en etterfølger av Kristus, og hvordan det påvirker alle deler av livet.

En gang i måneden kommer kristne fra hovedstaden for å støtte de lokale kristne her. De underviser om Bibelen og gir veiledning til troende kvinner som er gift med ikke-troende menn. Hvordan elske en ekte-mann som slår? Hvordan ha et tjenersinn overfor en vanskelig svigermor? Hvordan oppdra barna når hele storfamilien vil at de skal være muslimer?

LANGSIKTIG VISJON

Vi er så takknemlige for at vi har kommet godt i gang med å tjene lokalsamfunnet her. Samtidig ser vi fortsatt behov,

De siste årene har Gud lagt tydelig til rette for å starte opp arbeid i et nytt område i Sentral-Asia.

FOTO: PRIVAT

Flere kristne kvinner er gift med ikke-troende menn og har mange utfordringer.

FOTO: PRIVAT

Vi har utformet en visjon for arbeidet for de neste ti årene.

blant annet for å få etablert søndagsskole og ungdomsarbeid, og for å få utrustet lokale ledere for fremtiden.

Vi har utformet en visjon for arbeidet for de neste ti årene. Vi vet at det vil kreve både arbeidere, samarbeid og mye bønn og støtte, men dette er noe av det vi håper å se om ti års tid:

1. Vekst og utbredelse

Vi ønsker å se fremveksten av fire eller fem kristne fellesskap her i byen. Målet er at hver gruppe vil ha en moden og misjonsfokusert leder med kall til å nå flere med evangeliet, både her og i naboland. Vi ber også om at et av fellesskapene skal bestå av troende fra folkegruppen i nabolandet mot sør.

2. Sunne og levende fellesskap

Vi ber om at ikke-troende ektefeller tar imot Jesus, slik at fellesskapene preges av familier med Bibelen i sentrum. Vi håper også at mange av de unge troende finner seg likesinnede ektefeller. Vi ønsker å se et levende arbeid blant barn og unge, og at fellesskapene preges av modne kristne som er frimodige vitner.

3. Kirkevekst i regionen

Vi ber om det må vokse frem minst ett levende kristent fellesskap i hver av de større byene i dette området. I dag vet vi om husgrupper i tre av de fjorten byene. I et par andre finnes det noen få troende uten fellesskap.

4. Lokal ledertrening

I dag må kristne ledere flytte til hovedstaden for å bli utdannet og utrustet til tjeneste som pastorer, rådgivere, ungdomsledere, søndagsskolelærere, diakoner og misjonærer. Vi håper at de i fremtiden kan få opplæringen og utrustningen de trenger lokalt i regionen.

5. Verdsatte hverdagsvitner

Vi ønsker å se lokale kristne starte egne bedrifter og ha gode yrker, slik at de kan bidra i lokalsamfunnet og være vitner gjennom liv og arbeid. Vi håper at flere kristne vil ta høyere utdanning og bruke sine talenter til å tjene andre.

6. Senter for forretningsdrift

Vi har som mål å etablere et senter hvor man gir yrkesrettede kurs, samt opplæring

og oppfølging av lokale kristne gründere. Vi håper også at senteret kan bidra til at flere ser muligheter for teltmakertjeneste.

7. Økonomisk og sosial vekst

I dag flytter mange lokale menn utenlands for å tjene penger. Vi ber om å se økonomisk vekst som kan snu denne trenden. Samtidig drømmer vi om at alle skoler skal holde kurs om barns oppvekstvilkår, slik at barn kan bli bedre ivaretatt.

8. Evangelisk påvirkning

Vi håper å se Bibelens gode budskap påvirke hvordan folk tar vare på naturen, familien og sin egen helse. Vi drømmer om å se samfunnet bli tryggere og mindre preget av korrupsjon og maktmisbruk.

EN ALLMEKTIG GUD

Dette er drømmene våre. Så håper vi bare at de er store nok – for vi vet at Gud kan gjøre enorme ting. Vi håper du vil dele drømmene våre, være med i bønn – og hvem vet, kanskje du også skal komme hit, slik at vi sammen, ved hans nåde, kan gjøre det til en realitet.

Opp av gjørmene

I arbeidet vårt med å støtte lokale kristne søsken i Sentral-Asia blir vi stadig slått av hvordan Gud arbeider. Det er Gud som drar oss, hans barn, opp av gjørmene og setter føtterne våre på fjell (Sal 40,3).

Mirzo var bare tretten år da onkelen hans begynte å gi ham alkohol. Snart flyttet han til hovedstaden og fant seg jobb som «sjauer». Det var hardt arbeid, men lønnen var god. Likevel gikk alt til drikking og festing.

En dag ble han knivstukket og flyttet hjem, hvor familien sørget for et arrangert ekteskap. Men livet som gift endret

ham ikke – han kranglet med kona og drakk bort alt han tjente.

OMVENDELSEN. I løpet av disse årene hadde moren og søsteren hans blitt kristne. Moren hadde vitnet om Jesus og bedt mye for ham. Mirzo var lenge avvisende, men gradvis begynte han å lese i Bibelen, og til slutt tok også han imot Jesus. Han ba om å bli fri fra alkoholen, og ved Guds nåde ble han det.

GUD ARBEIDER. Når vi besøker Mirzo, er det tydelig at livsvalgene hans har kostet.

ILLUSTRASJONSFOTO: HAMISH DUNCAN – UNSPLASH.COM

Han og familien er blant de fattigste i landsbyen. Men Gud velger seg de som ikke selv har noe å vise til – og hjelper dem. Mirzo har nå begynt som drosjesjåfør og tar vare på familien sin.

Livet er fortsatt ikke enkelt for Mirzo, men Herren har utvilsomt dratt ham opp av den dype gjørmene. Vi ber om at Gud må fortsette sitt arbeid med å sette mennesker som Mirzo fri her i Sentral-Asia.

«Oyvind»

Små endringer kan ha stor betydning for både foreldre og barn.

FOTO: PRIVAT

Å finne gull i barna

I Sentral-Asia vektlegges respekt og disiplin mer enn omsorg og kommunikasjon. Derfor driver vi et foreldre- og omsorgsveiledningsprogram som hjelper foreldre og lærere til å bygge varme, trygge og kjærlige relasjoner med barna. Og kurset har vist seg å ha stor betydning – i både hjem og klasserom.

På førskolesentrene våre tilbyr vi kurs for både ansatte og foreldre. – Jeg ble mer tålmodig og begynte å følge prinsippene som vi snakket om på kurset, forteller en mor.

Vi holder også kurs for søndags-skolelærere. Men vi har lenge ønsket å nå enda lenger – til skolene, der barna tilbringer mesteparten av tiden.

EN NY MULIGHET. Å komme inn i skolesystemet har vært vanskelig, for det er strengt regulert. Men i høst skjedde det

noe uventet og gledelig. Vi ble invitert til å holde kurs ved en stor og innflytelsesrik lokal skole. Skolen er kjent for innovative læringsmetoder og har anerkjennelse fra myndighetene. Den ligger i en bydel med sterk muslimsk tilhørighet, noe som gjør invitasjonen ekstra betydningsfull.

EN VEKKER. Etter kurset fortalte en av lærerne hvordan hun plutselig innså kraften i positiv tilbakemelding. Hun hadde tatt bilde av en elev som holdt et foredrag og sendte det til foreldrene – med ordene: «Se, så flink sønnen deres er.» Foreldrene ble stolte og roste gutten hjemme. Dagen etter var han ivrig på skolen, for når fokuset flyttes fra kritikk til oppmuntring, skjer det noe dypt – hos både barna og de voksne.

«Kjell Ove»

Sentral-Asia: Takk og be

- Be om at Guds kjærlighet får forme og styrke de troende i sør og være drivkraften i å dele Jesu kjærlighet videre – også i et miljø med få kristne og tydelig forfølgelse.

- Be om at familieprogrammet blir et konkret redskap for foreldre og lærere til å vise kjærlighet og omsorg for barna. Be om at programmet åpner dører inn i lokalsamfunnet og bygger broer av tillit.

- Be om at teamet får gå i de gjerninger Gud allerede har forberedt, med visdom til å skjelne hva vi skal prioritere og hvilke mennesker vi skal satse på i ulike faser.

- Be om enhet, kreativitet, mot og trøst når vi møter utfordringer, og om Guds beskyttelse, glede, fred, og daglig fornyelse.

- Be om at Gud, høstens Herre, sender flere arbeidere til området – mennesker med brennende hjerter, ydmykhet og utholdenhet.

Løft blikket og se når

*Dere sier: Ennå er det fire måneder til innhøstingen.
Men jeg sier dere: Løft blikket og se på markene!
De står alt hvite mot høst.*

(Joh 4,35)

Jeg er ikke bonde, men av og til, når jeg våkner om morgenen, mener jeg ganske bestemt at det er for tidlig. Det er jo fortsatt mørkt. Og vekkerklokken har ikke ringt. Det er ikke tid for å stå opp. Men til slutt må jeg løfte blikket og erkjenne at realitetene ikke stemmer med mine forventninger. Vekkerklokken viser unektelig et klokkeslett jeg ikke ønsker. Og den har ringt, jeg bare sov meg gjennom larmen. Og det er riktignok mørkt, men bare fordi jeg ikke har trukket fra gardinene enda.

En klok mann ved navn Charles M. Schulz – skaperen av tegneserien Knøttene – sa en gang: «Ikke vær redd for at verden tar slutt i dag. I Australia er det allerede i morgen.»

Det er jo søtt og morsomt sagt, men det kan på en måte også være en hvilepute. «Det går bra, for i morgen er en ny dag.» Men det går jo også an å snu på det: Hvis du vil utsette noe til i morgen, er det bare å sette i gang – for morgendagen er nå.

Det er veldig lett og behagelig å utsette ting. Vi tenker gjerne at vi skal

gjøre noe når tiden er inne, når forholdene legger seg til rette og vi finner det rette øyeblikket. Det er veldig menneskelig. Men så er det veldig lett at det rette øyeblikket aldri kommer. Det finnes alltid en unnskyldning.

Men ikke når det gjelder misjon. For Gud har jo slått fast at det rette øyeblikket er nå. Solen har stått opp – og Jesus likeså. Og hvis vi løfter blikket mot ham, kan vi ikke unngå å se at han står der og peker på åkrer som allerede er hvite. Det var nettopp den erkjennelsen, og tanken på at mange tusen kinesere døde hver eneste dag uten å ha fått høre evangeliet, som fikk Sivert Gjerde til å skrive i 1889: «Om en sådan kjensgjerning berører oss eller ikke, så tror jeg at den burde bevege våre hjerter. Det er nok til å bringe en engel til å gråte.»

Et par år senere førte den samme nøden til at Misjonssambandet ble grunnlagt. Og Jesus peker fortsatt, for åkrene er fortsatt hvite. Morgendagen er her allerede. Vi må gå.

Narve Jonas Nystøyl

Prosjektene

Vil du støtte arbeidet?

Bli fast giver eller gi en gave på gi.nlm.no

Sentral-Asia

Kontakt:

Berit Arner Ådnanes
Regionleder

badnanes@nlm.no

Misjonssambandets arbeid i Sentral-Asia har et totalbudsjett på 4,6 millioner kroner.

Teologisk utdanning

Kr 700 000

Bibeloversettelse

Misjonssambandet deltar i arbeidet med å oversette Bibelen til et nytt språk for en unådd folkegruppe i Kaukasus. Språket brukes i både aviser og litteratur og tales av flere hundre tusen mennesker. En av våre utsendinger samarbeider med et lokalt team, og oversettelsen skjer i samarbeid med Wycliffe, SIL og Instituttet for bibeloversettelse. Vi er med i dette prosjektet fram til 1. august.

Ledertrening og teologisk utdanning

Gjennom oppfølging, trening og økonomisk støtte bidrar Misjonssambandet til lederutvikling, bibelundervisning og teologisk utdanning. Målet er å styrke troen, utruste lokale ledere og oppmuntre kristne i alle aldre til disippelskap.

Pionerarbeid

Misjonssambandet deltar i et nystartet pionerarbeid i et område med få kristne, sterk overvåkning og forfølgelse. Gruppen består hovedsakelig av førstegenerasjons troende som ofte møter motstand fra familie og samfunn. Visjonen er å se fjorten husmenigheter vokse fram i regionen, samt å starte et jobbsenter som bidrar til utdanning, forsørgelse og langsiktig samfunnsutvikling.

Samfunnsutvikling

Kr 3,9 mill.

Opplæring for lærere og foreldre

Misjonssambandet arrangerer kurs for foreldre og for skole- og barnehagepersonell med fokus på å styrke barns og unges oppvekstvilkår. Programmet, som er anerkjent av UNICEF og WHO og brukes i over seksti land, løfter fram betydningen av positivt samspill mellom barn og voksne og gir et stabilt grunnlag for gode relasjoner.

Skolesentre 1–4

Misjonssambandet driver fire skolesentre i Sentral-Asia. I en kultur med høye forventninger til barn tilbyr sentrene førskoleundervisning som gir en trygg og god start før skolestart. Skolesentrene er steder der Guds kjærlighet formidles i ord og handling, der relasjoner bygges og tro deles naturlig. De bidrar også til lokal utvikling ved å skape arbeidsplasser og åpne dører til nye områder.

Use Your Talents

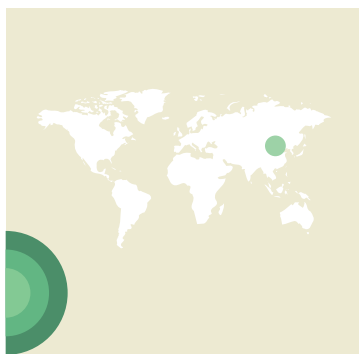
Prosjektet *Use Your Talents* hjelper mennesker å oppdage og bruke sine gaver, erfaringer og kompetanse til velsignelse for andre. Initiativene skaper arbeidsplasser og langsiktige, bærekraftige virksomheter med både sosial og åndelig verdi. Målet er å styrke menneskers selvfølelse, skape stabil inntekt og bidra til et samfunn der flere får mulighet til å bruke sine talenter.

Utdanning og helse

Misjonssambandet er til stede i Sentral-Asia gjennom kristne yrkespersoner innen utdanning og helse. Gjennom sine yrker deler de tro i hverdagen og oppmuntrer lokale kristne.

Klinikken, der en av våre teammedlemmer arbeider som lege, samarbeider med et nettverk av kristne helsearbeidere som tilbyr mobil helsehjelp i ulike deler av landet. Visjonen er å kombinere medisinsk hjelp med møter der mennesker får høre om Jesus. I samarbeid med et lokalt universitet gis også praktisk trening for medisinstudenter, noe som styrker både helsesektoren og lokale kristne fellesskap.

I høst fikk klinikken tillatelse til å starte et gjestehus som fungerer både som hostel for utenlandske gjester og team, samt som bolig for familier med barn som behandles for cerebral parese. Huset, som ble bygget for over 20 år siden, men har stått ubrukt, er nå renoveret og har fått nytt liv – en påminnelse om hvordan Gud lar frø som ble sådd for lenge siden begynne å spire.

Det var nøden for å nå det kinesiske folk med evangeliet som utløste opprettelsen av Det norske lutherske Kina-misjonsforbund, det som i dag bærer navnet Norsk Luthersk Misjonssamband. Helt siden oppstarten i 1891 har det vært drevet arbeid i denne delen av verden, og fortsatt ønsker Misjonssambandet å være delaktige i kirkens framvekst blant det kinesiske folk. Politiske omveltninger og endringer i behov har bidratt til store omlegginger i måten vi arbeider på, men kallet til å nå kineserne med evangeliet og kristen nestekjærlighet står fast.

Stor-Kina-regionen omfatter Kina, Hongkong, Macao og Taiwan, og Misjonssambandet har utsendinger i regionen på kortere og lengre opphold. Sammen med våre samarbeidskirker ønsker vi å tilby ressurser til bibel- og lederopplæring for både menigheter og høyskoler. Gjennom «Use Your Talents» ønsker vi å oppmuntre de lokale menighetene til å bygge gode strukturer og programmer basert på de ressursene de har.

Mye har endret seg siden 1891, men vi vil fortsatt nå Kina med evangeliet.

FOTO: YIRAN DING – UNSPLASH.COM

Samme kall – nye veier

Kina var Misjonssambandets første misjonsfelt – men i dag har vi knapt nok utsendinger i regionen. Hva betyr det for arbeidet? Og hvordan vil det se ut i fremtiden?

Tekst: Narve Jonas Nystøyl

Det var i Kina det hele begynte – det var kallet til å nå mennesker i Kina med Guds ord som førte til at Misjonssambandet ble grunnlagt i 1891. Men i 2026 har ikke Misjonssambandet en eneste utsending i fastlands-Kina. Hva skjedde? Har kallet endret seg?

Nei, Misjonssambandets grunnregler slår fortsatt fast at vi «... vil utdanne, sende og underholde misjonærer, og utdanne og underholde nasjonale medarbeidere på misjonsfeltene, særlig i Kina, men også i andre land.»

Kallet har ikke endret seg – men mye annet har. Og med det må vi også endre på hvordan vi arbeider.

Men hvorfor var Kina så viktig – og hvorfor er det viktig i dag? Og hvordan skal det se ut når vi fortsatt – i 2026 – vil arbeide for å nå Kina med evangeliet?

«HEDENSKE GRAVER»

På slutten av 1800-tallet ble det vekket en stor nød og interesse blant nordmenn for misjonsarbeid i Kina. En av dem som kjente sterkt på kallet til Kina, var Sivert Gjerde.

Nøden han hadde, kommer tydelig frem i et innlegg han skrev i et norsk blad fra 1889:

(...) Fjorten hundre har sunket ned i hedenske graver nå den siste timen, tre og tredve tusen vil dø i dag før du når Kina. Send deres misjonærer i morgen, og en og en fjerdedels million udødelige

sjeler for hvem Kristus døde, vil ha gått til deres bestemte plass før de kan nå deres kyst. Om en sådan kjensgjerning berører oss eller ikke, så tror jeg at den burde bevege våre hjerter. Det er nok til å bringe en engel til å gråte. (...)

Sivert Gjerde reiste selv til Kina i 1890 – men han ble raskt syk og døde i Shanghai allerede våren 1891. Likevel fikk tjenesten hans enorme ringvirkninger. For like før han reiste, besøkte han mange steder på Vestlandet og forkynte misjonskallet.

Under et møte i Bergen ble en gruppe yngre kvinner satt i brann for Kina, og det ble starten for Det norske lutherske Kina-misjonsforbund (dagens Misjonssambandet), som ble grunnlagt pinsehelgen 1891. Allerede 21. september samme år var det avskjedsfest for de første åtte utsendingene – misjonsarbeidet i Kina var i gang.

MEDGANG OG MOTGANG

De neste tiårene hadde Misjonssambandet et stort evangelisk og diakonalt arbeid i Kina, og mennesker fikk møte og ta imot Jesus. Men det var også krevende tider, med både sykdom og død, og det kinesiske samfunnet gjennomgikk store politiske omveltninger, med revolusjon og mye uroligheter.

Da kommunismen kom i 1949, måtte alle misjonærene evakuere, og en del av dem startet opp arbeid i Hongkong, Macao og Taiwan. Kina ble lukket for misjon, og

Korsang i Life Church, en av mange levende menigheter i Taiwan.

FOTO: LIFE CHURCH

I dag finnes det mange store menigheter i Kina.

FOTO: TORGEIR HENDEN

1. Misjonsstasjonen i Nanyang ble etablert i 1904.
2. Hospitalet/klinikken i 1914.
3. Fra et evangelistkurs i 1929.
4. Skoleheimen for misjonærbarn, her under en oversvømmelse.
5. Helsearbeid var en viktig del av misjonsarbeidet.
6. Et lite knippe utsendinger: (f.v.) Jessie Mowton, Marie Monsen, Olav Sama, Fru Sama, Sara Espeland og O. M. Sama.

ALLE FOTO: MISJONSSAMBANDETS ARKIV

– Det er nok til å bringe en engel til å gråte.

snart hørte man heller ikke mer fra de kristne der. Men da landet igjen begynte å åpnes fra slutten av 70-tallet, åpenbarte det seg et Guds under: De kristne hadde holdt fast ved troen, og vekkelsen skjøt fart både under år med forfølgelse og når forholdene igjen ble friere. I løpet av noen få tiår vokste antallet kristne med flere titalls millioner – noen har kalt det den største kristne vekkelsen i historien.

TILBAKE – OG UT IGJEN

Etter hvert ble det også mulig for Misjons-sambandet å sende utsendinger tilbake til Kina. Men de siste årene har det igjen blitt svært krevende, med flere og flere restriksjoner og stadig mer overvåkning. I dag er vi igjen i en situasjon hvor vi ikke har noen utsendinger i fastlands-Kina.

Samtidig er tallet på protestantiske

kristne i dag enormt – mens de offisielle tallene nærmer seg 40 millioner, anslår enkelte tallet til over 100 millioner, mange i uregistrerte husmenigheter.

VEIEN VIDERE

Er oppdraget vårt da fullført? Kan vi i det hele tatt ha utsendinger i Kina – og trenger vi det? Trenger de oss?

Det er gode spørsmål, for kanskje kan vi ikke, og kanskje trenger vi ikke det. Men oppdraget er ikke fullført av den grunn. Kina er et stort land, og det er fortsatt unådde folkeslag der. Kina trenger nok ikke oss – men de trenger Jesus. Og kallet vårt er fortsatt det samme, både i Kina og over hele verden: Vi vil at flere skal få høre om Jesus.

Men kanskje må vi gå nye veier. Kanskje åpner Gud nye dører. Kanskje er det

ikke «i Kina» som er fremtiden – men heller «blant kinesere»? I Hongkong og Taiwan har det vokst frem sterke og selvstendige kirker og ulike misjonsinitiativer som ønsker å arbeide inn mot Kina. Kanskje kan vi samarbeide mer med noen av dem i fremtiden? Kanskje kan vi sammen nå flere i fastlands-Kina med evangeliet?

Samtidig finner man i dag kinesere – og kinesiske menigheter – over hele verden, også i Norge og på våre andre misjonsfelt. Kanskje er det også en vei? Vi er ikke til stede i Kina, men Kina er der vi er. Vi kan fortsatt arbeide blant kinesere – og sammen med kinesere – for at flere skal få bli kjent med Jesus. Misjonssambandet er fortsatt en «kinamisjon», også i fremtiden. Men bare Gud vet hvordan det vil se ut – og vi vil gå dit han viser vei.

Høyst levende misjonsglød

Misjonssambandet sendte sine første misjonærer til Taiwan i 1952. Her fikk vi stå i viktige og meningsfulle oppgaver, side om side med en stadig voksende kirke. Gjennom forkyn-nelse og bibelundervisning, barnehagedrift og radioarbeid, fikk vi ta del i framveksten av Lutheran Church Republic of China (LCROC). Dette er nå et levende kirkesamfunn, med 11 menigheter spredt omkring på den nordlige delen av øya. Det gjør inntrykk å møte arbeidet i LCROC sine menigheter i dag; de har en brann for å være til velsignelse for sine respekti-

ve nabolag, og misjonsgløden er høyst levende. Her kan vi hente mye inspirasjon til våre egne forsamlinger i Misjons-sambandet!

I 2014 ble det inngått en gjensidig forståelse med LCROC om at Misjonssamban-det ikke lenger skulle sende langtidsmisjonærer til Taiwan. Selv om misjonsoppdraget på langt nær er over på Taiwan, ble behovene andre steder vurdert som mer prekære i lys av Misjonssambandets visjon om å nå de minst nådde folke-slagene.

FOTO: SPIRITUAL LIGHT CHURCH

FORTSATT TETT SAM-ARBEID.

Avtalen fra 2014 signaliserte tydelig at relasjo-nen mellom Misjonssamban-det og LCROC skal videreføres gjennom jevnlig kontakt og tett samarbeid. Meiken Buchholz underviser ved China Lutheran Seminary i Hsinchu to ganger i året, og tidligere misjonærer har reist på private besøk og oppmuntret de kristne i me-

nighetene. Fra tid til annen har vi også fått besøk fra Taiwan i Norge, noe vi vil fortsette å legge til rette for.

Misjonssambandet ønsker å være til støtte og hjelp for kirken i Taiwan også i fortset-telsen, og vi bidrar på ulike vis med råd og veiledning i saker hvor kirken ønsker det.

Eivind Jåtun

Sterkere sammen

Etter demonstrasjonene mot myndig-hetene i Hongkong i 2019 har mange emigrert til andre land, spesielt mange lærere og sosialarbeidere. I tillegg har mange medarbeidere i kirkene forlatt Hongkong. Det er derfor mangel på medarbeidere, og kirkene prøver ut for-skjellige ideer for å møte denne utfor-dringen.

Hongkong og Macao lutherske kirke (HKMLC) driver fem barnehager/skoler. Hver av disse skolene har en menighet tilknyttet seg. I menigheten er det man-ge faste aktiviteter, og i tillegg ønsker kirkene å nå elevene med evangeliet. Dette krever mye ressurser.

MER FOKUS PÅ TILBEDELSE. To av menighetene (Charis Chapel og Hsin On Chapel) har derfor gått sammen om å ha gudstjenester, noe som igjen frigjør ressurser for å nå videre ut med evan-geliet. Familien Cheuk (Charis Chapel) er veldig fornøyd med dette.

– Vi får en større åndelig familie, fortel-ler far Cheuk Shing Ka. Sammenslåingen gjør at det krever mindre organisering og mer fokus på tilbedelsen, fortsetter mor Yeung Shu Ting. De forteller videre om at datteren har stor glede av søndags-skolen. – I menigheten vår var det færre barn, mens nå er det mange flere barn og godt forberedte søndagsskolelærere.

– Yi Nga deler ofte det hun har lært med meg, og jeg føler at hun har en dypere forståelse av Gud, som jeg tror legger et solid grunnlag for hennes åndelige liv. Fordi hun ofte hører samme bibeltekst som vi hører i talen, kan vi ha gode samtaler om dette når vi spiser lunsj, forteller mor Yeung Shu Ting.

– Brødrene og søstrene i disse to menighetene kommer veldig godt over-ens, og det er mye aktivitet, noe som har ført til at familien vår har blitt mer involvert i arbeidet, avslutter far Cheuk Shing Ka.

Familien Cheuk er veldig fornøyd med guds-tjenestene sammen med Hsin On Chapel.

FOTO: PRIVAT

Misjonssambandets utsendinger Magnar og Carol Olsen arbeider i Charis Chapel og er involvert i fellesgudstjenesten og evangeliseringsarbeidet ved skolene.

Magnar Olsen

Stor-Kina: Takk og be

- Be for alle kristne ledere over hele Stor-Kina, be om styrke, visdom og beskyttelse.
- Be om at Jesus må bli kjent i Stor-Kina, og be om beskyttelse og visdom hos kristne.
- Be for arbeidet i Hongkong og Macao lutherske kirke og skolen som er knyttet til den.
- Be for alle ansatte og elever og deres familie og venner.
- Be for det teologiske seminaret på Taiwan, be for lærere og de som studerer der eller de som «bare» tar kortkurs.
- Be om at seminaret er med og styrker og gir visdom til de som går der.
- Be for utsendingene som arbeider i Stor-Kina. Be om beskyttelse, glede og visdom hos dem.
- Be om ledelse for veien videre i Stor-Kina.

FOTO: UNSPLASH

Løft blikket og se lenger

Deretter så jeg en skare så stor at ingen kunne telle den, av alle nasjoner og stammer, folk og tungemål. De sto foran tronen og Lammet, kledd i hvite kapper, med palmegreiner i hendene. (Åp 7,9)

Verset over, fra Johannes' åpenbaring, hvor Gud viser ham – og oss – «det som snart skal skje» (Åp 1,1), er kanskje den vakreste scenen som noen gang har blitt beskrevet med ord. Og den er klimakset i den største fortellingen som noen gang har blitt fortalt. Dette verset knytter sammen alt. Det er oppfyllelsen av løftene Abram fikk i 1. Mosebok 15,5, om at ætten hans skulle bli tallrik som stjernene. Og det er fortsettelsen av lovprisningen Jesus ble møtt av da han red inn i Jerusalem på palmesøndag – men nå er flokken utvidet fra gatene i Jerusalem til å favne hele jorden – alle folkeslag.

Men dette er ikke bare en fortelling som har blitt fortalt – den fortelles fortsatt. Den tar fortsatt form. Den spilles fortsatt ut, og du lever midt i den. Du er en del av den – vi er alle en del av den.

Det er noe som heter at man ikke ser skogen for bare trær. Samtidig er hvert eneste tre utrolig vakkert og

verdifullt og vel verdt å se, og ser man bare skogen, går man glipp av de små detaljene. På samme måte er det viktig å se individet midt i flokken – se enkeltmenneskene bak statistikken. Men som kristne har vi et ekstra perspektiv. For vel er det viktig å se mennesket i øyeblikket – men ser vi dem også med evighetsblikk?

C.S. Lewis skrev en gang: «Det finnes ingen vanlige mennesker. Du har aldri snakket med en vanlig dødelig. (...) Det er udødelige vi vitser med, jobber med, gifter oss med, avviser og utnytter ...»

Det er det vi ser når vi løfter blikket – mot Jesus, og mot evigheten, og mot verden. En verden full av udødelige medmennesker. Gud ønsker at hver og en av dem skal få muligheten til å være en del av skaren foran tronen. Palmegreinene ligger klare. Men det er vi som må gi dem invitasjonen – det er vi som må invitere dem hjem.

Narve Jonas Nystøyl

Prosjektene

Vil du støtte arbeidet?

Bli fast giver eller gi en gave på gi.nlm.no

Stor-Kina

Kontakt:

Eivind Jåtun
Regionleder

ejatun@nlm.no

Misjonssambandets arbeid i Stor-Kina har et totalbudsjett på 2,2 millioner kroner.

Teologisk utdanning

Kr 400 000

Teologisk seminar (Taiwan)

Vekst og modning i kirker og kristne organisasjoner er avhengig av at det drives trosopplæring på ulike nivåer. Dette er et viktig satsingsområde for Misjonssambandet, også i Taiwan. I arbeidet med å utruste kirkens ledere til å fremme sunne og bibelske verdier spiller det teologiske seminaret i Hsinchu en viktig rolle.

Det teologiske seminaret tilbyr teologisk utdanning på mastergradsnivå. De har også kortkurs som flere av lekfolkene som arbeider i den taiwanske kirken deltar på. Gjennom disse kursene er målet å gi studentene motivasjon og frimodighet til å engasjere seg i ulike former for frivillig tjeneste.

Misjonssambandet har ikke lenger fulltidsmisjonærer i Taiwan, men sender korttidsmisjonærer som underviser, og gir årlig driftsstøtte til seminaret.

Evangelisering

Kr 1,8 mill.

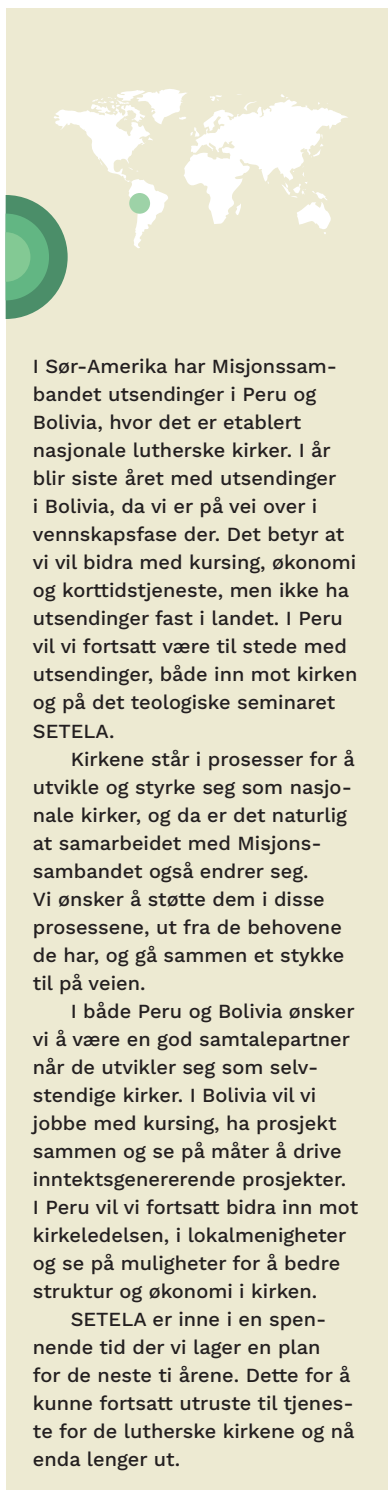
Lokal misjon (Hongkong og Macao)

Hongkong og Macao lutherske kirke (HKMLC) driver et utstrakt arbeid med å gi evangeliet videre til nye generasjoner. Dette ser vi ikke minst gjennom det omfattende skolearbeidet kirken har. Innføringen av nye og mer restriktive lover i Hongkong skaper usikkerhet knyttet til hvor lenge friheten til å kunne drive kristen skolevirksomhet vil fortsette. Misjonssambandets misjonærer får være med på et stort og viktig arbeid ved disse skolene, hvor de over flere år får følge elevene og bidra med undervisning, veiledning og kristen forkynnelse. Flere menigheter benytter skolens lokaler til å samles til gudstjeneste, og også her er våre utsendinger involvert.

I HKMLC er det en økende bevissthet om verdien av å oppmuntre kirkemedlemmene til å ta i bruk sine gaver og evner til det beste for menighetene. Flere menigheter prøver nå ut konseptet «Use Your Talents» for å få verktøy til å kartlegge hvilke ressurser de har. Misjonssambandet er med og fasiliteter kursing og oppfølging av dette arbeidet.

Lokal misjon (Kina)

De siste tre årene har ikke Misjonssambandet hatt fastboende utsendinger i Kina. Det betyr ikke at vårt engasjement for landet er borte. Vi ønsker å yte støtte til kursing av lokale kristne, men landets lover forbyr utenlandsk støtte til denne typen tiltak. Det jobbes med å etablere støtte til diakonale prosjekter i landet, men også her støter vi på begrensninger i møte med landets lover.

SETELA-studenten Percy Puma er både kreativ og nyskapende i sin formidling. Her står han for litt underholdning etter en gudstjeneste i kirken Jesus es Vida i Arequipa.

FOTO: HELGE DAGSLAND

– Vi trenger evangeliet

Misjonssambandet har vært i Peru og Bolivia i snart 50 år. Nasjonale kirker ble dannet for 30 år siden. Er det fortsatt bruk for oss i Sør-Amerika?

Tekst: Rannveig Ølstørn

Jesus har bedt oss gjøre alle folkeslag til disipler. Har vi nådd målet i Bolivia og Peru? Er oppdraget fullført?

Mange peruanere og bolivianere lever sine liv under harde kår. Det stilles mange krav, og det er en hard kamp om arbeidsplassene. Mye må oppfylles for at årssykluser, avlinger, arbeidsliv og helse skal gå godt.

MISJONÆREN PERCY

– Jeg har en visjon om at kirka skal vokse og bli stor i bydelen vår. Før faren min, Gabriel, døde, lovte jeg ham at jeg skulle være misjonær her i bydelen Profan i Arequipa, sier Percy Puma. Han brenner for at mange flere i denne fattige bydelen skal bli kjent med Jesus, få god undervisning og bli

løfta ut av fattigdommen.

Percy går på det teologiske seminaret SETELA som Misjonssambandet driver i Arequipa. Gjennom å studere teologi og menighetsledelse ønsker han å bli istandsatt og utrustet til å gå videre med evangeliet.

Men hvordan vil han arbeide når kirka i Peru har lite penger til å drive evangelisering og menighetsbygging? Han ser ikke for seg å ha en full stilling som pastor. Han stoler på Gud og ser for seg at han skal bruke sine talenter til å jobbe som entertainer, klovn og assistent på skoler. Han har tidligere jobbet som programskaper på en radiostasjon. Den viktigste inntektskilden vil nok likevel faren Gabriels motorsykkel med lasteplan gi. Da

SETELA-studenten Brigitte Suni ønsker å bidra der det er bruk for henne. **FOTO: RANNVEIG ØLSTØRN**

Percy Puma bak talerstolen i kirken nord i Arequipa. **FOTO: PRIVAT**

Vaktmesteren Roberto Limache er mest glad for at Jesus er hans venn. **FOTO: RANNVEIG ØLSTØRN**

– Jeg slo ingen, og jeg drakk ikke så mye. Likevel var det fint å bli en kristen og få Jesus som en god venn.

Roberto Limache

kan han kjøre varer for folk i bydelen.

Drømmen hans er å få kjøpt ei tomt og bygge et kirkesenter med fokus på evangelisering og diakoni. Profan er en ny drabantby i utkanten av Arequipa, hvor det er stadig flere tilflyttere, både fra omliggende bygder og landsbyer oppe i høyfjellet.

– VI TRENGER EVANGELIET

Roberto Limache er vaktmester. Han er en altnuligmann som reparer, planter, vanner, klipper gress, finner fram hundrevis av stoler og rydder dem bort igjen når de er ferdig brukt. Han ble kristen da han var ung.

– Det var så mye snakk om å bli omvendt fra alkoholisme, hor og vold mot kona og slike åpenbare «synder». Jeg levde egentlig et rolig liv. Jeg slo ingen, og jeg drakk ikke så mye. Likevel var det fint å bli en kristen og få Jesus som en god venn, forteller han.

Men han vil gjerne understreke at Peru trenger evangeliet. – Samfunnet er så korrupt. Ingen kan stole på hverandre, og de som styrer landet er de verste. Vi trenger evangeliet og de gode kristne verdier. Bibelen lærer oss, forteller han videre.

HVOR VIL GUD BRUKE MEG?

I bydelen 4. Oktober ligger den eldste lutherske kirken i Arequipa. Brigitte Suni, en annen av studentene på SETELA, begynte å gå i kirka sammen med foreldrene sine da hun var tre år. Hun likte seg på søndagsskolen, og da hun var tolv år følte hun at hun virkelig forsto at Gud elsker henne, og hun fikk enda mer lyst til å lære mer.

Brigitte er utdannet farmasøyt og gift med en tidligere SETELA-student, Jhon. Han har vært pastor, men jobber nå som lærer på en kristen skole. Ved siden av jobben tar han master i pedagogikk.

Hun og mannen har den samme visjonen; de vil sammen tjene Gud og være et redskap for at flere skal få tro på Jesus. – Landet vårt er korrupt, sier Brigitte. – Her er så mye kriminalitet og vold. Jeg tror at det bare er Kristus som kan forandre Peru.

Brigitte og Jhon har bestemt seg for at de vil leve et enkelt liv. De vil ikke bli bundet av materielle ting som kan gjøre det vanskelig å reise dit de eventuelt skulle få et kall. Brigitte peker på at det er så mange som ikke kjenner Jesus, og friheten evangeliet gir.

Farmasøyten ønsker flere bein å stå på, og derfor startet hun på en ingeniørutdannelse før hun begynte teologistudiet på SETELA. Det er et nettstudium som hun tar parallelt med teologistudiet. Kirkens økonomi er utfordrende, derfor vil hun med utdannelsene sine ha flere jobbmuligheter og slik ha større fleksibilitet rundt hvor de kan bo. Ekteparet ser for seg at de begge må jobbe for å forsørge familien og være frivillige i kirken der behovet for dem er størst.

TRENGER BOLIVIA OG PERU FORTSATT MISJONÆRER?

Kirkene har i mange år vært selvstendige i styringsformer, men de uttrykker likevel et sterkt ønske om at Misjonssambandet fortsatt går sammen med dem.

De ønsker at misjonen skal være medvander et stykke til på veien og bidra til å styrke kirkene og at de selv når lengre ut med evangeliet i Peru og Bolivia. Det er en spennende tid for kirkene. I Peru begynner flere pastorer og ledere å nærme seg pensjonsalder. En ny generasjon vokser fram. De ønsker noen å gå sammen med, og gjennom SETELA får vi gå sammen med Brigitte og Percy.

Samles om volleyball og Jesus

Pastor Jose Luis Serrano møter ungdom på volleyballbanen.
FOTO: MALVIN OMMEDAL

For fem år sidan vart det danna ein idrettskule tilknytt «Vida Nueva», den eine kyrkja i Sucre, for at ungdomar skulle få høyre om og kjenne Jesus. Eg tok meg difor ein prat med pastoren i kyrkja, José Luis Serrano, for å høyre meir om dette.

SERIESPEL OG ANDAKT. Det vart starta med ca. 18 ungdomar frå forskjellige stadar i byen, der 90 % av ungdomane ikkje kjente Jesus. Ei volleyballgruppe vart danna og etter kvart innmeld i volleyballforbundet i fylket, kor dei deltar i seriespel.

Ei vanleg trening startar som regel med andakt. I tillegg samlast dei nokre gongar i året for å ha det sosialt med spel, song, andakt og litt å ete. Fleire har blitt medlemmar i kyrkja, men ein

merker og at ungdom etter studium flyttar for å arbeide andre stadar.

MANGE DELTAKARAR. For å vere med i volleyballforbundet må ein ha eit rekrutteringslag med barn, og det gav moglegheiter til å starte ein etter-skulen-aktivitet. No tel dei 108 personar i forskjellige kategoriar og aldrar frå 8 til 30 år fordelt på 9 lag. Kvart lag trenar 3 gongar i veka med omsyn til konkurranse. Treningane føregår på forskjellige stadar, men hovedsenteret er kyrkja og bana der.

Ein prøver å greie seg økonomisk, men i praksis er ikkje det reelt med ein del fattige deltakarar, så pastoren dekkjer ein del av kostnadane sjølv.

Malvin Ommedal

Vinn tillit og pek på Jesus

I Peru har vi jobbet med kaffe de siste fem årene, og vi har totalt vært med på å eksportere 92 tonn kaffe. Vi har også begynt å brenne og selge kaffe lokalt i Arequipa for å hjelpe til med bærekraften til arbeidet vårt her ute.

TILLIT. Så hva er den viktigste egenskapen man må ha med seg, bortsett fra kunnskap om kaffe? Det er tillit. Uten tillit fungerer det dårlig å jobbe med kaffe.

Bønder må ha tillit til at du betaler dem, og kunder i Norge må ha tillit til at produktet som blir levert er likt det de ble forespeilet. Dette høres kanskje banalt ut, men i Peru er tillit i

kaffebransjen og ellers i samfunnet en mangelvare for mange.

Vi har derfor brukt flere år på å bygge tillit og jobber stadig for at denne tilliten skal fortsette å bli sterkere.

BÆREKRAFTIG. Vår største prioritet er at dette skal bli en bærekraftig bedrift som kan være med og støtte arbeidet, men det skal også være en bedrift bygget på kristne verdier. Gjennom tillit kan vi få mulighet til å bli kjent med nye områder og nye mennesker og få lov til å vise gjennom bedriften, og egne liv, Jesus sin kjærlighet til de vi møter.

Svein Harald Lindtjørn

Svein Lindtjørn, Rannveig Ølstørn og Nancy Aroquipa nyter en kaffe-pause.

FOTO: MARIANNE THORMODSÆTER LINDTJØRN

Corteza (kaffi).

FOTO: SVEIN HARALD LINDTJØRN

Sør-Amerika: Takk og be

- Takk for at vi fremdeles jobber sammen med ICEL og IEL-P.
- Takk for at nye mennesker blir kjent med Jesus gjennom arbeidet vårt.
- Be om at vi må få flere utsendinger til Sør-Amerika.
- Be for de nasjonale kirkene og prosessen med å bli selvstendige kirker.
- Be om at kirkene selv må få dele evangeliet videre.
- Be for arbeidet på SETELA, for planer og for studentene.
- Be for utsendingene i Sør-Amerika og at de må få peke på Jesus gjennom ord og gjerning.
- Be for prosjektene vi holder på med og at flere må få høre om Jesus gjennom dem.

FOTO: JUNSPLASH

Løft blikket og se løftene

*Og se, jeg er med dere alle dager
inntil verdens ende.*

(Matt 28,20b)

En venn av meg, som nylig har flyttet for seg selv etter mange år i kollektiv, pleier å si noe fint: Han bor alene, men han er aldri alene hjemme. Ikke fordi han er hypersosial og dørene rennes ned av besøkende, men fordi han er kristen. Fordi han vet at Jesus er der hos ham, og Den hellige ånd bor i ham. Det er et veldig fint perspektiv å ha – og kanskje et mange av oss ikke alltid er flinke nok til å huske på i hverdagen. For det er jo sant. Og det er, når man tar seg tid til å tenke over det, helt overveldende enormt. For det gjelder jo ikke bare ham, og det gjelder ikke bare hjemme. Det gjelder hvert eneste sekund av hver eneste dag, i alle slags situasjoner og på alle slags steder, for hver eneste en av oss som har tatt imot Jesus.

Det er som å ha bestemors fang tilgjengelig i samme sekund som man snubler og slår seg. Det er som å ha en hel hær i ryggen når man går inn i skolegården hvor man blir mobbet. Det

er som å ha et fulltallig ambassadørkorps som reisefølge når man drar til utlandet. Eller som å ha kjærligheten i egen høye person ved sin side når man slår av en prat med naboen.

Faktisk er det nettopp det vi har. Kjærlighetens og visdommens og selve livets kilde.

Det er ufattelig stort. Og likevel har vi så lett for å glemme det.

Og så har han bedt oss om å gå. Til naboen, og til de unådde. Ikke bare med budskapet om ham – men med ham. Det er han som ønsker å møte dem, og det er han som ønsker å gå med oss. Han har lovet å være med på veien – og vi har ingenting å frykte. Ordene som Josva fikk, gjelder like mye oss: «Jeg har jo sagt deg: Vær modig og sterk! La deg ikke skremme, og mist ikke motet! For Herren din Gud er med deg overalt hvor du går.» (Jos 1,9)

Så hva venter vi på?

Narve Jonas Nystøyl

Prosjektene

Vil du støtte arbeidet?

Bli fast giver eller gi en gave på gi.nlm.no

Sør-Amerika

Kontakt:

Marianne Thormodsæter Lindtjorn
Stedlig representant

nlmsoramerika@nlm.no

Misjonssambandets arbeid i Sør-Amerika har et totalbudsjett på 6,3 millioner kroner.

Teologisk utdanning

Kr 3 mill.

Bibelkurs

Bibelundervisning er det viktigste Misjonssambandet kan bidra med for at kirkene kan vokse i Sør-Amerika. I førti år har det lutherske senteret for teologisk utdanning (CLET) vært bibelskolesystemet for de nasjonale kirkene, og mange kan vitne om at de har fått oppleve å få et godt kristent grunnlag der. Vi ønsker å bidra inn mot CLET, men også bidra med bibelundervisning ut fra andre behov som oppstår. Både i Peru og Bolivia arrangeres det bibelkurs og samlinger for både barn, ungdom, ledere og pastorer gjennom hele året.

Ledertrening

I Sør-Amerika forventes det mye av ledere. Pastorene blir ofte stående alene med mye ansvar og lite støtte. Mange pastorer vil også pensjonere seg de kommende årene, og det vil bli behov for nye. Vi ønsker å gå sammen med pastorer og ledere for å støtte dem, både som enkeltpersoner og som gruppe. Misjonssambandet ønsker å være med og utruste en ny generasjon pastorer og dyktig-gjøre og utruste dem som sitter med lederansvaret. Vi vil også sammen med kirken i Peru og SETELA begynne med ledertrening av ungdommer og unge voksne, siden fokus ofte blir på de som allerede er pastorer. Kursing og ledertrening gjøres gjennom regelmessige kurs, møtepunkter, samtaler og medvandring.

Teologisk kompetanse

Misjonssambandet ønsker å styrke den teologiske kompetansen i kirkene, og spesielt blant unge i Sør-Amerika. Ved å utruste dem kan de være med og bringe evangeliet videre. SETELA tilbyr teologisk og pastoral utdanning. SETELA er inne i en spennende tid og jobber nå med en plan for de neste ti årene for hvordan man på best mulig måte kan nå enda lenger ut med god teologisk kompetanse enn det vi gjør i dag. Vi ønsker også å utruste og utdanne pastorer og ledere ut fra de behovene kirkene har.

Evangelisering

Kr 2,3 mill.

Møter på landsbygda

Sør-Amerika er preget av stor migrasjon inn til byene. Men mange eldre blir boende på landsbygda, og Misjonssambandet ønsker å følge dem opp. Spesielt i Bolivia er det mange eldre quechua-talende kristne som bor langt fra allfarvei og lever under enkle forhold. Et viktig middel i dette arbeidet er kristne stevner (fiestas cristianas) der folk kommer sammen fra ulike bygder for å synge og høre om Jesus. De lokale setter stor pris på stevnene og gir uttrykk for at de er viktige for deres kristne tro.

Lokal misjon

Vi ser stadig at de lokale kirkene selv ønsker å gå videre med evangeliet. I både Peru og Bolivia har de vedtatt satsinger på nybrottsarbeid, og de har spurt om å få misjonærer som kan jobbe sammen med dem. Vi ønsker å

støtte opp om disse initiativene.

I Peru støtter vi et arbeid blant aymarafolket og et nybrottsarbeid i Cusco. I år vil vi også, sammen med SETELA, ha kurs for pastorer og ledere som ønsker å få nytt liv i menighetene og gjøre de mer misjonale, samt for de som ønsker å bli utrustet til å starte opp nytt arbeid.

Selvstendige kirker

Kirkene i Peru og Bolivia får fremdeles økonomisk støtte fra Misjonssambandet, men dette er en støtte som gradvis trappes ned. Kirkene arbeider derfor med å etablere inntektsgenerende prosjekter for å kunne opprettholde dagens aktivitetsnivå, og gjerne øke det. I Peru jobber Misjonssambandet med å drive både et bakeri- og et kaffeprojekt. Håpet er at slike prosjekter ikke bare skal skape inntekter, men også bidra til at kristne kommer i kontakt med andre mennesker som ikke kjenner Jesus, slik at de kan få dele evangeliet.

Barn og ungdom

Kr 500 000

Trosopplæring

De unge i Sør-Amerika vokser opp i en mediekultur som er ukjent for de fleste i foreldregenerasjonen. Det kan også føre til avstand med tanke på verdier og tro. Gjennom forkynnelse og undervisning ønsker Misjonssambandet og kirkene å grunnfeste barn og unge i den kristne tro og utruste dem til et kristent liv.

Det viktigste arbeidet for barn og unge drives i de lokale menig-

hetene, hvor mange av gruppene er små. Leirarbeid er derfor viktig for at barn, og spesielt ungdommene, skal se at det er flere som tror på Jesus. Dette er en populær aktivitet, som også er evangeliserende. Kirken i Bolivia og Peru arrangerer leirer for barn, ungdom og menigheter gjennom hele året.

Det jobbes dessuten aktivt med utvikling og tilgjengelighet av godt materiell for søndagsskoler, barneklubber og tenåringsgrupper. Det vil også fra i år bli et økt fokus på konfirmasjonsundervisning og ledertrening for ungdom og unge voksne.

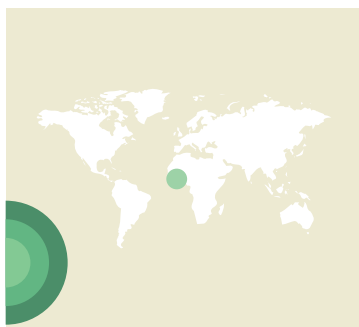
Samfunnsutvikling

Kr 500 000

Familie og samfunn

Familievold og overgrep er en stor utfordring i samfunnet. I både Bolivia og Peru har Misjonssambandet støttet familieprosjekter i mange år. Gjennom disse prosjektene har man fått være med og forandre samfunnet innenfra, samtidig som man utvikler velfungerende lokalmenigheter.

Vi driver ikke lenger slike prosjekter, men vi ser at det er behov for den type undervisning og kursing. Vi vet også at i de områdene vi eksporterer kaffe fra, er det mye alkoholisme og vold i nære relasjoner. Gjennom tidligere prosjekter har vi fått utruste mange innenfor temaer som konflikt-håndtering, verdiundervisning og ekteskapskurs. Vi håper nå å få bruke dette, og få drive diakonalt arbeid i nye områder i Peru gjennom nye prosjekter som eksport av kaffe.

I Vest-Afrika driver Misjonssambandet arbeid i Elfenbenskysten og Mali. De siste tiårene har det vært til dels mye politisk uro i disse landene. Det har ført til perioder med avbrudd og omdispensering av arbeidet.

I Mali har man lagt stor vekt på relasjonsbygging. Vi ser at dette har vært viktig. I dag kan lokale medarbeidere arrangere ukentlige barnegrupper og barneleirer med stort oppmøte i en muslimsk kontekst. I tillegg har vi søndagssamlinger, fotballklubb, studiegrupper og landsbybesøk. For tiden blir arbeidet i Mali fulgt opp fra Guinea.

I Elfenbenskysten er vi nå i en periode hvor kirken selv ønsker å ta mer ansvar. I årene fremover vil utsendingene legge vekt på å gi råd, veiledning og være til støtte og medvandring i denne prosessen. Det er fire hovedmenigheter og et kurs- og leirsenter i virksomhet i Elfenbenskysten. Det drives blant annet et mediearbeid, bibeloversettelse og familierådgivning.

Misjonssambandet støtter diakonalt arbeid i begge land, og i Mali drives et Norad-støttet prosjekt som arbeider for å gjøre forlatte gullfelt om til dyrkbar jord.

En gruppe kvinner forbereder kasjuepler som skal selges.

FOTO: BERGFRID ALMELID

Matvaretryggleik på menyen

I Mali arbeider Misjonssambandet og lokale partnerar for å styrke matvaretryggleiken gjennom prosjektet «*The Soil Feeds its People*». Gjennom opplæring i risdyrking, foredling av lokale råvarer og styrking av kvinnegrupper blir familiar utrusta til å stå sterkare, skape eiga inntekt og sikre mat på bordet, også etter at prosjektet er avslutta.

Tekst og foto: Bergfrid Almelid

Prosjektet har matvaretryggleik som hovudmål. På malinké er prosjektnamnet omsett til «Vegen til slutt på hunger» (Konkô Ban Sia). Utvikling og endring kjem ikkje over natta. Men finn ein vegar som leier til auka matproduksjon, meir lokal foredling og konservering, betre organisering og styrka kompetanse for næringsutvikling, då kan gode prosessar starte og halde fram også etter at prosjektet er avslutta. Og ein kjem nærare målet om null svolt.

Prosjektet satsar langs to hovudlinjer. Den eine er å auke risproduksjonen gjennom opplæring i

betre dyrkingsmetodar og ved å ta i bruk ubrukte elvesletter til risdyrking. Den andre er kursing i foredling av lokale jordbruksprodukt for konsum og sal, samt opplæring av kvinnegrupper i organisering, forenkla rekneskap og marknadsføring av produkt.

MATAUKE OG NÆRINGS-UTVIKLING

Mange kjenner cashewnøtter, rå, rista eller krydra. Mindre kjent er kasjueplet (ei falsk frukt) som nøtta veks utanpå. Kasjueplet er pæreforma, kjøttfullt og saftrikt og vert seld og eten i sesongen. Men

Frityrstekte kasjueplet har blitt en populær snacks.

Ei nabokvinne går forbi, vert nysgjerrig, får smake ei bolle, ber om oppskrifta og prøver ho heime.

haldbarheita er dårleg, og mykje frukt vert liggjande og rotne. Ein unytta ressurs.

Difor arrangerte prosjektet for nokre år sidan kurs i foredling av kasjueplet: fersk jus, koking til sirup, tørking av restar til snacks, eller som ingrediens i små frityrsteikte bollar der fruktkjørestar vert blanda med maismjøl, peanøttsmør, lauk og krydder. Kanskje med ein tomat saus ved sidan av. Eit velsmakande kveldsmål tid, og eit bidrag til matauke for familien.

Kurset ber frukt. I dag held kasju-bollane på å bli kjende i landsbyen. PR-en gjer seg sjølv. Matlagings skjer ute, i opne tun. Ei nabokvinne går forbi, vert nysgjerrig, får smake ein bolle, ber om oppskrifta og prøver ho heime.

Nokre satsar på sal av fersk jus, ikkje berre til eige bruk. Det har Mariam gjort. Fruktsesongen fell saman med den verste varmetida, med 40 grader, så kald jus sel godt. Ho lånte pengar og kjøpte kjøleskap. Med inntekta frå kald kasjueplejus og vatn har ho no betalt ned lånet. Sjølv har ho ikkje cashewnøttåker, så ho kjøper frukta frå bønder som får ei ekstra inntekt i tillegg til salet av nøttene.

May satsar på å koke inn kasjueplejus til tjuktflytande sirup, nesten karamell, med nærast uendeleg haldbarheit. Mannen hennar har cashewnøttåker, og no

har ho kundar både lokalt og i storbyen. Etterspurnaden er særleg stor i faste-månaden. Når sola går ned, treng folk rask energi, og kasjusirup blanda med vatn er perfekt. Dessutan kan sukkerforbruket reduserast.

Nyleg deltok May på eit nytt kurs i prosjektregi. Denne gongen i foredling av sjølv cashewnøtta. Fram til no har oppkjøparar kjøpt alle ubehandla nøtter i landsbyen. Å få fram nøtta som snacks er tidkrevjande og krev maskinar (som er dyre). Det doble skalet rundt nøtta er hardt og inneheld etsande oljer som ikkje er bra for hendene. May er ei av dei få som likevel har våga å gå i gang. Med gummihandskar knekkjer ho nøttene når ho har ei ledig stund, litt og litt. Nøttene held seg, og ho sel dei vidare til storbyen.

May viser veg. Kanskje fleire får mot til å følgje etter?

RISDYR KING – FRÅ BI-INNTEKT TIL LIVNÆRING AV FAMILIEN

Fleire bønder oppdagar no føremonene med dei nye metodane i risdyrking.

– Før var risdyrking ein parallell aktivitet for ekstraintekt – litt ris til festane og velling til borna. No har eg sett at risdyrking, med dei nye metodane, gjev meir mat med mindre innsats enn dyrking

av mais, sorghum eller hirse. Når ein sår på linje med god avstand mellom plantane, brukar eg mykje mindre tid på ugras-handtering. Før, med breisåing, måtte eg dra opp eitt og eitt ugras for hand. No kan eg bruke hakke, som gjer arbeidet meir effektivt. I tillegg vert avlinga fordobla, fortel ei kvinne.

I ein annan landsby har bøndene starta å lage små diker etter opplæring frå prosjektet. Målet er å hindre at vatn blir ståande for lenge på elvesletta før risen har spirt. Når planten først har fått feste, toler han å stå i vatn, og resultatet vart ein flott risåker.

Andre stader har dei motsett utfordring: Dei treng diker for at regnvatnet skal bli ståande lenge nok på åkaren til å trenge ned i jorda og vatne plantane, i staden for å renne bort. Diker er arbeidskrevjande, og bøndene må sjå effekten for å bli motiverte. Difor tok prosjektet med seg nokre av bøndene til hovudstaden, til eit risområde med store parsellar kransa av jordvollar. At bøndene der hadde gjort alt med eiga handkraft, gjorde inntrykk – og gav ei utfordring dei tok med seg heim.

Dei har fått eit glimt av «Vegen til slutt på hunger». No gjeld det å halde fram, til neste sesong.

Nysatsing på alfabetisering

Det er rundt 32 millioner innbyggere i Elfenbenskysten, og rundt halvparten av den voksne befolkningen mangler grunnleggende lese og skriveferdigheter. Misjonssambandet driver et alfabetiseringsarbeid i samarbeid med kirken i Abidjan og planlegger også oppstart i Touba-regionen. Misjonens kirke ligger i en bydel som heter Yopougon, hvor det bor over en million mennesker. En stor andel av disse er analfabeter.

NYTT SAMARBEID GA NY GIV. Etter en periode med få tilgjengelige lærere og lavt oppmøte på alfabetiseringskurs i kirken i Abidjan var det på tide å omstrukturere måten kurset ble holdt på. Vi fikk kontakt med en organisasjon som drev med alfabetisering i byen, og som ville utvide arbeidet sitt. De var interessert i å samarbeide med oss og kunne tilby lærere som kunne komme og undervise hver uke. I mars 2025 startet kirken opp et nytt

kurs på tre ulike nivåer. To ganger i uken samles kvinner og menn til kurs i kirkens lokaler.

LESEGLEDE OG MESTRING. Det er erfarne lærere som underviser, og fremgangen er stor blant deltakerne. Småbarnsmoren Mariam var strålende fornøyd

da hun fortalte at nå kan hun lese litt i Bibelen, og hun kan også lese meldinger på telefonen sin. Man kan se at det å lære å lese og skrive gir selvstendighet og selvtillit. Vi håper at kurset kan bidra til at mennesker i kirken og i nærområdet får bedre livskvalitet.

Anita Zimsen

Nytt driv i evangeliseringen

Vi har fått arrangere to kurs i bruken av gruppeopplegget Al Massira i Elfenbenskysten. Det skaper forventning å se ledere for lyttegrupper, engasjerte frivillige, pastorer og evangelister som arbeider i sårbare sammenhenger, bli utrustet, styrket og sendt ut. Det er en stor glede å se Guds verk gå frem med kraft!

FRA TILSKUERE TIL FAKKELBÆRERE. Den var så fint å se at disse mennene

og kvinnene ikke bare var tilskuere, men aktive deltakere. De reiste seg, tok visjonen til seg, og i dag bærer de fakkelen videre i lyttegruppene i Abidjan og helt opp til nord i landet. Al Massira er ikke lenger bare et gruppeopplegg, det har blitt en bevegelse. Et godt redskap som Herren, gjennom sin kirke, bruker til å føre mennesker ut av mørket og inn i sitt lys. Og dette er bare begynnelsen.

ILDEN SPRER SEG. Allerede uttrykker pastorer og misjonærer fra tre ulike regioner i landet (Touba i nordvest, Daloa i sentrum og Abengourou i øst) et ønske om å arrangere nye slike kurs og at flere får opplæring i bruk av dette opplegget. Ilden sprer seg!

UTRUST OG BE. Dette er en grunn til å bli oppmuntret. La oss fortsette å så, å utruste og å be. For når hjerter er åpne, gjør Gud under. Al Massira er et verktøy, men det er Ånden som forvandler. La oss vandre i tro, for høsten er stor, men arbeiderne få!

Derfor spør Herren også i dag: «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?»

Mitt ønske og min bønn er at hver og en av oss skal svare:

Her er jeg, send meg.
Shalom til dere alle.

Moussa Traoure

Vest-Afrika: Takk og be

- Be om at Jesus må bli kjent i Elfenbenskysten og Mali.
- Be om styrke, glede og visdom hos dem som forkynner Guds ord blant mahou-folket og malinké-folket, og be om at folk lytter og tar imot ordet.
- Be om at Gud må fortsette å styrke kirken i Elfenbenskysten og de troende i Mali. Be for barne- og ungdomsarbeidet.
- Be om at Gud må lede og utruste lederne i de lokale kirkene.
- Be for de diakonale prosjektene og om at menighetene selv vil utvikle sitt eget diakonale arbeid, og at det kan styrke både det enkelte medlem og fellesskapet.
- Be for bibeloversettelsen til mahou og malinké, be for de ansatte og for alle dem som leser Bibelen på disse språkene.
- Be for mediearbeidet, be om at budskapet om Jesus blir spredd ut gjennom programmene og lydfilene. Be spesielt for lyttegruppene og alle ensomme kristne, og at de må få stor velsignelse fra dette materialet.
- Be for jordbruksprosjektene, be om godt samarbeid med alle involverte, og at det må føre til bedre livsvilkår.
- Be om beskyttelse, glede og visdom for alle utsendingene, barna og de lokalt ansatte.
- Be om at Gud kaller flere misjonærer til Vest-Afrika.

FOTO: UNSPLASH

Løft blikket og møt andres blikk

La alle mennesker få merke at dere er vennlige. Herren er nær.

(Fil 4,5)

Øynene er noe av det vakreste på hele mennesket. Uansett alder, uansett fason, form og frisyre, enten du er nydusjet eller kommer rett fra kullgruvne, er øynene som to perler som lyser opp midt i ansiktet. Studerer du dem på nært hold, er de som galakser, glinsende, strålende og uendelig dype. Men de kan også være skremmende. For øynene er som kjent vinduer til sjelen. De kan være harde eller myke, varme eller kalde, de kan omfavne eller avvise, elske eller hate.

Skuespilleren Audrey Hepburn var kjent for sin skjønnhet, og særlig for sine slående vakre dådyrøyne. Øyne som virkelig så deg, og som rommet en hel verden. Det er nok ikke så ofte Audrey Hepburn siteres i andakter, men oppskriften hennes er vel verdt å dele: «For å få vakre øyne, se etter det gode i andre, for å få vakre lepper, si bare vennlige ord, og for å få god holdning, gå med vissheten om at du aldri vandrer alene.»

Det er vakre ord, og en god leveregel. Det er lite som føles bedre enn å

virkelig bli sett – såfremt øynene som ser er vennlige og ser etter det gode. Og det er det vi er kalt til å gjøre. Til å gå, til å møte andre, og til å se dem – med Herrens blikk. Fordi han er nær. Fordi han bor i oss.

Og hva møter vi da? Hva ser vi da? Vi møter mennesker skapt i Guds bilde. Vi møter mennesker formet av Guds finger. Vi møter mennesker som er elsket, ønsket og skapt til å ære Gud – enten de gjør det eller ikke. Du vil aldri, på din vandring gjennom dette livet, møte et eneste menneske som ikke Gud lengter etter. Ikke et eneste menneske som ikke Gud ønsker å møte – gjennom deg.

Så møt dem – med hans blikk. Fortell dem om hans kjærlighet. I visshet om at du ikke vandrer alene. Med vakre øyne, vakre lepper og god holdning, «for vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud på forhånd har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem.» (Ef 2,10)

Narve Jonas Nystøyl

Prosjektene

Vil du støtte arbeidet?

Bli fast giver eller gi en gave på gi.nlm.no

Vest-Afrika

Kontakt:

Sveinn Einar Zimsen
Stedlig representant

melci@nlm.no

Misjonssambandets arbeid i Vest-Afrika har et totalbudsjett på 14,7 millioner kroner.

ELFENBENSKYSTEN

Evangelisering

Kr 8,5 mill.

De minst nådde

Misjonssambandet ønsker å nå det unådde mahoufolkene nord i Elfenbenskysten, og her driver vi arbeid i flere landsbyer. Til tross for at islam dominerer den nordlige delen av landet, kan våre misjonærer og de lokale menighetene fritt og åpent forkynne Guds ord. Mahouer som blir kristne kan likevel oppleve motstand fra familie og lokalsamfunn. I millionbyen Abidjan er det mange kirker, men svært få av dem arbeider inn mot de muslimske folkegruppene. Misjonssambandet driver arbeid i en liten menighet i byen rettet mot mahouer og folk fra andre beslektede folkegrupper som drar til byen for å studere eller finne jobb. Det drives blant annet alfabetiseringsarbeid og samlinger for kvinner og ungdom, samt søndagsskole og leirer for barn. På sikt er ønsket at kristne mahouer og andre reiser tilbake til sitt folk med evangeliet.

Bibelsenter

Misjonssambandet ønsker å nå ut til lokalbefolkningen med evangeliet, knytte bånd mellom kristne i området og være med og utruste folk til tjeneste. Det drives et bibelsenter, hvor det arrangeres leirer, bibelkurs og annen kurs- og opplæringsvirksomhet. Det arrangeres også sove-hjemme-leirer for barn i flere landsbyer i området.

Mediearbeid

Kr 1 mill.

Drives i samarbeid med Norea Mediemisjon.

Media

Misjonssambandet ønsker å nå ut med evangeliet til folkegruppene mahou og malinké i Vest-Afrika. Som en del av den innsatsen, ønsker vi å bruke mediearbeid, og vi driver et medieprosjekt som kalles «Hjertespråket», hvor vi lager og distribuerer programmer på lokalspråkene mahou og malinké. Og nå i nyere tid også to andre språk i samme språkgruppe.

Mange mennesker i Vest-Afrika er analfabeter, slik er det også blant mahouene og malinkeene. Vi spiller inn deler av Bibelen som er ferdig oversatt til lokalspråkene, og andre programmer som gir undervisning i den kristne

tro. De aller fleste praktiserer religiøse skikker knyttet til både islam og afrikansk tradisjonell religion. Vi ønsker også å produsere programmer som kan bidra til en bedre hverdag gjennom økt kunnskap om ulike temaer, slik som grunnleggende helseundervisning.

Digitale lydfiler på minnekort og mediespillere deles ut til enkeltpersoner og grupper som følges opp av ansatte i prosjektet. Det gir mulighet til å fordype seg i Bibelen og kristen undervisning over tid. Dette fungerer godt både for dem som er ukjente med Bibelen, og for kristne som er isolerte og ikke har jevnlig tilgang til et kristent fellesskap. Målet er å distribuere dette gjennom lokale evangelister og frivillige, samt internett, radio og andre relevante kanaler, for å komme i kontakt med søkende mennesker.

I tillegg oversetter vi animasjonsserien Arven etter Adam på fransk.

Bibeloversettelse og litteraturarbeid

Kr 1,5 mill.

Drives i samarbeid med Wycliffe og SIL.

Bibelen på eget språk

Mahouer har lite litteratur på eget språk, heller ikke Bibelen. Misjonssambandet arbeider sammen med Wycliffe og SIL med å oversette Bibelen til mahou. Evangeliene er allerede utgitt som en bok, og evangeliene, Apostlenes gjerninger og sju av de kortere Paulus-brevene er tilgjengelige på nett. Vi jobber også med å forbedre skriftsystemet, slik at det kan bli lettere å lære å lese og skrive.

Samfunnsutvikling

Kr 1,1 mill.

Livsvilkår

Rundt halvparten av den voksne befolkningen i Elfenbenskysten kan verken lese eller skrive, og blant de fattigste er tallene enda høyere. Misjonssambandet driver et alfabetiseringskurs i samarbeid med de lokale menighetene i en av de fattigste bydelene i Abidjan og i Touba-regionen.

I forbindelse med bibelsenteret i nord drives også et lite internat. Flere av de små landsbyene i området har svært begrenset eller ingen skoletilbud, og mange barn gir tidlig opp skolegang på grunn av mangel på trygge steder å bo hjemmefra. I tillegg er internatet relasjons- og kontaktskapende.

Kursing av omsorgspersoner

Elfenbenskysten er et land med en ung befolkning. Av en befolkning på 29,4 millioner er 49 % under 20 år. Mange omsorgsgivere lever under press grunnet høy fattigdom, og mange har selv vokst opp i familier hvor vold er utbredt.

Noen av utfordringene som barn kan møte i Elfenbenskysten er neglisjering, barneekteskap, barnearbeid, vold, kriminalitet og mangelfull helsehjelp. 59 % av iverianere lever i fattigdom, og 37 % av gifte kvinner har inngått ekteskap før fylte atten år.

Misjonssambandet ønsker å arbeide for å bedre barns oppvekstsvilkår gjennom ICDP (International Child Development Program) i Elfenbenskysten. Dette er et program rettet mot omsorgsgivere. I mindre grupper snakker man seg gjennom åtte steg for en god interaksjon med barn. Målet er å skape et fundament basert på kjærlighet og å styrke det emosjonelle båndet. Vi har også som mål å etablere låne- og sparegrupper i forlengelse av omsorgsgiverkurset, for slik å kunne hjelpe familier til å bedre sin økonomiske situasjon. På denne måten kan vi også holde kontakten med foreldre over lengre tid.

MALI

Evangelisering

Kr 800 000

De minst nådde

Misjonssambandet ønsker å gå til de minst nådde, og i Mali arbeider vi blant den muslimske folkegruppen malinké. I en kommune sørvest for Bamako har kontaktskapende arbeid over flere år skapt relasjoner og tillit, og i samarbeid med en lokal partner drives det i dag barneklubber, fotballklubb, leirer, bibelkurs, Al Massira-studiegrupper, søndagssamlinger og evangeliserings-turer. Disse møtepunktene gir barn og voksne muligheter til å høre evangeliet. På lokalradioen sendes kristne programmer fem kvelder i uken.

Misjonssambandet samarbeider med flere partnere om å oversette Bibelen til malinké og har deltatt i et samarbeidsprosjekt der 13 Al Massira-filmer er oversatt og dubbet til bambara, som blir forstatt av majoriteten i Mali. Al Massira er et verktøy utviklet for samtalegrupper om den kristne tro. Parallelt jobbes det for å kurse maliske kristne fra mange ulike kirkesamfunn i å bruke filmene, samt oversette manual for gruppeledere til

bambara. Grunnet sikkerhetssituasjonen i Mali følges arbeidet opp fra Guinea, 12 mil unna. I samarbeid med en lokal luthersk partner undersøkes det hvordan Al Massira-filmene kan introduseres i det evangeliske arbeidet blant malinkéfolket i Guinea.

Samfunnsutvikling

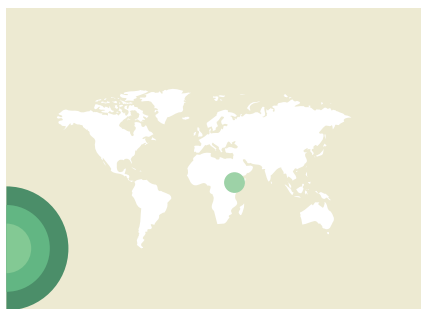
Kr 1,8 mill.

Arbeidet er Norad-støttet.

Utvikling av livsvilkår

I området hvor Misjonssambandet arbeider er malinkéfolket jordbrukere, men det graves også etter gull, noe som har ført til at store arealer dyrkbar jord er ødelagt, tusenvis av gullgravingsbrønner er dødsfeller for dyr og mennesker og elveløp tørker ut grunnet jordmasser fra gullutgraving. Skog blir hogd ned, og det oppstår stadig ressurskonflikter mellom bøndene og nomadiske husdyrholdere.

I 2017 startet Misjonssambandet et pilotprosjekt med ønske om å mobilisere lokalsamfunnet til en bærekraftig forvaltning av naturressursene. Lokalbefolkningen i flere landsbyer ble mobilisert til å gjøre om gamle gullfelt til dyrkbar jord, og til å plante trær. Skogen som da ble plantet, har allerede vokst mye, og mange i lokalsamfunnet ser at areal de trodde var tapt, kan vinnes tilbake. I 2019 ble en ny prosjektperiode startet, og prosjektet ble utvidet til også å omfatte arbeid med å rense opp tette elver for å gi vannpunkt for dyreflokker, tørketidsfiske og tørketidshagebruk. Videre satses det på opplæring for å videreutvikle jordbruket, fortsette skogplantingen og foredle og pøde lokale treslag som skaper nye inntektskilder. Tradisjonelle sparegrupper får opplæring til å bli spare- og lånegrupper, og mange vitner om økt avling eller økt inntekt fra småhandel som følge av lån innad i gruppene. Kurs i videreforedling av produkter fra jordbruk og fruktdyrking gir grobunn for utvikling av ny næring. I 2024 startet en ny prosjektperiode der fokus er på å øke og forbedre risdyrking i området i tillegg til elverensking og foredling av lokale jordbruksprodukter. Prosjektet gjennomføres i nært samarbeid med en lokal organisasjon som har dyptgående innsikt i lokale sosiale strukturer. En av våre misjonærer er bosatt i nabolandet Guinea og følger opp arbeidet i Mali. Hun undersøker muligheter for erfaringsutveksling mellom prosjektet i Mali og bønder i Guinea innenfor risdyrking, pøding av lokale tresorter og foredling av jordbruksprodukter.

Misjonssambandet har siden 1948 en rik historie med misjon i Østlige Afrika. Våre selvstendige partnerkirker har vokst til noen av verdens største evangelisk-lutherske kirker. Vi jobber i dag side om side med dem for å nå ut med evangeliet til folkegrupper som ennå ikke har hørt.

I Etiopia har vi aktive bistandsprosjekter, jobber med bibeloversettelse, bidrar i skole, sykehus og universitet og bidrar med undervisning inn i vår partnerkirke Mekane Yesus.

I Tanzania har vi ikke langtidsut-sendinger, men vi støtter undervisning på bibelskoler og arbeidet i kirkene. Litteraturarbeidet Soma Biblia sprer Bibelen og god kristen litteratur. Målet med vårt arbeid er å hjelpe kirken til å nå enda lenger ut – gjennom god kristen litteratur og gjennom støtte til bibelskoler, evangelister og prester i kirken.

I Kenya og resten av regionen har vi rettet vår satsing mot en av de minst nådde folkegruppene, der det er svært få som kjenner evangeliet. Vi takker Gud for stadig nye enkeltmennesker og husfelleskap som har tatt imot Jesus. Vi driver prosjekter innen vann, helse, lese- og skriveopplæring, vi bidrar på sykehus, universitet og helseklinikker, vi underviser barn i grunnskole, vi leser Bibelen sammen med nye troende, og i 2026 er vi også involvert i urban misjon i hovedstedene.

Damene på vei til stranda for å bade.

FOTO: PRIVAT

– Den nye kvardagen er fantastisk

– Eg har budd her i 30 år og har alltid frykta havet, seier John Alusa (56). Han har sand mellom tærne, og sola står i senit. Så går han sakte ut i lunke saltvatn og senker kroppen.

Tekst: «Lars»

Her finn du paradokset. Trass dei flotte badeforholda er det svært mange langs kysten av Kenya som ikkje kan symje. Gratis symjeundervisning har snudd opp-ned på kvardagen til folk her.

«Det enkle er ofte det beste», heiter det i reklamen. Og når sandstranda er ein kort gåtur frå vaksenopplæringa, viste det seg at symjing på timeplanen var eit genialt grep.

Langs kysten av Kenya har Misjons-sambandet sine utsendingar drive vaksenopplæringssenter i rundt 16 år. I samarbeid med dyktige lokale tilsette har hundrevis lært å lese og skrive. Senteret tilbyr også matematikk, syttimar, dataundervisning og symjing. Slik har mange kome seg ut i jobb. I fjor byrja symjetimane.

– FANTASTISK

Heldigvis lot John Alusa seg lokke ut på djupt vatn. Han har fått ein ny kvardag etter at han lærte å symje. Då han først klarte å slappe av i vatnet, tok det ikkje lang tid å lære å flyte. Deretter kravde det mykje trening til for å lære effektive symjetak med pusting imellom.

– Den nye kvardagen er fantastisk. No sym eg fleire gongar i veka, fortel keny-anaren.

DÅP UTAN FRYKT

Badelivet har også fått yrkesmessige konsekvensar.

– Eg er pastor og døyper nye medlemmar i kyrkja. Tidlegare har eg berre våga meg uti vatnet til hoftene, ler han.

I Norge får dåpsbarna nokre skvett frå døypefonten. På kysten av Kenya skal det eit skikkeleg bad til. Her går dåpsfølgjet til stranda. I omgivelsar du kunne avbilda på eit postkort, blir den døypte sitt gamle menneske senka i havet. No er det ikkje lenger eit problem for pastoren å handtere strabasane med neddykking.

MEDISIN

Dei helsemessige effektane er også store. For John har det siste året kome med leddsmerter i kne og anklar, men aktiviteten i vatn er med på å dempe smertene. Slik har symjinga blitt til medisin for både kropp og sjel. Dette gjeld for mange av studentane. I ein stillesitjande kvardag er badinga blitt ein inngang til fysisk aktivitet som medisin.

ALVORLEG BAKTEPPE

– Eit anna knep har eg også lært. Å slå folk i svime, for så å drage dei på land, ler John høgt og ser bort på sin norske symjelærer.

Ho har vist John korleis han skal gå fram for å redde nokon som held på å drukne. Det har skapt latter i symjetimane, men det har også eit alvorleg bakteppe. Drukning er eit langt større folkehel-seproblemm i Kenya enn i Norge. Verdas helseorganisasjon har eit forsiktig anslag på 2,3 drukningar per 100 000 innbyggjarar. Det gir årleg minst 1200 drukningar. I Noreg er talet rundt 84 drukningar i året, det utgjer 1,7 drukningar per 100 000 innbyggjarar. Utsendingane frå Misjonssambandet ser ofte situasjonar der drukningsfaren er stor.

STAMME OG RELIGION

Betina Mukui Muli (25) er ein av lærarane på vaksenopplæringa. Ho kunne sjølv ikkje symje, men lot seg lokke på djupt vatn. No trivst ho som fisken i vatnet. Læraren fortel at det har gjort mykje med sam-haldet på skulen. Det sosiale aspektet i timane har styrka dei positive relasjonane både mellom lærarar og studentar, og studentane i mellom. Alt dette på tvers av stammetilhørighet, religion og andre skillelinjer.

Dieudonné Bakanibona, Samuel Gona og John Alusa deltek på symjetimane.

FOTO: PRIVAT

– Studentane har også med seg barna sine, og slik har vi blitt betre kjent med heile familien. Det er ei stor tillitserklæring at dei tek med barna på symjetimane, seier ho.

SYMJING I KJOLAR

Barna er ikkje vonde å be. Gjennom plask og lek plukkar dei opp basisferdigheter som å flyte og å dykke. Det reduserer

drukningsfaren drastisk. Mødrene kan vere skeptiske til å bade. Då kan dei aktive barna lokke dei uti. I kvardagen går mange av mødrene tildekt med lange kjolar og hovudplagg. Utsendingane har forsøkt å vise at det ikkje treng å vere ei hindring: When in Rome, do as the romans. Dei norske damene har difor demonstrert at symjing i kjolar absolutt kan fungere.

FOTO: PRIVAT

Te og tro

Relasjonsbygging er ofte nøkkel-til gode vennskap med menneskene rundt oss. Det gjeld om vi bor i Norge eller Afrika. Respekt, kjærlyghet og åpenhet. I dagens samfunn vil jeg påstå at det er det viktigste «virkemiddelet». Selv blir jeg mer interessert og mindre provosert av mennesker som viser meg respekt og toleranse. Jeg

tror det er en naturlig følelse som ligger i oss alle.

FORSKJELLIGE PUSLEBRIKKER.

Her jeg bor og jobber er tålmodighet også en nøkkel. Det kan ofte oppleves som at jeg bare er her, uten at det skjer noe. Det står stille! Jeg har ikke noe «resultat» å skrive hjem om. Samtidig vet

jeg at vi alle er forskjellige puslebrikker i Guds arbeid. Noen skal gjøre jorden klar, noen skal så, noen skal vanne og noen skal høste. Vi er alle en viktig brikke for at dette skal kunne gjennomføres. Så skal vi bare dele, og resten kan vi legge i Guds hender.

Jeg hadde nettopp en samtale med en som kom til tro for noen år siden. Han forteller at dette skjedde over flere år. Måten han ble kjent med Guds kjærlyghet på, var gjennom mennesker som viste Guds ubetingede kjærlyghet til ham. Det var ikke gjennom en «påtvunget» overbevisning. Han så hvordan disse menneskene levde sitt liv og hvilken kjærlyghet de viste til menneskene rundt seg.

BRUKE TID SAMMEN. Mitt største forbilde er Jesus. Jeg ønsker å møte menneskene rundt meg slik han gjorde. Og

at de gjennom det blir nysgjerrige på hvem som bor i hjertet mitt. Det innebærer at jeg må vise gjensidig respekt og være tålmodig. Vise nysgjerrighet på deres tro og livsstil. Stille spørsmål og bare være til stede. Bruke tid sammen.

Her på kysten i Kenya bruker vi mye tid på hjemmebesøk. Da sitter vi ned, prater om «laust og fast», som de sier på Jæren. Drikker te og bare er sammen. Ber en velsignelse over familien og huset uten at jeg nødvendigvis skal komme med en lang omvendelsestale. Selv om det jeg ønsker mest av alt er at de skal oppleve at de er elsket ubetinget. De kan få en himmelplass – helt gratis!

For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. Efeserne 2,8

«Jasmin»

Skuledagar med action og omsorg

FOTO: SILJE CATHRINE HEIER

Når ein slit med å halda rumpa på stolen, blyanten ikkje vil skriva det som står på tavla, eller det å stå i kø er vanskeleg, då kan det vera godt å ha eit fang å krypa opp i, ein vaksen som kan sitja ved sida for å hjelpe, eller ein tilsett som står klar til å omfamna ein. Dette er litt av kvardagen på Norwegian Community School (NCS) i Kenya. Det er rikt å få vera ein av desse vaksne som kan sjå ungane, leika med dei, klemma dei og hjelpe dei gjennom skulekvardagen.

ULIKE SPRÅK OG KULTURAR.

Skulen har elevar frå 1.–8. klasse. Lærarane er tilsette i Misjonssambandet, men skulen har ikkje utvida formålsparagraf. På skulen går det

elevar som har norsk statsborgarskap, men med ulik språkleg og kulturell bakgrunn. Storparten har somalisk bakgrunn, nokon har kenyansk og andre norsk bakgrunn. I skulekvardagen forsøkjer dei tilsette å sjå alle elevane og møta dei med omsorg og kjærleg grensesetjing. I løpet av eit skuleår gjer me ulike ting, som til dømes Kenya-veke, idrettsdag, telttur, tv-innsamlingsaksjon, 17. mai med kamelriding og rømmegrout m.m. Høgdepunktet for mange er den årlege leirskulen, der alle elevane tek med seg ein forelder (eller to, og innimellom og sysken) til kysten av Kenya, der symjetrening står på timeplanen.

**Anna Mathilde Lindefjell Dyrøy
og Margunn Lygre Strømme**

FOTO: PRIVAT

Ikke religion, men Guds kjærlighet

I hagen vår har vi et avocadotre. Det har stått her i årevis og har vokst seg stort og kraftig. Det bugner av moden avocado, og i disse tider faller det ofte flere avocadoer på bakken daglig. Jeg har flere ganger tenkt på hvem det var som plantet dette treet. Vedkommende fikk sannsynligvis ikke noe glede av det, men heller arbeid med å vanne og stelle. I dag kan vi kan bare plukke fruktene.

BEDT OG ARBEIDET FØR OSS. I Joh 4,37–38 står det: *Her er dette ordet sant: Én sår og en annen høster. Jeg har sendt dere ut for å høste det dere ikke har hatt noe arbeid med. Andre har arbeidet, og dere har gått inn i det arbeidet de har gjort.*

Det er dette vi opplever i Nairobi akkurat nå. Moden frukt. Innhøstingstid. Nye troende med muslimsk bakgrunn

som finner Jesus. Det siste året har vi sett mange komme til tro. Før sommeren hadde vi dåp, og i høst har vi fått spørsmål om dåp igjen. Vi hører historier om andre som har bedt og arbeidet før oss. Og nå får vi gå inn i dette arbeidet.

BE HØYT FOR FØRSTE GANG. Det er fantastisk å oppleve at de nye troende har en så enorm appetitt på Bibelen. Ukentlig samles vi til bibelstudier og fellesskap sammen. Å erfare at noen spør: Kan jeg prøve å be høyt for første gang? Kan du fortelle meg historien om Jona? Den har jeg aldri hørt før. Å høre at noen sier: I dette fellesskapet har jeg ikke møtt religion, men Guds kjærlighet. Det gir en enorm glede i hjertet til en utsending.

I kjølvannet av dette kommer det også mange menneskelige og materielle behov. Det krever visdom å møte disse på en god måte. Vær med og be både for de nye troende og for oss som har blitt gitt denne muligheten til å være med på innhøstingen.

«Simon»

Får historien enda bedre frem

Nylig var Norea Mediemisjon på en stor misjonskonferanse i Kenya, hvor over 40 afrikanske land var representert. Norea var invitert for å fortelle om animasjonsserien Arven etter Adam. Gjennom 27 episoder blir Bibelens fortellinger gjort levende. Bibelhistoriene er nøye utvalgt for at spesielt muslimer skal kjenne seg igjen.

Dette er et av svært få filmprosjekter som er gjort i Afrika, med afrikanske skuespillere og kultur. Da vi viste traileren, var det blikk stille i møtesalen med over 500 konferansedeltagere. Etterpå brøt det ut spontan applaus. Norea fikk mange samtaler med interesserte kirkesamfunn, misjonærer og kristne miljøer som ønsker å ta i bruk serien, for eksempel Awana Afrika og en organisasjon i Nord-Nigeria som ønsker å dubbe serien til Fulani.

AFRIKAS MISJONSLØVE. «Afrikas misjonsløve reiser seg», ble det sagt under konferansen, og det

skal vi merke oss. I dag er Afrika kontinentet med flest kristne, og de har verdens yngste befolkning. Over halvparten av befolkningen er under 18 år. Denne generasjonen er meget aktive på sosiale medier og er faktisk de som bruker mest penger også. Arven etter Adam treffer dem der de er.

Serien er laget i Afrika, representerer Afrika og er designet for sosiale medier. Animasjon er svært populært og får på en måte historien enda bedre frem. I tillegg går det an å illustrere aspekter ved kristen tro som er umulig å vise på vanlig film.

I år blir vi ferdige med de siste episodene på swahili, afrikansk engelsk, somali og britisk engelsk. Flere andre språk er under arbeid, inkludert norsk. Vi går en spennende animasjonstid i møte. Takk for at du er med og bidrar til å fullføre serien.

Harald Endresen
Norea Mediemisjon

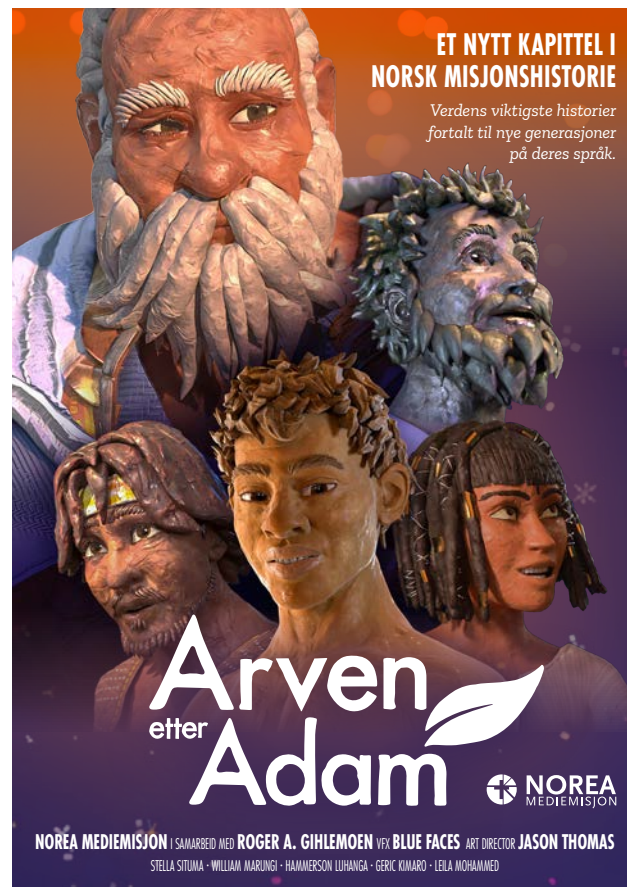

FOTO: PRIVAT

Det levende vannet

På Jesu tid var det en kvinne som gikk langt for å hente vann fra en brønn, dette blir det fortalt om i Johannesevangeliet kapittel 4. Vi forstår kanskje hvor essensielt det er med vann for livet vårt her på jorden, så hvor mye mer verdifullt er det levende vannet som Jesus ga den samaritanske kvinnen? Gi meg vann, sa Jesus, og jeg vil gi deg det levende vannet som gir evig liv.

DELER VANN MED NABOENE.

Byen vi bor i er ikke den heldigste i vår region når det gjelder vann. Derfor må vi bestille store tankbiler som frakter vann til huset vårt. Vi har noen naboer

som vi deler vannet vårt med, slik at de slipper å gå langt for å hente vann, og på den måten har vi klart å bygge en relasjon og et vennskap til disse naboene etter at vi kom til byen. Vi har fått demonstrere Guds kjærlighet i gjerninger og leter etter en mulighet til også å dele hans ord, slik Jesus fortalte den samaritanske kvinnen i hennes nød.

Vi venter på hans ledelse og frimodighet mens vi bygger videre på et ekte vennskap. Og vi ber om at vi kan få dele det levende vannet sammen med det vanlige vannet.

«Silas»

Østlige Afrika: Takk og be

- Be for brødre og søstre som har tatt imot Jesus det siste året. Be om beskyttelse og at de erfarer styrke og trøst når de opplever angrep fra omgivelsene.
- Be for partnerkirkene EECMY, ELCT og ELCK. Takk for veksten de opplever. Be om visdom og klarsyn for lederskapet. Be om at stadig nye må kjenne på kallet til å vitne om Jesus til sine omgivelser.
- Be for de nye troende som kommer til ukentlige bibelsamlinger i Nairobi, be for familie og venner rundt dem og be om visdom for medvandrerne.
- Be for alle bistandsprosjektene i området, be om at det kan gi mange mennesker en bedre hverdag.
- Be om at basene i Nairobi og Addis må være et sted der det er godt å være, og der Jesus er i sentrum – for både gjester, skolebarn, TID-familier, ansatte, fastboende og nye troende.
- Be om at våre utsendinger må erfare at Jesus er nær i gode og tunge dager. Be om visdom og styrke til å vitne om Jesus for både egne barn, naboer, kolleger og mennesker de møter i sin hverdag.

FOTO: PEXELS

Løft blikket og se deg selv

For i ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, makter og åndskrefter – alt er skapt ved ham og til ham. (Kol 1,16)

Det er en kjent sak at det ikke er spesielt trivelig å møte seg selv i døra. For da har du gjerne slengt rundt deg med kritikk som mest av alt rammer deg selv, og det er jo smått uheldig, på flere måter. Men ideelt sett burde det å møte seg selv i døra være noe av det triveligste som finnes. For vi er alle vår egen livspartner – du er det eneste mennesket du tilbringer absolutt hele livet med. Hvert eneste sekund, fra fødsel til grav. Da er det lite som er viktigere enn å lære å elske seg selv. Det er nok mange som kan skrive under på at det slettes ikke alltid er like enkelt, men Bibelen er tydelig på at vi er vel verdt å elske – enten det oppleves sånn eller ikke. Kong David må erkjenne nettopp det i Salme 139 – uansett hvordan han føler seg, er han underfullt laget. «Underfulle er dine verk, det vet jeg godt.» (Vers 14).

Vi er skapt til å bli elsket, og til å elske og ære Gud – og det er alle andre også. «Alt er skapt ved ham og til ham,» som verset fra Kolosserbrevet sier. Og det forplikter oss: «Du skal elske din neste som deg selv.» (Matt 22,39)

Men hva vil det si å elske sin neste

som seg selv? Det vil jo si nettopp det – å møte seg selv i døra. Å løfte blikket og se seg selv. Å ta innover seg at hvert eneste menneske er skapt i Guds bilde, skapt ved Gud og skapt til Gud – til en evig herlighet med ham. De må få vite det – og de må få merke det. Merke, hver gang vi møter dem, at de er elsket.

Og ikke minst vil det si at vi kjenner dem, fordi vi kjenner oss selv. Akkurat som du ikke alltid synes det er lett å elske deg selv, og akkurat som du vet at du ikke alltid handler slik at du, fra et menneskelig perspektiv, er verdt å elske, og likevel må erkjenne at du er elsket, villet og at Gud lengter etter deg – så vet du at akkurat det samme gjelder for alle andre. Fordi når du møter andre, møter du deg selv. Et menneske, et evighetsvesen og en sjel som Gud står og speider etter, med lengsel og kjærlighet i blikket.

Når Gud ber oss om å gå og gjøre alle folkeslag til disipler, ber han oss først og fremst om å elske. Du er kalt til kjærlighet, fordi du er kalt i kjærlighet – fordi han elsket oss først (1 Joh 4,19).

Narve Jonas Nystøyl

Prosjektene

Vil du støtte arbeidet?

Bli fast giver eller gi en gave på gi.nlm.no

Misjonssambandets arbeid i Østlige Afrika har et totalbudsjett på 25,9 millioner kroner.

ETIOPIA

Teologisk utdanning

Kr 500 000

Utdanning av kristne ledere

Den enorme veksten i Mekane Yesus-kirken skaper et stort behov for utdanning av kristne ledere, og kirken ønsker fortsatt å gå videre til unådde områder og folkegrupper. Misjonssambandet ønsker å bidra med personell og økonomisk støtte til Tabor Evangelical College i Hawassa. Her kan studentene ta en tre- eller fireårig utdanning i misjon. Gjennom stipendordninger får også studenter fra den fattige landsbygda muligheter til utdanning. Et viktig fokus i utdanningen er hvordan man kan nå ut til unådde folkegrupper.

Styrke menigheter

Etter mange års arbeid sør i Etiopia har Misjonssambandet de siste årene gradvis flyttet mesteparten av ressursene og utsendingene til andre, unådde områder i landet. Men hyppig utskiftning av ledere i de sørlige kirkene gjør at det fortsatt er et stort behov for lederopplæring i disse områdene. Etter forespørsel fra kirken vil Misjonssambandet støtte kirken med personell og ressurser med vekt på kompetansebygging, kursing og opplæring av ledere i synoder sør i landet.

Evangelisering

Kr 1,4 mill.

Lokal misjon

I mange unådde områder i Etiopia har innflyttere fra andre steder av landet bygget små menigheter, med et ønske om å nå ut med evangeliet. Misjonssambandet

ønsker å støtte disse, samt gi opplæring og lønn til evangelister. Dette gjelder blant annet i Øst-Bale, der flertallet av innbyggerne er muslimer, og i Sør-Omo, hvor tradisjonelle religionsformer fortsatt er vanlige. Evangelistene forteller om muslimer som kommer til tro på Jesus.

Bibeloversettelse

Kr 1 mill.

Bibelen til tsamakko

Arbeidet drives i samarbeid med Wycliffe.

Etiopia kjennetegnes av stort etnisk mangfold med over 80 ulike folkegrupper. Misjonssambandet har i mange år støttet oversettelse av Det nye testamentet til tsamakko, et språk som brukes av cirka 15 000–20 000 mennesker i Sørvest-Etiopia. På den måten får tsamakko-folket Bibelen på sitt hjertespråk. Et nasjonalt team arbeider sammen med utsendinger fra Misjonssambandet. I løpet av de neste årene ønsker teamet å ferdigstille hele NT og fortsette med Det gamle testamentet.

Helse

Kr 3,2 mill.

Mor og barn

Arbeidet er Norad-støttet.

For etiopiske kvinner i fjernliggende områder er det å bli gravid ekstremt risikabelt. Misjonssambandet støtter et arbeid som har som mål å gjøre helsetjenester mer tilgjengelig for kvinner og barn på landsbygda. Sykehusene, helsesentre og helseposter drives av etiopiske myndigheter. Misjonssambandet bidrar med støtte til kompetanseheving, medisinsk

utstyr, veiledning og undervisning. Rapporter fra distriktene hvor Misjonssambandet har hatt dette arbeidet, viser gode resultater. Dødsfallene for mor og barn har gått betydelig ned de aktuelle stedene.

Samfunnsutvikling

Kr 5,1 mill.

Deler av arbeidet er Norad-støttet.

Bedre liv på landsbygda

Store deler av befolkningen på den etiopiske landsbygda lider på grunn av tørke, dårlig matvaresikkerhet og lavt utdanningsnivå. Misjonssambandet støtter flere utviklingsprosjekter i slike områder. Vannmangel er et stort problem, og Misjonssambandet støtter arbeid med å bygge vannkilder og løfte frem viktigheten av god vannforvaltning. En annen stor utfordring er mangel på kunnskap om hygiene og ernæring, og Misjonssambandet arbeider for å øke kunnskapen på disse områdene. I tillegg arbeider vi for å forbedre forholdene for husdyr og gi god opplæring i ulike jordbruks-teknikker. Plastavfall er også et betydelig problem i flere områder der Misjonssambandet er til stede. I Øst-Bale støtter Misjonssambandet derfor et prosjekt med lokale myndigheter og sykehus for å bevisstgjøre lokalbefolkningen og bedre avfallshåndteringen. Et annet stort problem er lavt utdanningsnivå. Vi ønsker å være med og bidra til å endre dette og støtter utdanning for fattige og foreldreløse elever. Dette inkluderer et internat. I tillegg støtter vi lese- og skriveopplæring og sykurs, særlig for kvinner. Kvinnene kan også få støtte til å starte egne bedrifter.

Utdanning for jenter

I deler av Etiopia blir jenter nedprioritert når det gjelder utdanning. Misjonssambandet jobber for at flere jenter skal få gå på skole. Prosjektet utfordrer folks motforestillinger mot utdanning av jenter gjennom samtaler med religiøse ledere, foreldre og jentene selv. Prosjektet har som mål at jenter skal få utdanning, slik at de kan være med og påvirke sin egen fremtid.

Videregående opplæring

I en by øst i Etiopia tilhører majoriteten av befolkningen en muslimsk folkegruppe. Utdanningsnivået i dette området er lavt. Misjonssambandet støtter Mekane Yesus-kirken med personell og økonomiske midler i driften av en videregående skole. Misjonssambandet ønsker å være med på å drive en skole av høy kvalitet som samler elever fra ulike folkegrupper.

Kompetansebygging gjennom universitet

Ved et universitet og et universitetssykehus øst i Etiopia har Misjonssambandet utsendinger som arbeider med undervisning og kompetansebygging.

KENYA

Teologisk utdanning

Kr 600 000

Lokal misjon

Mange folkegrupper i Kenya har fortsatt ikke hørt evangeliet. Misjonssambandet gir økonomisk støtte til den nasjonale evangelisk-lutherske kirken i Kenya (ELCK) sitt arbeid for å nå flere, og utsendingene bidrar ved å reise rundt og inspirere og undervise i

Østlige Afrika

Kontakt:

Kristen Salmelid
Stedlig representant

nlmethiopia@nlm.no

områder hvor kirken har sitt arbeid. I år sender vi korttidspersonell til bibelskolene Kapenguria og Shimoni, hvor vi tidligere har hatt stasjonære misjonærer.

Storbymisjon

I storbyen Nairobi skjer det ganske mye. Misjonssambandet har hatt utsendinger over flere år som har jobbet i administrasjonen på hovedbasen, på bibelskolen TID og på Den norske skolen. En sår og en annen høster, og det er dette våre utsendinger nå opplever i Nairobi. Det siste året har vi sett mange som kommer til tro. Vi har hatt dåp, og noen som har stilt spørsmål om dåp. I år skal vi ha økt fokus på nye troende i Nairobi.

Samfunnsutvikling

Kr 7,2 mill.

Deler av arbeidet er Norad-støttet.

Kvinneres rettigheter

Jenter blir ofte nedprioritert og lider under manglende utdanning. Ved å støtte flere videregående skoler drevet av den nasjonale kirken (ELCK) vil Misjonssambandet være med på å styrke kvinners posisjon og verdi i samfunnet.

Manglende utdanning blant kvinner er særlig et problem i Øst-Kenya og ved kysten. Derfor ønsker Misjonssambandet å gi voksne i dette området tilbud om grunnleggende lese- og skriveopplæring. Etter kurset fortsetter noen med å lære både engelsk og matematikk. Misjonssambandet vil med lese- og skriveferdigheter gi et viktig bidrag i kampen mot fattigdom, og for likestilling og samfunnsdeltagelse. Gjennom kurs innen synging er en også med på å bidra til at kvinnene kan få seg arbeid.

Livsvilkår

I Øst-Kenya er tørkeperiodene preget av prekær vannmangel. Misjonssambandet driver derfor et vann-, helse- og hygieneprosjekt i Tana River. Ved hjelp av sterk lokal deltakelse bygges dammer i flere landsbyer for å samle regnvann til drikkevannskilder. Mange sisterner er ferdige og sikrer allerede vann til menneskene i nærområdet, og flere er under utgraving. Som et ledd i helse- og hygieneundervisningen samarbeider Misjonssambandet også med lokalbefolkningen om å få en slutt på det store søppelproblemet. Prosjektet vil forbedre hverdagen for både dyr og mennesker i mange landsbyer.

Forsoningsarbeid

Misjonssambandet ønsker å bidra til å dempe konfliktnivået i Øst-Afrika, særlig ved å bryte ned fordommer mellom kristne og muslimer i Tana South. Gjennom interkulturelle aktiviteter, seminarer og fredsfestivaler gir Misjonssambandet mennesker anledning til å lære om hverandre og å ha kontakt med naboer de vanligvis ikke har med å gjøre. Vi ønsker også å utruste kristne fagfolk som bor i sensitive områder og ønsker å vitne om Jesus til sine omgivelser. De møtes jevnlig i små grupper hvor de deler erfaringer, leser Bibelen og ber sammen. På den måten bygger de fellesskap i områder hvor det er vanskelig å være kristen.

Helse

Kr 6,2 mill.

Mor og barn

Øst-Afrika har store helseutfordringer. Dette vil Misjonssambandet være med og bekjempe, i samarbeid med myndigheter og helseinstitusjoner.

Misjonssambandet arbeider for å øke kompetansen og kunnskapen ved lokale helseinstitusjoner, særlig innen mor/barn-helse. Arbeidet er ressurskrevende og møter mange harde og vanskelige utfordringer. Vi underviser lokalt helsepersonell på helseinstitusjoner, og sammen med ledelsen på institusjonene utarbeider vi gode strukturer og rutiner.

Lokale fagfolk

I enkelte områder i Øst-Afrika er såkalt «braindrain» et stort problem. Ved også å arbeide med kapasitetsbygging ved utdanningsinstitusjoner vil Misjonssambandet bidra til å redusere fraflytting av høyt utdannede fagfolk til andre land. Vi vil sammen med lokale aktører bidra til at utdanningsinstitusjonene holder faglig høy kvalitet.

TANZANIA

Teologisk utdanning

Kr 200 000

Utdanning av kristne ledere

Den evangelisk-lutherske kirken i Tanzania (ELCT) er i stadig vekst, men har ikke nok prester og kristne ledere. Misjonssambandet ønsker å bidra til teologisk utdanning og støtter kirken både sentralt og lokalt. I år sender vi korttidspersonell til bibelskolene Kiabakari og Waama, hvor vi tidligere har hatt stasjonære misjonærer. Målet er at tanzanianske ressurspersoner fortsatt kan drive arbeidet videre i Mara og Mbulu på en god måte.

Mediearbeid

Kr 500 000

Litteratur

Det er stort marked for kristen litteratur i Tanzania. Misjonssambandet og DLM (Dansk Luthersk Mission) driver sammen et litteraturarbeid med navnet Soma Biblia («Les Bibelen»). Soma Biblia er Tanzanias største litteraturmisjon og selger mer enn 800 000 bibler, bøker og traktater i året.

Soma Biblia gir blant annet ut bladet «Riziki», som er rettet mot prester og evangelister, og barnebladet Twende («La oss gå»), som formidler kristen tro til barn og unge. Soma Biblia ønsker å gi ut sunn, evangelisk litteratur som en motvekt til fremgangsteologi, og spre evangeliet i Tanzania og Østlige Afrika.

Misjonssambandet bidrar som deleiere og sitter i styret.

Animasjonsfilm

Drives i samarbeid med Norea Mediemisjon.

Det finnes svært få kristne barnefilmer i Østlige Afrika. Misjonssambandet ønsker å formidle den grunnleggende frelseshistorien til barn ved å lage Øst-Afrikas første Motion Capture animasjonsfilmserie basert på bibelfortellinger.

Filmserien vil omfatte 28 korte filmer. I tillegg produseres hørespill, musikkvideoer, sanger og henna-tegninger.

Filmene har blitt lovet distribusjon i hele Afrika og skal oversettes til flere språk. Misjonssambandet håper filmene kan gå over grenser og nå unådde folkegrupper i flere land.

Region Midt-Norge

E-post: midt-norge@nlm.no
Tlf: 474 75 900

Region nord

E-post: nord@nlm.no
Tlf: 454 16 210

Region nordvest

E-post: nordvest@nlm.no
Tlf: 70 17 44 00

Region sør

E-post: sor@nlm.no
Tlf: 38 02 44 32

Region sørvest

E-post: sorvest@nlm.no
Tlf: 51 82 31 00

Norge: Takk og be

- Takk for alle i Norge som ønsker å følge deg. Be om beskyttelse, glede og visdom for nyfrelste.
- Takk for alle som formidler evangeliet på ulike måter i små og store fellesskap, be spesielt for alle som har ansvar på ulike måter.
- Be for det flerkulturelle arbeidet. Be om beskyttelse og visdom for de som opplever forfølgelse, og be for dem som er engasjert i dette arbeidet.
- Be for barnehagene og skolene, be for barna, elevene, foreldre og ansatte.
- Be for leirsteder, gjenbruksbutikker, nærmiljøsentre, be for ansatte og frivillige og for alle som får et møte med Jesus disse stedene.
- Be for alt mediarbeid, radio, podkast og nettsider.
- Takk og be for alle frivillige og ansatte i Misjonssambandet.
- Be om at vi må være gode vitner i hverdagen.

ILL.FOTO: UNSPLASH

Region vest

E-post: vest@nlm.no
Tlf: 55 90 48 00

Region øst

E-post: ost@nlm.no
Tlf: 22 00 73 90

Norge

En flerkulturell menighet tar form

Misjonssambandet satser på planting av nye menigheter. De skal være flerkulturelle.

– Vi skal sammen tilpasse oss en ny kultur, som er en gudsrøkekultur, sier lederen for flerkulturelt arbeid.

Tekst: Ragnhild Tegle

– Flerkulturelt arbeid har vært en del av Misjonssambandets indremisjonsarbeid lenge, og vi har drevet med dette på ulike måter i flere tiår. Nå har det blitt mitt ansvar å løfte dette frem som et gjennomgående tema på alt som går på fellesskapsbygging. Det sier Jarle Skullerud, lederen for fellesskapsutvikling, flerkulturelt og pastoroppfølging.

– Nå skal det flerkulturelle gjennomføres alt arbeidet vårt. De fleste teologer vil mene at kirken er multikulturell i sitt vesen.

– Hvor har du det fra?

– Det har jeg blant annet fra Efeserne 2. Der leser vi om at Gud i Jesus brakte jødefolket og folkegruppene sammen, utsløttet fiendskapet som var mellom dem og gir en felles frelse for alle folkeslag. Og du leser om det i åpenbaringsboken, der bildet av flokken som skal lovprise Gud i himmelen består av alle folkeslag folkegrupper og tungemål, sier Skullerud.

LØFTE MISJONSTANKEN HØYT

Jon Georg Fiske er leder for menighetsplanting, og han forteller om målet med å plante menigheter.

– Misjonssambandet ønsker å være et åndelig hjem for etterfølgere av Jesus, hvor vi løfter misjonstanken høyt. Vi ønsker å nå våre medmennesker

her i Norge. Både de som er sekulære nordmenn og de man kan kalle minst nådde folkegrupper. De som nå bor i Norge og som gjerne er andregenerasjonskristne, som er kristne fra sitt hjemland, men som sliter med hvordan de skal oversette det til en norsk kontekst.

Fiske nevner Misjonssambandets arbeid gjennom Internasjonalt kristent fellesskap (IKF) i Stavanger som erfaringsgrunnlag for hvordan vi kan nå mennesker med interkulturell bakgrunn.

– Der ser vi hvordan spesielt andre- eller tredjegerasjon som har vokst opp i Norge, finner et «norsk» uttrykk for hvordan man kan være kristen gjennom våre forsamlinger.

BRANN FOR LOKALMILJØET

– Hvis det bor 20 000 i en by, må man ha minst tjue kirker for at den byen skal være «nådd». Da trenger vi alle gode krefter, sier Fiske, som vil oppmuntre sambandsvenner med brann for lokalmiljøet til å engasjere seg der de er. For «lokalmiljø» er et nøkkelord når man tenker menighetsplanting i Misjonssambandet.

– Vi er den tredje største aktøren målt i antall forsamlinger, etter den norske kirke og Pinsebevegelsen, sier Fiske og legger til: – Det gjør oss til en viktig aktør, og de siste årene er det vi som har trent flest ledere og gjort flest plantinger av de kristne organisasjonene i Norge.

UAVHENGIG AV ETNISITET

Tilbake til Jarle Skullerud og hans mål om at menighetene skal være flerkulturelle.

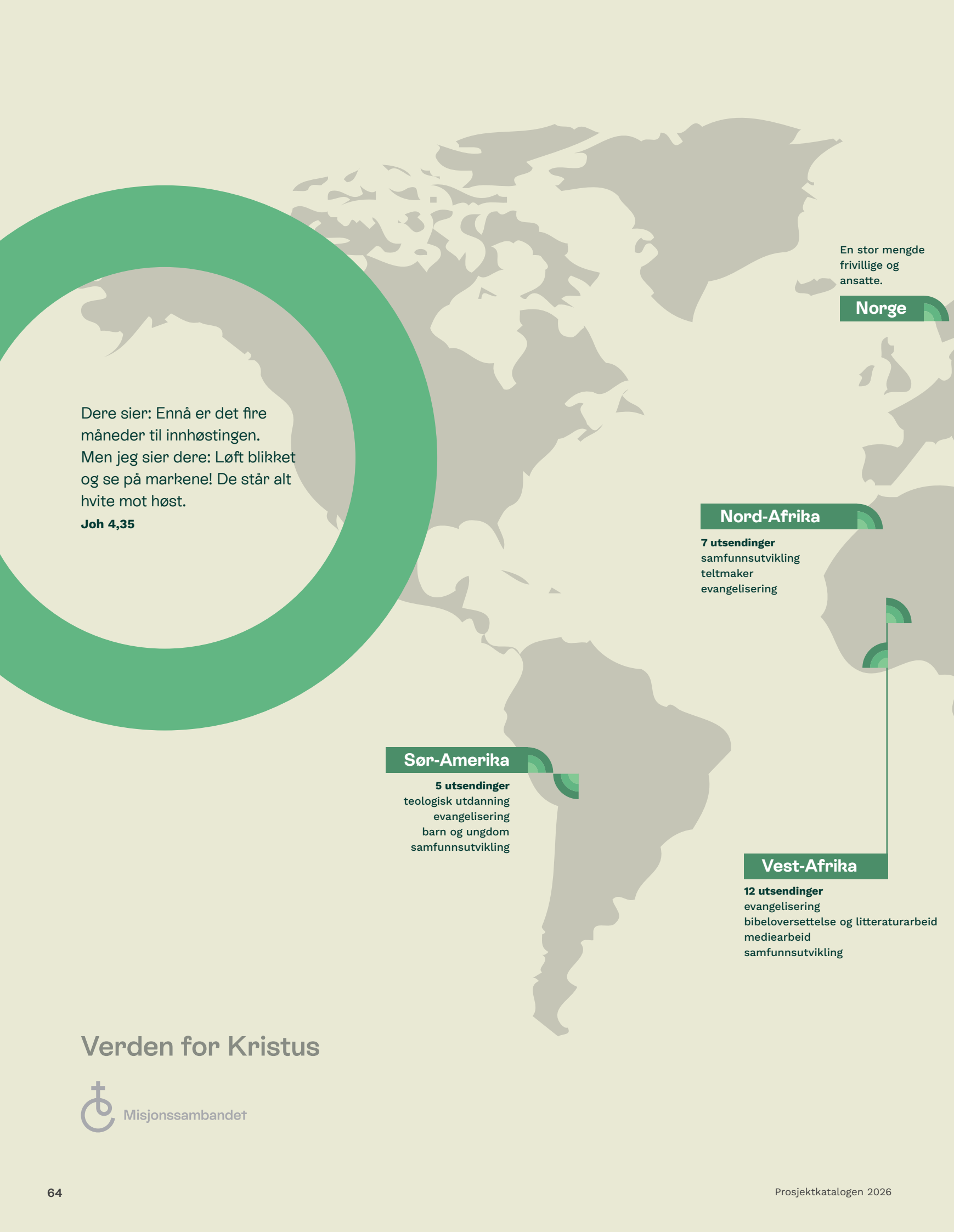
– Hvordan blir en menighet flerkulturell?

– Det blir ikke multikulturelt av at man har litt etiopisk mat på kirkekaffen, sier Skullerud spøkefullt og gir et eksempel: – Hvis du skal gjøre noe nytt i forsamlingen du går i og tenker at du skal nå nye mennesker, må du se på de som bor i området rundt deg, i nærmiljøet. Er det et flerkulturelt nærmiljø, må også menigheten være flerkulturell. Det begynner med at Gud vender mitt hjerte mot ditt hjerte uavhengig av kultur, og at jeg ser forbi etnisitet. Det handler om en vilje til å tenke at det ikke er forskjell på oss.

– Så menigheten er flerkulturell uansett demografi?

– Hvis demografien er monokulturell, må nødvendigvis også menigheten bli det, men kun i praksis. Fordi for Gud er det ikke «jøde eller greker, mann eller kvinne». For Gud er menigheten flerkulturell.

– Så hvis en etiopier ønsker å gå i en såkalt monokulturell menighet, skal vi tenke at det er like mye vår jobb å forstå hans kultur, som det er hans jobb å forstå vår kultur. Det er ikke han som skal tilpasse seg, men vi skal sammen tilpasse oss en ny kultur, som er en gudsrøkekultur, avslutter Skullerud entusiastisk.

Dere sier: Ennå er det fire måneder til innhøstingen.
Men jeg sier dere: Løft blikket og se på markene! De står alt hvite mot høst.

Joh 4,35

En stor mengde frivillige og ansatte.

Norge

Nord-Afrika

7 utsendinger
samfunnsutvikling
teltmaker
evangelisering

Sør-Amerika

5 utsendinger
teologisk utdanning
evangelisering
barn og ungdom
samfunnsutvikling

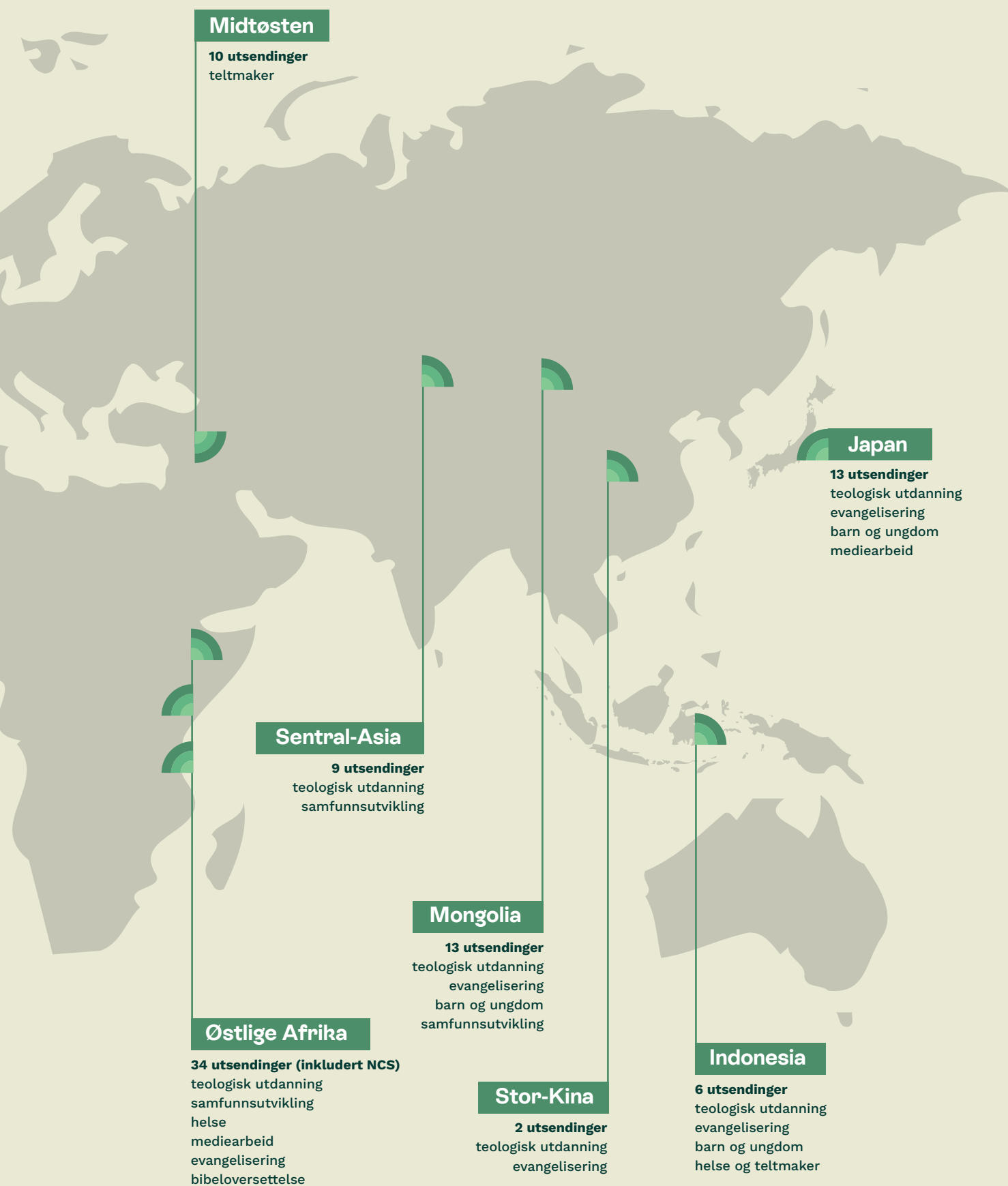
Vest-Afrika

12 utsendinger
evangelisering
bibeloversettelse og litteraturarbeid
mediearbeid
samfunnsutvikling

Verden for Kristus

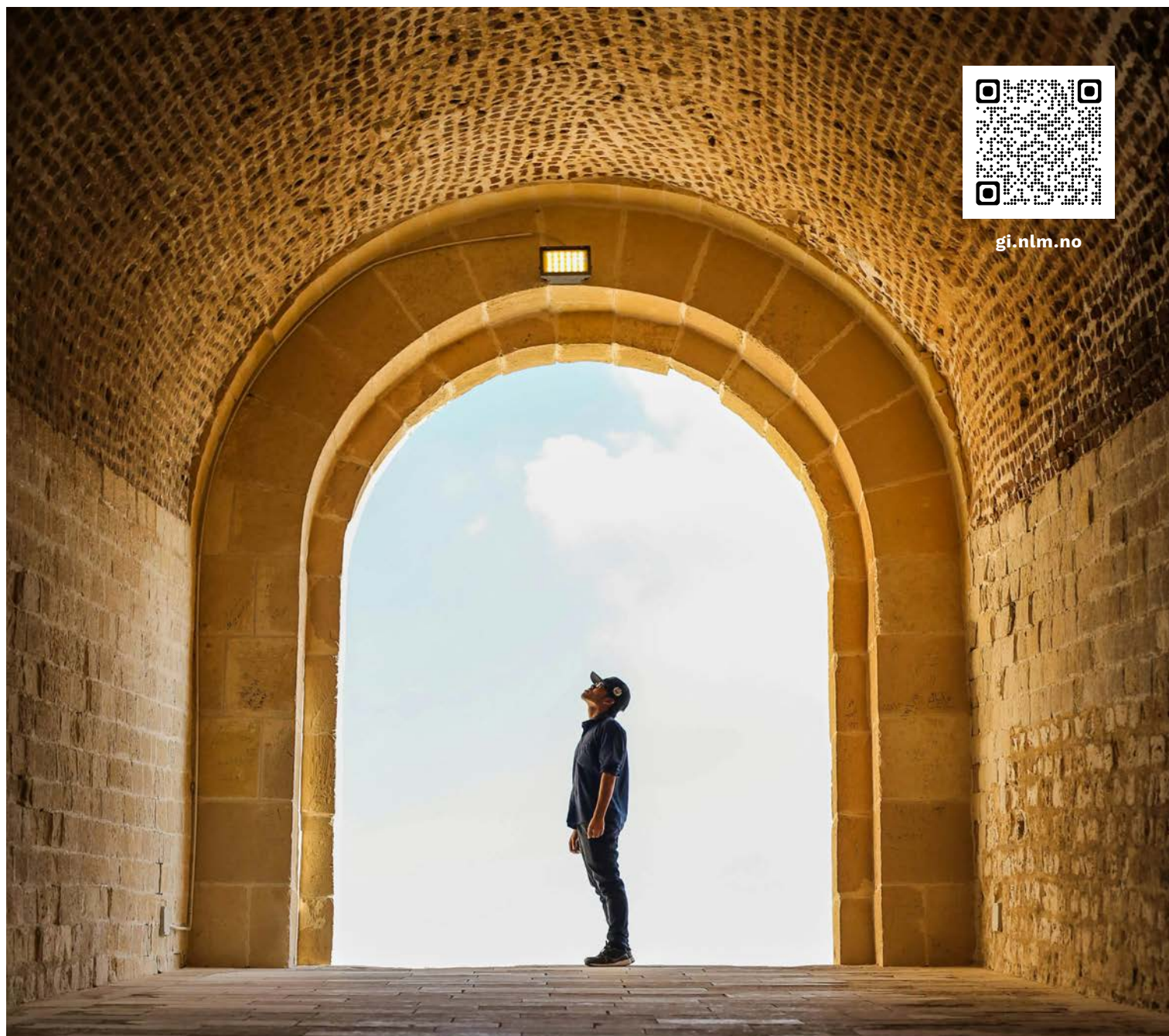
Misjonssambandet

Antall utsendinger er per januar 2026.

gi.nlm.no

Blir du med og gir evangeliet videre?

Jesus har bedt sine etterfølgere om å gi evangeliet videre og hjelpe mennesker som lider. Det er derfor Misjonssambandet har visjonen Verden for Kristus. Dette kallet har han gitt til alle, og det er derfor vi ber, gir og går. Alt er en tjeneste for ham, også givertjenesten. Ved å bli fast giver eller øke beløpet bidrar du til at evangeliet kan nå enda lenger ut.

Tusen hjertelig takk for gaven!

Støtt arbeidet

Fast givertjeneste

Fast givertjeneste bidrar til forutsigbarhet i arbeidet. Du kan inngå en fast giveravtale til alt Misjonssambandets arbeid eller til et spesielt land/felt. Dette gjør du på gi.nlm.no (eller send inn skjemaet under). I avtalen kan du godskrive ditt fellesskap, og du kan velge å øke din faste avtale med 3 % økning hvert år tilsvarende omtrentlig årlig prisstigning.

Du kan også endre din faste giveravtale på minside.nlm.no.

Enkeltgave

Du kan gi en enkeltgave på gi.nlm.no eller på kontonr **8220 02 90131** eller Vipps **#700 000**.

Ønsker du å gi en bursdagsgave til arbeidet? Du kan starte en innsamling på gi.nlm.no/minbursdag.

Du kan også starte en innsamling på spleis.no/nlm. Ta kontakt på info@nlm.no hvis du ønsker noe mer informasjon om konkrete prosjekter.

ungGlobal

ungGlobal er Misjonssambandet ung sitt misjonskonsept. Vi drømmer om at alle barn og unge i verden skal få mulighet til å høre om og ta imot evangeliet om Jesus og få håp om en bedre hverdag og en god fremtid.

Gjennom ungGlobal støtter vi Misjonssambandets prosjekter blant barn og unge rundt om i hele verden.

Vi ønsker å engasjere unge mennesker for misjonsarbeidet gjennom å

- se og bidra i arbeidet på nært hold
- støtte arbeidet økonomisk
- bli med på misjonskonferanser
- holde seg oppdatert og være med i bønn for unge mennesker rundt i verden

Les mer på ungglobal.no.

Givertjeneste for ungdom/voksen

Du kan bli fast giver gjennom ungGlobal. Da blir du med og bidrar til at misjonsarbeidet som Misjonssambandet driver blant barn og unge i Afrika, Asia og Sør-Amerika kan nå enda lenger.

Du kan bli fast giver på ungGlobal.no, eller du kan gi en enkeltgave på Vipps **#71171** eller til gavekonto **8220 02 90131** (merk med «ungGlobal»).

Givertjeneste for barn

(tidligere Barnas Misjonsprosjekt)

Driver du et barnelag og vil lære barna om misjon? Gjennom filmer og artikler lærer barn i Norge om andre kulturer og land hvor Misjonssambandet driver arbeid. I tillegg kan man gi en gave til ungGlobal for barn på Vipps **#521652** (anonym gave) eller gavekonto **8220 02 90131**, merkes «ungGlobal Sør-Amerika 25/26 og «ungGlobal Mongolia 26/27».

SKATTEFRADRA

Ønsker du skattefradrag på gaver gitt til Misjonssambandet? For å få skattefradrag trenger vi ditt fødselsnummer. Dette kan oppgis på **22 00 72 00** eller på minside.nlm.no. i 2026 er skattefradragsgrensen på 25 000.

KONTAKT OSS

Har du spørsmål om givertjeneste? Kontakt oss på e-post giver@nlm.no eller på telefon **22 00 72 00**. Du finner også informasjon på nlm.no

Misjonssambandet

Fast giveravtale

SVARKUPONG

Avtale Giro

BETALINGSOPPDRA

SENDES: MISJONSSAMBANDET GIVER, SINSEVN. 25, 0572 OSLO

☒ **JA, jeg vil bli fast giver til Misjonssambandet**

☐ **Jeg ønsker å bli landfadder til:**

Jeg ønsker å gi kr/mnd

☐ **Jeg ønsker å bli fast giver til ungGlobal**

☒ **Jeg vil ENDRE min faste givertjeneste**

Jeg ønsker å øke med kr/termin
eller gi totalt kr/termin

☐ Avtalegiro eller ☐ Tilsendt giroblankett

☐ Jeg ønsker en årlig økning på 3 %

Trekkgdato mellom 15. og 25.:

Gaven skal godskrives min forening:

Personnummer:

(Fyller ut dersom du ønsker skattefradrag. I 2026 gis det skattefradrag på gaver mellom 500,- og 25 000,-)

Ved å inngå avtale om fast givertjeneste vil Misjonssambandet lagre dine personopplysninger og følge deg opp i henhold til vår personvernerklæring (les mer på misjonssambandet.no/personvern)

Personlig informasjon (Bruk BLOKKBOKSTAV, felt merket med * må fylles ut)

*Navn:

*Adresse:

*Postnr: *Poststed:

*E-post:

*Født: *Mobil: Tlf:

Opplysninger til banken
Kredittkonto: 8220 02 90131

Belast mitt
kontonr:

Beløpsgrense per trekk måned kr: (trenger ikke fylles ut)

Jeg har gjort meg kjent med og aksepterer avtalevilkår for AvtaleGiro.

Sted/dato

Underskrift av kontoinnehaver

KID-nummer:
(fylles ut av Misjonssambandet)

Løft blikket mot det høye
og se: Hvem har skapt
alt dette? Han som teller
stjerners hær, fører dem
ut og kaller dem alle ved
navn. Hans kraft er så stor
og hans styrke så veldig at
ikke én skal mangle.

Jesaja 40.26

Misjonssambandet

Sinsenveien 25
0572 OSLO

Tlf: 22 00 72 00

Giverkonto: 8220 02 90131

misjonssambandet.no